

Br. 1. Siječanj 1891.

Inačici svakog mjeseca jedan put, i najviše godinu tri zadržati
a na tom, kogim se u kruni denuci i pustuju do 25. svibnja.

Prilog k novoj godini 1891.

Kao što je svakom angloškim slobodniku
na nebu Božju podanstva donositi ljudima, te
spot malih, zadržati i sruži stanovnika nemaljkih
donositi pred prijestoljem Nevrijednoga,
— isto je zadatkom „Glasnika Presv. Srca Isusova“. On će svojim čitateljima priporoditi
o sjedištu Sreću, punom ljuštav i dobreće, o
Sreću Gospodina našeg i Spasitelja, on će
Božje donositi veste, kako treba da si frot
gradište, da nam bude po precevnom lausovom
Sreću isturene i pravutone. Sve predlagati
sudilive i usdahle, želje i tuge njihovih crđa,
da veru, koja u srca spaja sa Srećem Go-
spodnjim, bude sve učka i hrabka, te da ob-
hraka što više arđama.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Hvala vredan je običaj, da si dober ljudi čestitaju, želeći si podjessao svetu novu godinu! Kao proklamacija znamenjem os složeta srca, taku čestitku i dobra niču srca, i kao proklamacija srca razdvajaju — tako ih čestitke spajaju. Za to dobra djece čestitaju roditeljima, prijateljji, susjedi, znaciže sredu jedan drugim. No na jednoga vist zaboravlja: i to je Gospodin i Bog naš kralj naš i Isus Krist. Njemu među kršćanima malo tko čestita i želi „svetu novu godinu“. Te ipak Njemu k novoj godini čestitati — vrlo je na mjestu.

Vrijda će si dragi pominiti: „Je li moguće Bogu što čestitati! Jer je sa svim blagom i svijkom božanskom i svim blaženstvom ne može ni najmanje što doprimiti?“ Istina velji; ali pomici također, da On naje samo Bogom, nego i Otcem, i da ima djece; da je kraljem, i da ima podanika, i djece njegove i podanika broj se na svetu na dvije stotine milijama. Te sada pitaj: jesu li svri prava dober djece i vjeru i vredan podanici Oca nebeskoga? O da bi bili!

Otac nije sretan makar uljavo bio i bogat, ako se mu djece zlostavlja i ne podstavlja, koja njemu stavlja na žalost rade: Ni kralj nije sretan makar velik bio i slavan, sko ima podanika, koji ga smonjuju i žaloste! — I gde djece Otca nebeskoga, podanici kraljevstva njegova — mnogo rade, što Ga žalosti, što mu Sin na križ razapinje! — Cujte rukbu⁵, koju Isus proti ljudskom vodi: „Zovete

⁵ Napomena u glosnoj crkvi u Ljubljani.

me zašteljem — al me ne pitate! Zovete me svjetlom — al me ne vidite! Zovete me putem — al po njemu ne hodate! Zovete me istinom — al je ne stajete! Zovete me životom — al si ga ne želite! Zovete me mudrim — al me ne shakate! Zovete me ljepim — al me ne ljubite! Zovete me bogatim — al me ne molite! Zovete me vježnjim — al me ne tražite! Zovete me milosrdnjim — al se u me ne uđate! Zovete me plamenitim — al mi ne slušaju! Zovete me svemogućim — al me ne stajete! Zovete me pravednjim — al se mo ne bojite! Ako vas ingubim — ne mojte mi zamjeriti!**

Reci dragi čitatelju je li samo jedna ried to tužno pretjerana, ne istinita? — Ako je dakle sve istina, vidia, da Božanskom Spasitelju s ljudima zlo ide, da Mu jošte mnogo i mnogo manjka srdeč i veselja, koje bi imati morao, i kojo su ljudi danii priprevljati mu?

Za to možek preav. Srca Iausova k novoj godini željeti mnogo srće i radosti. Ako ti je čestitka iskrena i ardačna, prodriseći će k Srcu Njegova i On će ti se odazvati drugim darom novogodišnjem. Hodeč li?

Sdržimo se dakle braćo svih u miloj nam domovini čestitujući Božanskoome Spasitelju, da mu bude godina 1893. presvata i prerdostna, nastojeći da ga niti sani niti drugi grijehom ne šaloste, nego upravljači vre stoje misli i želja, riedi i diela, da budu pravstvom Srca na Slavn i nami na spasenje! I u tom noka nam bude vodjeni i savjetnikom

“Izaziv preav. Srca Iausova!“

**Što je Isus obećao osima, koji revno učuju
Presv. Sreću njegove.**

Evo ti, dragi štovatelju, 12 upravo divnih obećanja, što ih je baš, Spasitelj po bl. Margareti poručio štovateljama Srca svoga Prosvetitoga :

1. Ja te iz moga Srca u obilju izliti blago milosti na sve članakdejce njezine.
2. Ja će mi dati svaku poslovnu potrebitu snažnije njezine.
3. Ja te u krajnjem u ruku i blagovljeti im, da god potrebim.
4. Ja te ih tražiti u nevoljama njezinih.
5. Sreć moje bila im vlastiti te boriti, a svaki u dan svakog.
6. Ja te povratiš slega običajima razdobjenim, a njezinu vru, koju te u hladnu poteći.
7. Ja te u obilju blagovljeti svake mjeri, gdje te želite i sluge slike mojeg Sreća.
8. Možeš da se Sreć rukovi i nadejstvima spustavi svoje obilne nadarile me, koju blagdan njezine preduze svetom predstavu i oproštajem, ili drugog na te sklonim. ~~predstavu~~
9. Ja te uzdigam u svetu domaćinstvu ~~svetom~~ svemu, koji te usmjeri na dobro mjeri svakog prvega godišnja pridružiti; ne će oni ni usmjeriti bes te, zadržavajući.
10. Ja ne će depaziti, da te sluge izgubit od svih, koji te pucaju Srca svojega.
11. Stojas te usigraditi one, koji te usaglašavat like svih poboljšani.
12. On, koj je ja poštujući dala mi te, da vrće i tice moju poboljšanost, — ja će svakomu primiti u Sreć svoje i brigaju se za svetu i preduze njezine pred vježbom Gospodnjim.

I. Obećanje Isusovo.

Ja su iz moga Srca u obilju izliti blago milosti na sve štovatolje njezine.

1. „O kad bih ja mogla ispriporuđiti sve, što god znam o toj miloj poboljšnosti

k Presv. Sretu Isusovu, te otkriti cijeloj zemlji blago milosti, koje Isus Krist požarujuje u svom poklona vređenom Sretu i koje on hoće da izdiže u obliku na sve one, koji će vršiti svu pobožnost! □

Tim nam riječima bl. Margareta u kratko navješćuje veselu vijest o blagu učinjenjem, što je pohranjeno u Presv. Sretu Isusovu.

Koјi prosjak, sjedeći uz put i moljskajući milosrđe, ne bi od radoći skočio i daleko sa sebe bacio prosvjetki štap, kada bi mu ko u ime cara navijestio, da će ga car obdariti slijnim lđagom, uz jošinj uslov, da ga za to bratski i vjerno ljubi do smrti?

A ja i ti, mili Štođo, zar niješao po duši srećan i nešagi prosjaci te čivemo o milosti dragoga Boga? Zar nama nije potrebitija milost Božja od svakidašnjega krušca? Zar nije nama tekko svladavati napast, a ustrajati u dobro? Koja dake srca, kad nam evo baš Spasitelj po bl. Margareti nugja veliko blagu milosti!

Žaljina, nema cara ni kralja, koji ne bi podanicima svojim obetavao mnogo šta lijepa i velika. Šta sve nije Napoleon Veliki obetavao, kojo nagrade i koljne, koje odlike i promaknoua; a kad bi koga najesajnije htio da nagradi, onda bi mi rekao: „Ti imali moju milost!“ Ali sa nagradama svojim nije namjeravao ovaj sliknik takoško usreduti podanika svoje, koško zadovoljiti sebi i slavohlepju svome.

A Isus dragi, što je on namjeravao obećanjima i darovima svojim? Nema drugo, nego

da nas svetima učini, da time zadovolji lju-
bavi Srca svoga prelijubemoga.

U to ime dakle obedajući nama „blago
milosti“. A odakle do neseti ovo blago? „Ja
Sreća svoga“! Čuj samo, što o tom Sreća veli
bl. Margareta, kojoj jo dan Gospodin, te je
gledala u to Srce, „Ovo je Srce“, već ona,
„bezadno svakokratnih dušaraca“. Josi li se
već popeo, dragi čitatelju, na „Ljitu Gredu“
ili na „Ovču Ber“ iz Vlastita, pa pogledao
dole naspram „Ugra“? Kako ti se vrtjelo u
glavi, te si odstupio ustrag od strašnog ponora.
Teško si ga snomu, koji bi se strmoglazio u
taj bezdan.

A bl. ti Margareta veli, da je i Sreć
Ivanovo bezdano? — Pa i jest, ali bote su-
čuvaj, ne takos ponor strahoviti. Preav. Sreć
Ivanovo je ponor ne propasti, već ponor mi-
losti i sreće, bezdno blagoslova i ljubavi.
Takva su bezdina, dragi čitatelju, valjda ne
đes bojati? U njegu kada zaroniš poglodom,
ne vrši ti se glava, već srca ti pođeli, te bi
od radosti sasvim potonuo u njemu. Pa dode
kao straha približi se tomu bezdnu, veledukuo
i zaušnu bacit se u nj, jer haciti se u taj
ponor ljubavi i milosti isto je kao baciti se
u najboljemu osu, uslijebaznjemu bratu u ras-
kriljene ruke, na srce puno ljubavi i milosti!

O obogajući se samo blagom milosti, ite
ti ga nugla Ius hao ljubescan utac, željan da te
usreči. Ovo blago sadržaju u sebi sve i u iso-
bilju, da gradiš svoj spas. Ovim blagom možeš
si kupiti dobra, radosti i ušivanja, koja da-
leko nadilaze cijelo svijet. S ovim možeš si

steti prijateljstvo Božje, pravo hajtine na nebo, ona skopocjenu odjeću, kojom možemo pristupiti k vježnjoj grobi.

32. A za toliko blago, što traži Spasitelj od tebe? koju pogodbu stavlja?

Napoleon je dijelio nagrade i odlike; ali ne barebadava, po gospovo ne da si ko stede milost carstvu; već je tražio velike žrtve, riječka djela hrabrosti i viteštva, tražio bezbrejne raze, potoku ljudske krvi. Bilo da: Napoleon, a isto tako i svi vladari svjetski mnogo traže, a malo obedavaju. Ne tako Spasitelj; on malo traži, a mnogo obetaje: čitavo blago milosti on običaje, a traži za to samo pravo svrje, i to je u hrgu srca. On si dovikuje: „Daj mi, sinko, sreću troje!^{15/}

Pa šta će on sa tvojim srećem?

Bl. Margaret voli: „Sret je Isusovo neiscrpno vrlo svih dobara, koje vrelo ne traži drugu, nego da se izdiže i uspori, osojilo, xjernima.“^{16/} Presv. Sružiši dakle, da se izdiže i da traži sret troje, da u nj izdiže blago milosti. Drži dakle sreće svoje k otomu vralu poput posude, kojom se voda erpe na zdenac, ili kao što presjak pruža ruku, da primi na nju milost.

A ne boj se stoga, što ti je sreti tolli surumaino; baš se surumaku daje milostinja, a ne bugatstu. Bl. Margaret tako primjećuje, da Sret Isusovo „ge ţeli drugo, no da se naročiće in nra opseg i običari obogadujuće naše xjromaštvo.^{17/}

Ne, baš to dragi Spasitelj od tebe i zahtijeva, da ponizno priznaš, kako ti je sret

siromaće na milostima i kako oskuđujeva kćerpostima. Dakle On se trazi, da ti je srce bogato; On traži druga. Jee evo što nam apet povijeda „počujljena učenica Presv. Sreće“: „Og⁴, tako veli ona, „On trazi srca prazna, da ih napuni slijem goruge ljubavi svoje.“ Spasitelj dakle traži u tebe „prazno“ srce; a kako bi ga inače i mogao „napuniti“ milostima svojim? Ili kada bi projekat mjesto otvorene ruke prešlo post, ko bi mu milostinju dao u ruku? — No nije „prazno“ srce isto, što i siromadno srce. Vrča, što je puno žuskinja ili pljeve, nije „prazna“, ali odista „siromaina“; pa se svakako mora prije isprazniti, kad hoćemo spraviti u nju slike plodove ili da sjajne žutake. Tako i srce tvoje, sve da je siromaće, ako nije takojer prazno svijeta i taktine njegove, ne može ga Isus napuniti dobarn svojih. Ajde dakle, isprazni srce svoje! baci van svu senzirivost i zlобu! baci van svaku lakovost i putešest, dà baci van i svaku malodružnost i zdvojnost; a onda pristop̄ k Šetu Isenovu neiscripivom vrebu, poučano priznavajući svoje siromaćevo, a Ono će ti srce napuniti slijem svoje goruge ljubavi!

4.8. Znaš li, dragi čitatelja, za priču o rimici misirskega kralja? Misirski kralj Rampsinit dà si sazidati ogromnu kulu, kamo će spraviti sve svoje silno blago. Nu pri tom sto ti lukevičino vještoga graditelja: On smjesti jedan veliki kamen veoma spretno tako, da su ga iz zida lako mogla izvaditi dva dorjaka, ili baš jedan jedini. Kad je

nakon nekoga vremena graditelj bio na umoru, posovje svoja dva sina to im pripovijeda, kako se bio zahrinuo za njih, da bi bogato živjeli, te im povjeri tajnu, govoreći, ako bude duvali tajnu, da će oni biti riznici kraljevi. Ne to će uzmije, a sinovi nijesu dugo čekali, već su tamne noći dgnuti se sruši od kuće pa pogin do riznice; tamo odvale kamen po napetku odevu, i oto ih gdje se jedan i dragi prestaraju kros uski otvor. U riznici sve tamno kao u rogu; no kad zapale luč, a pred njima im zabilješi suho zlato, dragi kamenje i sjajni dragulji. Sađi grabi pa natrapaj si svak puno dăspove blaga; pa kako su došli, tako se i vradiju, kamen stave, kako je i prije bio, te niko u gradu ni sa što nije znao. Tako bi radili, kad im se god proljetilo blaga.

KA žemam sam ti ja, dragi čitatelju, pripovijedao o riznici misirskega kralja? — Gle, takova riznica, ali neizmjerne ponu, i bogatija od svih riznica kraljevskih i carskih svega svijets — jeste Srca našega dragoga Spasitelja. Samo je Presv. Trojstvu sagradilo ova riznica i počinilo u njo blago neizmjerne, „blago“, svjedoči opet bl. Margareta, „blagokot i milosti, što je poheranjuju u lice Srca Je — neusmjerivo¹². Istina, stvorila se ova riznica na kršen, probodši vojničk sulicom Srca Isusova. Ali je ipak dugo i dugo vremena bilo ovo blago zakrivljeno pred ljudima; puno je stujeda samo rijetki koji svetač, izvanredna koja svetica znala za tajnu, kako se crpe blago iz Presv. Srca Isusova. No to se dade Srce Isusovo na zao. Spasili se

prije deejata godina učinje bl. Margareti, da bi njezinim posredovanjem svima kroz svijet oglašao ovo tajno; svima je otvorio Sreću svoju, sve je ljudi ljubazno pozvao k sebi i preko bl. Margarete tvrdio im riječ zadna, da je ista Sreća druga želja ove blagoj milosti, što je pohtijenje u njem, da će ga u obilju izdati oni sve, koji ravnog vrijeđe pobožnosti k Sreći njegove.²⁷ Då, ne dà se dulje ljubaznomu Spasitelju regbi znamenite čuvati blago u Sreću svojem; nego on ga stvara, ne bi li se njim okoristili i obogatili bar kričani svih zadnjih vremena. Oto, što je Bog kod Izajije proroka kao posebnu milost saopštilo perzijskomu kralju Kiru, to se danas protodi na sve štovatelje Prese. Sreća: „Daju ti blago tajno i bogatstvo sakriveno, da poznat, da sam ja Gospod Bog Izrael, god te zavem po životu“²⁸ (Isa. 45, 3.)

¶ Ali, aragi čitatelju, kada ti ja tako blago obećujem, što da će biti troje, i to regbi buduva, to se ti rájdja čudom oživiti se mišlja i pobojšava, da ti ne bude kao čovjeku siromaku. Uvaj naime sanjan, kako je našte silno blago, i već htjeli da ga zgrabi, kad se najednom probudi pa žalstas crdabne, jer je bio praznai ruku kam i ogrejti. Ti me gledat ozbiljski i pišči: „Svojsem ti se zaisto zlati, da će biti moje ono blago, za koje ti govorit?“

Na to ne ču ja da ti odgovorim, već ucka ti odgovori sam Bož Spasitelj. Čuj samu, što je on rekao bl. Margareti. I zjoj se dogodilo jednoč, kada joj Bož Spasitelj saopćivao velike stvari o pobožnosti ovoj, te

je na i nehotice posumnjala i posimno i čedno stala izbrajati i predstavljati Spasitelju sve svoje bojazni i sve poteškoće, s kojih nije svidiela, kako će se ispuniti sjajna obećanja Spasiteljeva. Onda će joj Spasitelj: „Vjeruješ li, što ti ja velim? — Ako uvjeruješ, to ćeš vidjeti, što može Sret moje u veličajnosti ljubavi svoje“²⁾ A drugi put uvjerao ju svetlim riječima: „Ja sam vječna Istra, koja nu može prevariti; ja sam vjeran u obesnjima svojim“³⁾

Ako dakle samo naverujuo riječima Bož. Spasitelja i ako revno uštajući Prosv. Sreć njegovo, to ćeš vidjeti, pa osjetiti, kako će se i na tebi ispuniti obećanja Isusova.

7. Nu Sret je Isusovo u prevelikom milosrđu svojom često puta potegao i takovima, koji se nijesu potpuno pozadavali u obećaju njegova, ne bi li bar tako očivilo našu slabu vjeru.

Tako n. p. istom prije 10 godina živio u Dolnoj Austriji stac jedne obitelji, koju snala nevolja teška. U kući gledaš oškudica i siromaštvo, a njega bolesnu i slabu gdje jedikuje, što ne zna, kako bi gladnoj dječici zaradio kruha. Heče da slivoji; suo odinsko boće od boži da svime; ne zna, ni kad ni kamo da se obrati. Dogđe mu na um, ne bi li se obratio Sret Isusova? — Ali šta će mi Sret Isusovo? Ta meni trebaju sed novčić a ne milost⁴⁾. — A ne znaš ti, da je i Sret Isusovo suo odinsko i da se ono zna brinuti

(2) Po Euseb. 24. (3) Autobiografija.

šta za bijele novce? — Uvidje sređojni otac, da već nije druge, a svoj svojoj malodruštvoj občaju ipak devetnici Sretu Iansovu. Kad eto ne progje ni tri dana, a od njegove kćeri, u podaljšan njezinu u službi, stigne list. On ga otvori, a iz njega padaju krupne banke. Da si ga vidio! Nije vjerovan — tako brzo pomoć — otkle joj an nije ni nadao; jer kćer njegova nije čula za nevolju svititelji. On pada na koljenka te vapije: „Oprost, Prezv. Sretu Iansova, oprost, što sam se toli slabo ufao u tebe!“ [Dakle dragi svititelju, nemam dvojiti, već povjeruj i izruči mi potpuna Prezv. Sretu Iansovu.]

Sv. svititelj bježi u Egipt.

U nedjelju po novom ljetu čita se sljedeće sv. evangijelo: „U ono vrijeme, kad bi umro Isud, ukazao se u Egiptu angiru gospodnji Jusepu u snu te reče: Ustanji, uzmi dieze i mator njegova, pa idi u zemlja izraelska; umriće ho, koji su radili djestetu o životu. Josip ustanovi iza dieze i mator njegova i dolije u zemlju izraelsku. Ali dovrši, da u Judeji kraljuje Arbelaj mjesto Iruda oca svojega, pobuđa se onamo ići, pa pošto primi u snu napatak, otiđe u krajeve galilejske. Dolik onamo nastoji se u gradu Nazareto, da se ispriči, što su kazali proroči da će se Nazarenac masvat“ (Mat. 2. 19—23).

Irud dok je živio, jednako je tražio i naštojao, da Isusa pogabi. A gde, kako nam

Dvanaestgodilagi. Iesus!

sv. evangeličan pripovieda, Isud je umro, uo Isus osta u životu, pošto ga je Otac nebeski činio i hranio. Koga dakle Bog čuva, onom se ništa zla ne dogodja, makar vas svjet proti vježmu ustašu na noge. Za to si dragi čitatelja zapamti, da je najbolje u Бога se pouzdati, i njegovoj se svetoj obrambi preporučivati. I to je najpametnije svaki dan odmahdim ustanemo kod jutarske molitve: svega se Богу prikazati, u njegove se svecne ruke predati! Čini tako, te se nećeš prevariti!

Josip dim je dobio od Бога u enu napisak, da uzme diece i mater njegovu to se vrati u zemlju izraelsku, nije ni malo promišljao, bi li tako učinio, ne bi li, nego je odmah ustaši i zapovjed je Božju točno izpunio. Učimo se i mi od njega: Božju volju, njegove sv. zapoviedi vazda i točno i odmah izpunjavati!

Četvrtu između pet temeljnih istina, koje razsvjetljuju pravu pobjeđnost k bl. dj. Mariji.

Savršenje je jer je poniznije, ako se k Богу ne prribližimo bez posrednika. Ista naša narav je u temelju teli pokvarena, kao što sam to spravo počeo, da će bez dvojbe našu srećoot pred Богом biti od male važnosti, jer će ga slabo na te potaknuti, da se s nama sjedini i nas usliši, ako se na svoja vlastita djela oslonimo u svrhu, da k Богу dodijemo tur našu omiljenu. Nije nam bez razloga Бог dao posrednika kod svoga veličanstva. Vidio je on našu nevrjednost i nemod.

Sažalio nas je pa, da nas k svojemu nilo-
serdu pripusti, daš nam jo maline zagovornike,
tako da u nas ne ima poticnosti, ako te po-
srednike zanemarimo te se k njegovoj sve-
toći neposredno i bez proporučke približimo.
Nas je onda nauje stalo do kralja kralj,
nego li do kakova kralja ili vladara na zemlji,
konus nebismo rad približit se bez prijatelja
zagovornika.

Naš gospodin je naš zagovornik i po-
srednik odkapljaja kod Boga Oca. Prikro
njega treba da nosimo u savetu za svou
stvarom i vojujućem erkvom. Po njem pri-
stupamo pred veličanstvo Oca, pred kojegu
nebismo smjeli nikada doći, osim odloženi na
gasilje njegova Sina, da odjeveni našlogami
njegova Sina, kao što je mladi Jakob pred
svugu otca Isaka u crnoj koži stao, da
njegov blagoslov primi. A nije li nam potre-
ban posrednik kod samoga posrednika? je li
naša čistoća dosta velika, da se neposredno
i sami po sebi s njim sjedlimo? nije li on
Bog, u svem jednak Ocu, dosljedno Presveti
upravo tako kao i njegov Otac vredan sva-
koga poštovanja? Ako se je on po svojoj bes-
krajnjoj ljubavi němio našim posrednikom kod
Boga Oca svoga, da ga ublaži, da mu plati
što mu ni dugovasno: smijemo li mi za to
manje poštovanja i manje straha imati pred
njegovim veličanstvom i njegovom svetošću?

Kočimo odrešiti sa sv. Bernardom, da
sam posrednika treba kod samoga posrednika
i da je božanska Marija ona, koja ta službu
i ljubav može najbolje izvršiti. Po njoj je

Iesu Krist k nam došao; i po njoj nam valja k njemu idti. Ako se bojimo neposredno k Iesu Kristu, našem Bogu idti ili sbog njegove neizmjerne veličine ili sbog naše ništvenosti ili sbog naših greha, de zamožimo onda smislim Mariju našu majku za njezinu pomoć i za njezinu zagovor. Ona je dobra, milostiva, u nje ne imu ništa stroga ni obojosa, ništa prouzriješena i presegajuća. Kad nju vidimo, vidimo svoja člana narav. Ona nije saske, koja živimi svojimi traci nas sbog naše slabljine znaljepljuje, nego ona je krasna i blaga kao njesce, koji svoje svjetlo od sunca prius tor ga ublažuje, da bude za naše oko primjereno. Ona je toli ljubazna, da ona nikoga od onih ne odleže, koji ju ka zagovor prose, lidi oni na kako veliki griešnici jer kako avetei govorni, nikada se nije čulo, od kad svet postoji, da se je tko ponudan i postojano k našoj miloj Gospi utisao, pa da ga je udhila.

Ona je toli međuna, da joj se nije nikada ni jedna molba odbiia. Dosta je, da se ona samo pokaže svom sinu ter ga zamoli, i odmah joj on selje izpušta, odmah njezinu molbu uslužava. Njega uviek selje i molbe njegove predrage majke predobivaju. Sve je to sneto od sv. Bernarda i od sv. Bonaventure, tako da po njihovu nauku valja tri stepenice ugasi, dok se k Bogu dodje: prva je naru najblisko i najprikladnija Marija; druga je Iesu Krist, a treća je Bog Oče. Da dodjemo k Iesu, valja nam idti k Mariji; ona je naša posrednica po zagovoru. Da k Boga Oteu

dodjemo, valja nam k Isauu ići, jer on je naš posrednik po otkupljenju. A taj red se pod-puno drži upravo onom pobodnokću, koju će ja za skoro razložiti.

Dvanaestgodišnji Isus!

,Kad bi Isus navršio dvanaestu godinu, podje Josip i Marija po svom obidaju na ukra u Jeruzolim. Kad su blagđane sprovele te se kući vratčali, osta dječak Isus u Jeruzolimu, a tegu ne opaze roditelji njegovi. Misleći da je u drenjku, otidju dan hoda, i stazu ga tražiti među rođbinom i srođanci. Ne našav ga vratčio se u Jeruzolim, da ga traže, I utvrdjeno jest, da ga posle tri dana nađuju u crkvi, gdje sjedi među učitelji, te ih sluša i pita. I svi, koji su ga slušali, čudili se njegevoj mudrosti i odgovorom. A opaziv ga roditelji, začudile se. I reče mu mati njegova Sisko, što nam učini tako? Evo otac tvoj i ja tagujući tražili smo tebe. A on im reče: Sto jest, za što se ma tražili? Zar ne znate, da mi treba biti u osom što je Oca mojoga? A oni ne razumješe riječ, što im je kazao. I potav s njimi dodje u Nazaret, i bijale im počasnik. I mati njegova čuvala sve ove riječi u seru svojemu. Isus pak napredovala u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi.“ (Luk. 2, 42—52).

To nam priopovieda o mlađosti Isusovoj sv. Luka u svom evangijelu. Mnogi kršćani kaže, što nam sv. evangijelite nisu vole napisati o mlađenackoj dobi njegovej. Ama nu,

Sv. Obitelj bježi u Egipt.

jedina riječ, što je Isus materi reče: „Zar ne znate, da mi treba biti u crkvi, što je Oca mojega, opisuje zauvrednu vjež njegova mladost do one dobe, kad je iz skrovitosti izšao te počeo navještati kraljestvo Božja. Sa bodanskim strancima bavio se je njegov duh, i sreću mu njegovo bilo kod Oca nebeskoga. — O da smo i mi njemu slični!

Kad su blagdani prošli, ne odo Isus odmah iz krama, tim nes primjerom uči, kako treba, da se žurimo u crkvu a ne iz crkve. Kada je bio Isus u kramu, slušao je i pitao učitelju zakona; tim je potvrđeno, da u crkvi treba ne samo se moliti, prisustovovati sv. misi, nego i kršćanski znak, preporuči slušati pozorno i poboljšano. Tko toga ne čini grieši proti drugoj zapoviedi crkvenoj. Isus ostade u kramu bez znanja i dozvole svojih roditelja, jer je tako Bog, Otec njegov nebeski hotio. Tim je potvrđeno krasno naučen čudorednosti: „Više treba Bogu slušati nego ljudi.“ Ne u svemu, nego samo u tom moramo svoje starije i poglavare slušati, što se ne pretivi zapoviedim Božjim. Ako bi nam dakle htogod zapoviedali, što zahtrajuće Bog i sv. misi crkva, ne samo ih slästati ne moramo negu ni ne smijemo.

Isus navrativ se u Nazaret napredovao je u dobi, i milasi kod Boga i ljudi. Evo uam lipe primjera: kaosu rastemo t. j. napredujemo u dobi, tako treba da rastemo u milosti t. j. da budemo svaki dan bolji i bolji u svremu svojem djelovanju, da tim sve više osmislimo Boga i ljudem.

Vještnik

Budući mi sada na pragu nove godine, moglo bi biti da je vredno svrati pogled na ono, što se prošle godine u nas uradio za Presv. Svetu Iauovu, kako se u *nos* Kirila pobožnost k ovome preslatkom Sreću.

1. Prvi dar, što nam ga donela marta godina, bio naš crveni „Glasnik Presv. Sreća Iauovog“ Savijem šedno stupio je „Glasnik“ u kolo braće svoje, glasila, što širom svijeta prenosi otru spasomana pobožnost. Sadašnjom godinom nastupa „Glasnik“ drugi tečaj putovanja svog po zemljama hrvatskim.

2. Druga i skra, stono pada na zemlje naše a iz Bož. Sreća, jest vanesna okruglica preuzvlažnoga i presvjetloga gosp. biskupa bosansko-srijemskog, Dr. Josipa Juraja Strassmayera, od 8. svibnju 1892. Taj pozivlje novi biskup svoje svećenstvo, neka povuđa čeli pobožnost k Presv. Sreću, i u tu svrhu neka podigne bratovštjinu Bož. Sreća. Kako vazi primjeri imaju veliku moć, to Preuzvišeni Nadipastir sam glavos i načinom veoma svećasim i gospodljivim podigne bratovštinsku Presv. Svetu Iauovu u sjemeništoj crkvi u Đakovu, eda bi se budući posessici u vinogradu Gospodnjem najpreje sa mī odulazili za otru mili pobožnost.

3. „Glasnik jugoslavenskih Franjevac“ donio je lajske godine tri članka, kojim je nadpis: „Pobožnost Presv. Sreća Iauovu u serafikom redu“ Vježan pero Č. o. A. F. Pejićevića potiče tude poglavito trobrodce, da bogoljubno Itaju Bož. Sreću.

4. Zagrebački „Katolički List“ kaže „da stagod dopriješe te se i kod nas umnoči pobožnost k Presv. Sreću Isusovu“ u mjesecu lipnju, posvećenom Bož. Sreću, br. 24. veoma lijepo temeljito, jasno, makar i u kratko govori o toj pobožnosti. Ovdje će Stvoratelj Bož. Sreća nudi postanak, prijedmet, i u vrhu sve pobožnati, po tom nadizati, kako se može obavljati; usjed i koristiti, što ih ona nosi.

5. Obširnije od „Katol. Lista“ upućuje nas u tu pobožnost prekrasna knjižica, što je lant potekla iz zlatnoga pera snoga muša apostolskog, koji jedino žive za Sreću Isusovu koji je i „Glasnik“ osnivač, prijatelj, otac riječju: sreć. A to je naš mili Nadbiskup, Prosvijetlji g. Nadbiskup dr. Josip Stadler. Knjižica se sama zove: „Ljubav k Pres. Sreću Isusovu.“ Einsiedeln, Benziger, 1892.

6. Još je spomenuta vrijedna malolna knjižica „Devetslužba Presv. Sreću Isusovu.“ Sarajevo 1892. Te je drugo znatno umnočano izdanje „Načina, kako da štujemo Bož. Sreću Isusovo po naputku bl. Margarete M. Alacoque.“ (Sr. Glasnik god. I. br. 3). Puno si je zadušio piše Stvoratelje Bož. Sreća što je „Službam“ dodao kanoni u engri cijela povijest pobožnosti k Sreću Isusovu, za koju se u nas na zakon još u viječ slobobožade.

7. Bratovština Presv. Sreću Isusovu je godine u nas lijepo napredovala; tako i Apoštolske molitve. Njelto su

tomu doprineli i mladi revnici, koji sa penzantska školskih upoznale svoje rođake i znane s ovom pobednošću i s plodovi njenim, Jelen je takav mladi revnik prikupio teatovštini Prešv. Srca 45 novih članova.

S. Ima još od god. 1886. što „Prilog Glasniku sv. Josipa“ u obliku veoma skromnog njeti u nas ljubav k Bož. Sret. Kako mu je uspjeh u tome poslu Bogom blagoslovio, dokasno sa strogubeštu zahvaljujući kako u Glasniku sv. Josipa tako i u „Prilogu“ samom, Mi i na dalje od srca želimo te od Boga prešnje obilan blagoslov otreći prvomu, a malomu apostolu Pr. Srca.

Evo dakle vesihi vijesti, kako je prošla godina pohodnost k Sreću Isusovu u nas napredovala. S veseljim opipljamo, kako se i u nas, malak i polagano, Sret Isusovo počinje poznavati, stovati i ljubiti. Dan dobiti Isu, te u ovoj novoj godini pohodnost k njegovu Prešv. Srcu u nas sve to više razvata i budjemš plodom urođila!

Namjena molitava i dobrih djela u siječnju.
Biskupski jubilej našega sv. Oca
pape.

Zna se da je godina, što se odpašnje, godina biskupskog jubileja Nj. Svetosti našeg milog sv. Oca papa Leonu XIII. (19. veljače 1843—19. veljače 1903.) Ova bi

godine svijet mogao doživjeti dogadjaja strašnijih. U joštu bo ruku „slobodno zidarsvo“ iz dubine špilja svojih amjela diže glavu te snuje, kako će silom vedom, nego li ikada prije navaliti na crkvu Kristovu; a moge vrede, naredbam se pokoravajuć zidarskim, bezbožnim zakoni stanje čine katoličkom sve nessosnije. U drugu se opet ruku spremaju „socijaliste“, da u isto doba smrtni zadaju udarac vjeri, društva, obitelji. Oni u obće ne će da trpe ni Boga, ni gospodara; a napose „državu si neprijateljess svakoga pojednika, gospodara, državu, zakon“. (Sestanak socijalista u Genuji.)

Prvi ovih i ovim sličnih zala, ili nas oni već sada tiču, ili nam projektila u skoroj budućnosti, jedini je sv. Otec, što nam ovi čas podaje shodan lijek; no do nas je, da se nijmo bez udvlake slučimo. Za sad bit će doista, priskupe li se prigedum ovoga novog žuhilela Nj. Svetosici katolici cijelog se svijeta
...
Ota svog, i podvrastraće li svoju vjeru, poslušat i ljubav.

To mu je sv. dužnost, a čime ju slatkom i lassnom izvrstna upravo stvarjava, stano resa se. Otra, a ne moge ih potisati ni sumi neprijatelji crkve. Jest, mi izrazim, za što da se ponosimo »Lorsota XIII. Dokavimo si znate a pamet, kako on nemačka svijet; kako divnim okrenuticama ne prestaje kazivati ljudem pat k pravoj sreći otvorennoj, a još više k onoj, što dobre čekuiza smrti njihove. Ili zar ne vidimo na svoje oči, kako je Lorsa ističe geslo: Svjetlo na svetu.

Nego što nam valja činiti, da bude ovaj jubilej obilog nam Otcu kanoti znak, da se sva svih katolika u zajedničkoj ljubavi i poslušnosti prijube sv. milici? Kako god se juž odpočelo činiti na mnogo mjesto u Americi, u Engleskoj, u Njemačkoj, a osobito u Italiji: tako i mi molitvom, riječju i djelom na posao treba da prionemo. „Ono, što mi ishekujemo od siova naših, od gorljivosti i od ravnosti njihove⁴, veli sam sv. Otm u okružnici svojoj, „to je zahvalnost prema Bogu predobrome; to sa svete řeđe i vruću molitve, a ne toliko čestitke i pohvale⁵.

Za te molimo ovaj, a i dojdnući mjesec, za sv. Otm: „Uzdrži ga, Gospodine, pošli v blazennim učini na zemlji, a ne daj ga u ruke neprijateljem njezovim“.

„Smiluj me se, Gospodine, i ravnaš ga milostivo stazom vježnega spaša, dapomoću tvjom, što je tebi povoljno želi i zrom jačkuš vrišu.“

Sadržaj: Fruder h novoj godini. — Što je lana obično obina, koji reče slavaju Prave. Sosa njezina. — Ja (a) je mogla bitna u obliku latki blage mlesni na svu storanju njegova. — Sr, obitelj hlebi u Keipat. — Četvrti izvedju pet teoretskih istina, koju razgovaraju pravni potpisnik h ml. dž. Marija. — Dvanest godinu leza! — Vješnici — Samošva molitava i običek dječa u zjednici.

Br. 2.

Veljača 1893.

God. II.

za jedan god. i manji na godinu 60 novčića,
ili 100, kojim se u knjižari daje ili postava talje 72 novčića.

II. Obćanje Isusovo

Ja ču im dati svaku pomoć potrebitu stalištu njihovu.

Biće jedan čovjek pa imao šest sinova, dan ne vježnici, dragi mudrac, treći poljoprivredac, četvrti pastir, peti svećenik, a najmanji bio jošte učenik. Došao veseli hajdučak. Dobri otac sve sinove sakupio oko sebe i svakogajlijepo obdario. Na ita misliti, dragi čitatelju: Še li onac sime učenjaku počlonio britku sablju, a vojaku staru, latinsku knjifčarinu? je li partizan das novo vrijedlo ralo, a poljodjelu pastirska fruljica? je li svećenika nadario krasnocom školskom spravom, a učenika slatoroznim časocvorom? — Ne! Budući onac modar i želodi sinove svoje baš pravo da obesedi, po-

Ljasknik Presevočkoga Sreća Isusova.

klesio je sinu nenojaku staru latinsku knjižinu, a vojaku britku sablju ; pastiru je dao milosrđujuću fruljen, a poljedjelcu novo svijetlo ralo ; svećenika je nadario alatoremnu žasoslevnu, a učenika krasnou školskou spravom. I tako su se svi sinovi veselili svak svomejemu daru, i svi hvatali oca, kolj je svakemu dobar i kako zna, komu što treba.

Z. A mislik li, dragi Štampotju, da naš dragi Spasitelj manja nas ljubi nego li ikoj otac, ili da je manje mudar ? Vidio si u zadnjem broju, kako je dragi Isus Israea otvorio riznicu Seca svoga Presvetoga, da sve štovajeli njezove precobilno nadari blagom milosti ; reci : hoće li on znati svakega nadari baš osakovim milostima, kakve mu trebaju ?

O, ne boj se, mili Žiđoče ! Bio ti ko mu dragi : zna Isusa za tvoje želje i potrebe, pa će te on po željama i potrehama tvojim i nadariti, samo ako rovno učinješ Seca njegovo. Bio ti trgovac, za cijelo ţelik sredu i poduzetima tvojim ; bio zanatlija, ţeliš dobru progin ; bio radnik, da ti se olakša rad ; rođovnik, da napreduješ a bogoljubnosti ; klerik, da so ţto svetije priprevili na sv. svanju svoje ; učenik, da napreduješ u naučima ; svećenik, da ti bude uspijehan rad u vinogradu Gospodnjem ; otac, majka, da imas mir i blagoslov u kući.

Vi svi, drugiye same k prijestolju Seca Isusova je stajite, kako ramu on voli : „Ja de mi dati vseku ponos potrebitu stajlicu svijetova“.²

3. Da, nema stajla, na koji bi dragi Spasitelj zahoravio ; nema stajla, komu on ne bi

površnih milosrđu obećao, ako samo revno učini Presv. Srce njegova.

Josi li možebit redovnik ili rođornica?

Evo što piše bl. Margareta, da joj je izrijekom obećao Spasitelj : „*Ou de l'âme ouïe parmi les fidèles sonne au sein généreux redempteur, la voie mène au Sacre coeur de Jésus se perd osabito ukratljiv njezou ; ses de telle on n'arrêtera pas le cœur, da bude stvar jedno s njezou ; a zahlonjite ih od pravde Božje poverateli mi mihau, kada bi ja izgubili.²⁵*“

Josi li svećenik, ili, ako niješ, radiš li po zvanju kako god za spas neuvrših duša?

— Evo, da je za takove Spasitelj obećao bl. Margareti : „*Qui lors prie de faire ce qu'il a
toute ganache à accomplishir pour eux ; a tout ce
qu'ils possèdent d'éternité, toute li maine promettant
njednom poboljšanju sprva Božanskoj Srce
njezogor.²⁶*“

Ili jesi li po volji Božjoj u svijetu kao tegvose ili zanatlija, učitelj ili učenik, vojnik ili činovnik, gospodar ili sluha, bogataš ili siromah? — Čej, što vama svima obećao Spasitelj, ako revno učujete Presv. Srce njezovo : „Svjata srca Jezu“ posvjeđuju nama opet poljubljena zdesna Presv. Sres, „*visez-moi de prebo que m'a présentez tout au bout pour que je puise établir toutes sortes de m'as à obligez, politiques ou autres, bénigodous a m'a et a celles qui produisent, utjelu a neudjana. Srce Jésus
bige en atočite za tèmoi, a osaditi a tès morti.²⁷*“

Vidit li već, dragi čitatelju, kako će svaki, koji god učuje Presv. Srce Isusovo

po obećanju samoga miloga Spasitelja osi
sraku posred potreblju stolčku svomu?

«K. Pobođnost je dakle k Sreću Iaušova
edista ono svakomu stalištu, što i hrvati. Kru-
hom se brani i vojnik i radnik i učenik; pa
teti kruh čuva vojnika hrabro sreća, krijeći
radniku sile tjelesne, učeniku pak se svrježuje
i jači takogje sile duševne. Učeniče, učenjače,
treba li ti mudrosti? A ti ju traži u premaudra
Sreću Iaušova: Ono je bezdno nepoznajljive
mudrosti! Radniče, radio ti motikom ili perom,
radio za spas duša ili radio za svagdašnji
kruhač svoj, treba li ti pošaklice, treba li po-
moći i blagoslov? A ti ga traži u jakoga
Sreća Iaušova: Ono je iaver svenut tomu! Vejniče, ti, što branit kralja i dom, ali i ti
branitelju sv. prava crkva i domovino, treba
li ti hrabrosti, treba li ti strajnosti? A ti ju
traži u hrabri Sreću Iaušova: Ono je veladabo
svaki strah i trepet, pa i samu smrt i pakao!

Pobođnost k Prezv. Sreću Iaušova jest
kao grana, koje pokazuje svakomu priliku
njegovu, kakav li valja da bude on sam. U
tom arealu vidi otitelj uzor - sreća otiteljovo;
vladar prensatru uzor - sreća dobroga vladara,
pravoga prijatelja naroda; duhovni pastir gleda
uzor - sreća dobroga pastira; svakoga nuka ova
pobođnost, da se ugledaje u Prezv. Sreću Iau-
šova i po njem da usavršava sreću svoju.

Pobođonat k Prezv. Sreću Iaušovu jest
kao zvezda, đuj der, baš kao žarko sunce. A
komu nije sunce od prevelike koristi, komu
ne svijesti, koga ne grije? Koja je gora pre-
visoka ili koja dal preduboka, koje snije mors

predireko ili koje planinsko jezero premaleno, te ga božje sunce ne bi obnajavalo? Blago sudsice smrka ti uranju od leda i zime ukočenu, ruscicu ruši, crviješ ti njeguje, plodove ti razvijava. Evo, sve ovo i puno više čini i mila pobožnost k Presv. Šetu Iaušovu! Nije joj naraki prijetni previsok, ni kalibica, sirotice preniska; nije joj koji narod prevelik, ni koja obitelj premalaša; gdje joj se god utvore srca, taj ova pobožnosti donosi sobom blagoslov i pomoć svake ruke. Nema srca u grijehu tako okorjela, te ga ova pobožnost ne bi umetkala; nema rošice suši, koje ne bi osušila; nema svijota krijepti, kojega ne bi njegovala; nema roda, nema podazela, kojega ne bi unsprijeđila.

Pobožnost k Presv. Šetu Iaušovu uvodi nas u čarobnu prebegatu Sreće Božanskoga. Ko tamo ne bi mazio, česa mu god treba? Tamo si može kraj naći slatnu kranu, vojnjk izvrano oruđje, siromah neizmjerno blago, dijeva prebegat miraz, otac pretrijednu ostavštinu za djece, adavica stalnu potporu, majka dragocjena nakita za kćerke. U toj riznici svega ima, što god komu treba. A ova je riznica troja, ako se odbilje daddiš na to, da itačje preljuhazno Šetu Iaušovo.

Dakle u pobožnosti k Presv. Šetu Iaušovu svaki će naći svaku pomoć potreblju stvaru svome.

58. A ko nam za to jamči, ko nam to obeća? — Sam Božanski Spasitelj, koji je govorio bl. Margareti. On je ta rekao, čija je riječ prava i istinita. Sto kaže, ne je li uči-

ući? Ima rođe, neće li isvršiti? Pače: On će u ljubavi i darešljivoći svojoj svako obećanje i svaku očekivanje tvoje još i natkrili?

Kraljev Aleksandri umoli jedan prijatelj, da bi mu za kćer njegovu dan miraz. Kralj bez krušnja naredi, da mu se dade 50 talentata (nasih 120.000 forinti). Prijatelj se kraljev od čuda zapanjuje; nije slatio takven dobrnut i nesebičnu darešljivost, pa će kralju: „Ne moj, kralju! Ta bjeće mi i odvise 10 talentata.“ — „Tebi je, prijatelju,“ odvrati kralj, „istina dosta primiti 10 talentata; meni pak je kralj u niže dosta dati samo 10 talentata.“⁴⁶ Iftio on time rođi, da kralj dariva samo kraljevski.

A Božanski Spasitelj, dragi štice, hoće li on samo kraljevski, zar ne će ili zar može drukčije darivati stvarstvu svogega Bož. Srca, a ne Božanski? Spasitelj ti izrijekom obdušen *sudija posmatra potrošku stolice svojom*; zar će on injekti i računati poput škrova, što li mora dati, što li ne mora, što li ti jo dužan dati po obećanju svojem? Zaista i sami pretnjaci, da ne će on nejediti, nego će te on opisjeti nehotinim svojim; na čem on računati, mogaće li ti napuštit i aron i dušu i dom i rod svijetu, što će god ustreba na tvoj stolici; samo budu i ostaj me vjeran prijatelji, koji iskrenom revnjuščinu istaju Prezv. Sreću njegovu.

46. Ali ti bi rad, da ti na oči pokaleam, kako Bož. Spasitelj otvo svoje obećanje i u istim ispunio i dan na dan ispunjuje. — Preteke li dnušta zaduše! Ti to žoliš vidjeti na svoje oči? No osda bih te ja nazao od-

vesti bila na daleko i visoko mjesto, na sumo
bedo „kula u jutru,” kamo je sotom postavio
Imam, te bih ti morao kao on pokazivati sva
kradljivstvu i sva carstva ovoga svijeta: Fran-
cesku i kraju Italiju, Njemačku i Španjolsku,
pače i Kitaj i Indiju, prostrana Ameri-
ku i crnu Afriku, pa i svako mjesto u
mreži našeg domovina, gdje se god stoji Prav, —
Sret Isusovo. A onda bih ti morao otvoriti
obi, kao što Bog na medju proroka Eliseja
otvario obi nevjernome sluzi, te bi se ti za-
gospio viseći izvor i tisuće magjela, gdje s
priješnjim Božnjeg nose darove Sreti Isusova
štovateljima njegovim u svaku palatu, u svaku
kućicu, na široko polje i u podzemne ro-
vove. Još više. Morao bih ti pred ustugom
oko staviti i prekost: punih 200 godina, od
kako Žid, Spasitelj izrečao svu obednju.
Morao bih ti predstaviti cijelu povorku careva
i kraljeva, vojska i državnika, svečenika i
redovnika, učenjaka i umjetnika, koji su stu-
jući Prav, Sret, postali silni i muštri, sredui
svaki u svom stablu, a ponos i sreću zida
svog. Morao bih te odvesti na bojilišta od
Mentone i Caselliidurja, od Ligay i Patay i
od kavkasičkih bojeva u Španjolskoj, da vidis,
kako se odskrivenom hrvatskom boji vojnici
suk nastave Sreti Isusova, kako jančki umiru
uprvi sko u krvavi barjak sa slikom Sreti
Kozanskoga; da, pravo reče skoro neki visoki
časnik: „U sljedeću ratu više se je borati
bogoljubnosti nepristojnike vojske nego li
korija ujedinju i ratnoga unjusa.“ Morao bih
ti nadalje pokazati učasno stratište francuskoga

prevrnuta, i kako su tamo neustrašivo poginuli junaci i junakinja, često pritisnuvši na grodi malu sličicu Presv. Srca Isusova.

A ko da izbroji sve prearetne štovatelje Presv. Sreća, koji su se posudali u oву riječ Gospodnju, te u njega našli svaku pomoć u stolici smrti? Každa ih izbroji? Tačko redovnika ovom se pobožnošću za kratko vrijeme uspelo do najveće savršenosti? Koliko svećenika ova pobožnost krijeplja i učkolila u neplodnom vinskom gradu? Koliko učenika učajući se u Presv. Sreću preko nade arctno podožilo ispit? Koliko radnika bez službe milošću Presv. Sreću uput našlo rad i kruh? Koliko biskups i državnika, koliko odvjetnika i liječnika našlo u Presv. Sreću Isusovu savjet u najzamršnjim poslovima zvanja svojeg? Koliko trgovaca i zanatlija, koliko vlastele i domaćina, utekavši se u nevolji u ovo Presv. Sreću, izronilo iz teških dugova, našlo uput vjerosjaj, dobitko kupaca, imalo blagošlov kod kuće i na polju?

7.5. Ali i u maličkih bezbrojnih primjera daj da ti bar jedan ponanje ispričavjelim:

Daleko u Švicarskoj živio neki prognani svećenik, koji g. 1883. javno pisao i po novinsma objavio: „Čujte, posluhnite ove riječi, dogđite svijet k Presv. Sreću Isusovu i tražite pomoć u njega¹²! Pa što ga na to potaknulo? Evo, Švedski nesretni pao na kamen te se osledio, a uslijed toga raznoe mukle trpio. Hoće da snali, ali glava mu vativjek sumi i buhi; hoće da se prohoda na letoji, ali svaki čas misli, da će se strušiti, jer mu se svegjer

glavu vrjola. On bio jednom rijeđu nesposoban, nije mogao vršiti dužnosti svoga stališta. Lječnici kušaju svoje znanje, toplice svoju snagu, ali pomoli i polakšice nikakve. Što će? Kamo li će? Svećenik se obrati Presv. Srcu, utjeru, da će mu pomoći, jer je obećao, da će dati stvarateljima svojim senku posred potrebita za njihov stol. Pa tko je tuđo svećenik Presv. Sreca Iusova? da ga posvena održavi? da ne čuti bolesti? Ne, — već jedino molitva, da bi mu Presv. Srec ublažio bolest, da može dužnosti svoje vršiti. I nije se prevario u molitvi: što je molio, to želio, te pun hranosti dovršava svakomu: „Svaj Presv. Sreco, jer ja u njegu nači secku posred potrebita stolja tvjnjenu!“ [Posluhni, dragi čitatelju, ova svećenikova opomena — po četiri za vrijeme i sam iskusili pomoći Sreca Iusova u stolju tvome.

Razvija se pobliže bitnost pobožnosti k Presv.
Srcu.

U 6. broju str. 124. sa. podao je „Glasnik“ izračiti bit i značaj pobožnosti k Presv. Srcu. Istaknuv najprije dva istina, kanoti dva načela, podao je „Glasnik“ izračiti bitnost ove pobožnosti na osnovu ova preuzamene objave od 16. lipnja 1875., a doveđao je taj prvi članak rječmi, da je to pobožnost k Božanskome Sreca Iusovu, a koliko je ovo Sreco od ljubavi napravljadem sasma razplameno to se jednom teško razdalostilo s uvri-

eda, kojimi ga vredaju isti ovi ljudi nezahvalnošću crnom.

Sada će „Ghaasik“ u ovome članku te reći potonje da razvije i — u koliko se dade — razvjetli te tako popuni i svaki onaj pevčanak; pa kakogod u Š. broju tako će se i u ovome vjernu držati izvršne knjižice o. Gallifeta: „O pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu“.

Prije svega je na pobožnost k Sreću Isusovu. Tudo valja imati na pameti, kako su juž davnio uvedene u crkva mnoge druge pobožnosti, koje prema raznolikim ipak se već odnose na Isusa Krista. Tako su jedne upravljene na presv. Tijelo Isusovo, druge na njegove sv. rane, opet jedne na kriz, a još jedne na preslatko i na lesovato. Samo se kaže, da je Bož. Sreć isto vredno osobitog čovjekova nazieg, kao što su i prije navedeni predmeti; niti se može što niti da koji način navesti proti pobožnosti k Sreću Isusovu, što se no li moglo isto tako, da još vednu zaboravi u pobožnosti k Presv. Tijelu, k ranam, ka krizu, k imenu Isusovu. To ćemo lako uvidjeti, budeći li ma p malo o tome da razmisljamo.

Tudo valja na pameti da imamo, da se nipošto ne smije uzeti Sreć Isusovo kano nješto bez života, bez osjećaja; nego treba da ga vazda posmatramo u društeno sduškom i s Božanskom osobom Isusovom; dakle kamoš nješto, što žive, što osjeća, što spoznaje. Po tom se smije se u ovaj pobožnosti uzeti sreć samo za se; ne smije se uzeti razstavljeno od svega onog, a čime je

jedinstveno vreme nezauđivočem: već ga treba posmatrati sjedinjeno s dušom Isusovom, osobom Isusovom, i zato kamo jedan je dinati predmet. Ovo u istini klanjanja vredno i Božansko bilo t. j. srce, duša i osoba Isusova sve uđruženo, i tomu još svi darovi i sve blago nebeskih milosti, sve kreposti i sve čuđenja vlastita ovomu Presv. Sreću — sve to, velju, jest onaj predmet, što se podaje kriđantom, da ga štuje.

Odnite slijedi tri vrlo znamenito istine.
1.) Svakoličko štovanje naime izkazano Sreću Isusovu pošto se dovođi na osobu Isusovu i obraznu: od svake časti, koja se izkazuje osobi, odstupajući i srcu; kakogod što čest izkazana ljudu četrjku ne izkazuje se samo duši ili telu, već objema dieolvima zajedno, gađajući u najbolji stvari izmeđju sebe. 2.) Sad nam je i jasno, kako se sa svim prema istini i u pravome značenju reči može kazati: Sret Isusovo ljuhi, Sret Isusovo trpi itd. 3.) Napokon slijedi, da mi punim pravom možemo obratiti na ovo Sretu, njemu podažuti molbe svoje, vjenčući izkazati svaku vrst štovanja, kojom se može štovati osoba Isusova; jer sve što se odnosi na srce, mukčino će odnositi isto tako i na osobu, koja žive u tome srcu.

Osi, kojim se ne svidja nad našim štovanju Presv. Sreću Isusova, na čielu su svrgli s nama ovu istinu; svta je prička te su od posmatrali Sretu Isusovo kamođi mrtvar dio od mesa, ite nimale no osjeća, no spečanaju, pa su, rukao hib, zaboravili na odnošaj njegov napram duši i božanstvu Isusovu.

(Sledi četvrta stranica)

Najljepši moj raj.

O slasti! — slatki Isus moj!
Na Tvojem svetom Šrotu počivat;
O rajskega misla! hvati se Tvoj,
I Tebo puna čaru uživat!

Ko rušin cr'jetak mio si, drag,
Ko sunca trči gore Ti gradi,
Ko nebo tih divna si, drag,
Ko zora jasna Šrot Ti rod!

Ali šta je av'jeta najljepši sjaj?
I ono slatko sunašće šta je? —
Ah, Ti si samo — Ti si mi ta,
Ko Šrot Tvoje sunce ne sjaje!

Sv'jet ovaj samo tameni jo san,
I sjajni tračak za dat mu pline; —
A duha moja i noć i dan
Za rajem trajnim otajno gina.

I Troj kad čuješ čarobni glas,
O kako onda srce mi bije!
Ah, to je rajske, blaženi čas,
Oj da mi samo navijek sije!

Ti — Ti si, dragi, l'jepi moj raj,
Gdje seću svoju vrednu vrijednost;
Oj tamu, slatki, doći mi daj,
Na Troje Šrot srce da svijem!

Naprijatelj posije zlo sjeme.

Peta između pet temeljnih istina, koje rasvjetuju pravu pobožnost k M. dñ. Mariji.

(Od blagoslova Ludviga Greignera).

Vremena je teško zbog naše slabote i nećeli sadovati u sebi milosti i blago, što od Boga primisimo:

1) jer mi je blago, koje više vredi nego nobo i zemlja zajedno, u kratkih poznah nosimo: u raspadiju tisu i u slaboj i nepostojanoj duši, koju se i pakom nitišćem stvaraju uzsenitroje i posućuje;

2) jer djavli, ti vješti lopovi, gledaju na nas činjenica navlaštiti i nas porobići. S tom unajerom idu oni neprestano okolo, da nas protidra iđu da nam po gricu u čas otusa, što si milosti i zaslugi kreću mnoge godine tekušmo. Njihova opskost, njihovo iškastvo, ujikeva vojna lučastvo i njihov broj treba da nas strahom zapane u oti te nestrelo, osobito kad vidimo, koliko mnogo osoba, obdarenijih milostima, bogatijih kripostmi, istaknulijih te puno uvišenijih svrštuša, bje iznenadljivo i svege toga lišeno. Ah kolike odrde s Lebara i Kolike zvijezde sa svoda nebeskoga vidjemosmo gdje žalostno padaće i u čas svu svoju veličinu i svu svoju snagu izgubiti! Odakle potiče ta žalostna i rjeđka promjena? To nije poteklo od posmanjkanja milosti, koja nikomu ne manjka nego od posmanjkanja posessosti. Oni su se gradili jačini, nego su bili. Oni mališaju da im je kuha dosta sigurna te da mogu dragecijeno blago milosti sačuvati. Budući da se oni, a da toga ni ne opazile, na se udonile, dok

im se činjao, da se jedino uz milost Božju
oslanjaju, prepuštao je Gospodin, da ih svega
biti. Ah da su samo poznavali krasnu pobož-
nost, koju su odmah tunacići, bili bi svoje
blago mogućoj i vjernoj Djevici povjerili, kuge-
ti za njih bila sučavala kao da je njesino,
dapaće koja bi si za pravednu dušacu sva-
trala, te blago za njih čuvati.

3. Teško je extrajati u pravednosti zbog
osobne pokvarenosti svjetla. Svjet je soli, kako
pokvaren, da je skoro nemoguće, da njezin
ako ne kaš a oso bar njezinu prašinu ne osarija
sabedna sreća, tako da je neko žude, ako se
tko čvrsto drži usred te silovne rieke, a da
ga snutra ne potage, usred toga neborka-
noga mora, a da se ne utopi, usred toga oču-
tenoga zraka, a da se ne okuti. Bl. Djovica
je oso, koja, jedina vjerna, na kojoj zemlji ne
maže dijela, dani je žude za onu, što joj onim
sladkim sudinom služe, koji na kratko imam
razlogiti.

Pribavitevi tih pet istina, treba da sada
više nego ikada nastojimo dobro odabrati,
koja je prava pobožnost k našoj miloj Gospi.
Sada više nego ikada ima krivih pobožnosti
k majki Božjoj, koje može tko lakin držati
za prave. Djavao je poput kritetveritaju novca
i poput lukava i istakusa varaline već mnogo
duka po krivej pobožnosti k bl. Djevici pre-
vario i uništio, tako da se on dan na dan svojim
djavolskim laskavcima slavi, ne bi li mnoge
istim putom strmoglavlju u vječnu propast; on
ih ugodno zahavlja i u sun grisha uspava,
pod izlikom nekih zlo obavljanih molitava ili

nekih vjanskih pobožnosti, koje mi on uzbinaže. Kao što krvotvoridlj novca obično ne upozna ništa drugo nego zlato i srebro, a redko kada druge rute, jer se ne izplađuje: tako i zlodestili doli pomajvise ne upozna dugu pobožnosti, nego samo pobožnost k Isusu i k Mariji, pobednost k sv. priduci i k našoj miloj Gospi, jer su te pobožnosti među ostalim ona, što su srebro i zlato među rukama. Veoma je dakle važno, poznavati posljednje krive pobožnosti k našoj dragoj Gospi, da ih se čuvamo, a onda prava pobožnost, da ju prigrijimo. Na koncu u drugom dijelu ove razprave običnije će protumačiti, koja je među teškim pravim pobožnostmi k bl. Djetinu najsvetijija, njoj najugodnija, za Boga najslavnija, a za nas naj-pasosnija, da ju uzsmogremo prigrijiti.

Neprijatelj posije zlo sjeme.

U XIII. poglavljiju kod sv. Mateja čitamo ovo sv. evangijelo: „U ono vrijeme kaza Isus narodu ovu priču: Podobno je kraljevstvo budež živjeku, koji posije dobro sjeme na njivi svojim. A kad ljudi pospaše, dodje njegov neprijatelj i posije kukolj po plenici i otiske. Kad ujutru naraste i rod duncar, tada se ukazu i kukolj. A pristupivši služe domaćinovi, rekoće mu: Gospodine, nisi li ti dobio sjeme posijao na svinoj njivi? Odkuda dakle kukolj? I reče im: Neprijatelj živjek to učinio. A sinje mu rekoće: Hodoš li, da idemo te ga isčupamo? A on reče: Ne, da nebi

Isus spaava u ladjici.

čupajući kukolj izčupali zajedno i pčionicu. Ostavite, neka oboje zajedno raste do žetva, a u vremenu žetve reći će žetvocem: Saberite najprije kukolj, i svedimo ga u snoplje, da se sađešo; a pčionicu skupite u šitnici moju.² (Mat. XIII. 24—30.)

Vatkoliki svjet kršćanski razumjeva se pod njivom, na kojoj čovjek gospodar t. j. sv. mater crkva sije dobro sjeme, rasiđe bođju. Dubro sjeme dobar noci rod; — no mi vidimo po svijetu i doći roda štreljava, zla! Odkuda je taj zao rod? Taj niče iz ala sjemena, koje sije čovjek kraljevstva božjega neprijatelj — a to je vrag i svi koji ga slušaju i tako mu služe.

Ako se dakle pod ovim neprijateljem, koji kakoji posije među pčionicu razumjeva vrag, pod kakoljim krivi nauk ili krivovjero; dakle ne Bog nego vrag je početnik svih krivih vjera i svih grizba; jerbo su Adam i Žena nam Eva iz ruku Božih iziličiti i sveti, no vrag od njih učini grješnike. Odiglo polazi nauk vjere; Vrag je početnik grizba.

Gospodin Lise donio nam je iz neba nauk čist i svet, — no vrag u nj posije nauk krivi; odatle nauk vjere: I sasije početnik pravo i svata vjero; no krivovjertoja početnik je vrag.

Kada su ljudi zapeuli — neprijatelj posije knikolj na pčionici. Ovaj san to je duhovni san oti pospanost duhovna. Duhovna apava onaj, koji slabo se Bogu moli, lisai se vi k sv. misi i kršćanskome nauku, te i

inote svoje dužnosti nanemaruje. Kada se dakle kršćani ovoj pospanosti predsvaju, dolazi vrag i sije im u misao i sree dvojbe o kojem članku vjere, o kojem pravilu čudorednosti i tako ih zavodi u grehu. Ovi grini te je rod koji donosi kukolj — i s bog njih će se i čovjek koji ih čini, u vremenu žetve bacit u vatru da se sačele. I koji će biti u vremenu žetve nadjeni pravedni — sakupit će se u žutice Božje, kraljevstvo nebesko. — Za to budimo i možimo se, čuvajmo se neprijatelja i njegova sjemena — da i nas zapane dio u žitnici Božjoj.

Isus spava u ladiji.

U evangelju sv. Mateja čitamo u XIII.
p. r. 23—27 slijedeće: „U ono vrijeme, kada
stupi Isus u ladiju, usidju za njim i učenici
njegovci. I tada, velika su oluja podiže na moru,
tako da se ladija pokrivala valovi, a on
spavao. I pristupile su njemu učenici njegovci,
te ga prokuđile govoriti: Gospodine, snčavaj
nas, pogibujemo. I reče im Isus: Šta se bojite,
malvjerni? Tada ustvari zaprijetili cijetrom
i moru, i tada se velika tišina. A ljudi
su se šudili govoriti: Tko je ovaj, da ga i
vjetrovi i more shlađuju?”

Isus nam je posrednikom u nevolji i svakoj
pogibelji. Kao pomoćnik i izbačitelj pokazuje
se je već, kad je na svetu Šiven, te je po-
magan mnoga čudešna tvoreć; kao pomoćnik
i izbačitelj pokazuje nam se dosada načinom

očevđnim često i čudovalim. No da si njegovu pomoć i zaštiti osiguramo, treba nam ispuniti njeke uvjete, i to: 1. treba, da budemo u milosti Božjoj, jer se samo onda Isus s nama sjedinjuje, onda jest o nama, jest pri nama, i jest s nama hraneč nas i štiteć, i nesreću od nas odvraćajući. — 2. Treba da se u njega pouzdamo. Upravo za to, što su učenici njegovi bili malovjerni, malo se u njega pouzдали, ukorio ih je govoreći: Što se bojite malovjerni? 3. Treba, da ga za pomoć molimo po primjeru njegovih učenika i mnogih, koji su ga molili za oprošćenje greha, ali koju drugu pomoć od njega iskali — te su uslikani bili. Ako ove si uvjete ispunimo, Gospodin nam hode pomoći; no uz to ne smijemo zaboraviti, da i mi moramo raditi što nam je moguće — a što sami ne možemo, već će nam Bog pomoci.

Vjestnik.

U Americi našao se jedan vrlo veličan stovatelj Presv. Srca Isusova, koji širi pobožnost prama vjemu, a sasme po želji Spasiteljevoj slikarstvu Sreća Božanskoga. Ovomu je plemenitom mužu ime Filip A. Kemper, a zamjera mu je sasvim neobična, kako vidimo iz okruglice, što ju upravio na biskupe i vjerskih ljudi, kojima on besplatno salje slike svoje. Mi ćemo pred naše čitatelje iznijeti sljedeće redke, što ih uresmo s francuskog izvornika:

Previšedi gnajdine!

Želeći i ja stogod doprinesti, te bi se razširila pobožnost prama Presv. Srca Isusova, a uvjeren, da će besplatno dijeljenje sličica Presv. Srca s obetanjima, što ih Isus dao bl. Margareti Mariji Alacoque, sино posjetiti ovo razširenje: podpisani, trgovac u Dayton-u grada, u državi Ohio, u Sjedinjenih državah Amerike, rad sam Presvjetoštosti Vašoj poniano-podastrijeti slijedeće redke na blagehotno razmisljanje.

Ne žu da ovdje dugo navodim ono, što je jur dovoljno poznato, biva, kako se razvila ova pobožnost u katoličkih krajevih. Ovaj se razvitak, — o tome ne može nitko pametan sumnjati, — ima pripisati poslije Boga najviše ogrošanomu raspršanju slik a, što imaju ona obećanja divna i priuasljiva, koja je Isus dao blaženoj Margareti Mariji za sve one, što bi htjeli Presv. Srce Njegovo na osobiti način štovati.

Uza sve to imaju ipak veliki krajevi napušteni od hlijeda i hlijeda ljudi, što govore raznovrstnim jesiči, a samo slabo poznaju i obavljaju ova pobožnost. Retni vjerovješnici posvuda nastoje iz petnih fila, da ju razšire. Mi se nadamo, da će besplatno dijeljenje malih, milovidnih sličica Presv. Srca, pojmane takih, što nose ona sjajna obećanja, njihov trud potpomoći a plodove im učiniti trajnije.

Tu je što me ponukalo, da odaberem ovaj način štouja pobožnosti k Presv. Srca.

Meni se on priznio jedno najuspješnijim, a drugo takim, koji i čovjeku svjetovnjaku dopušta, da slabimi silami svojimi i on stogod doprinese šironju ove ljepe i koristne poholostosti.

Moja osnova sastoji kratko u tom, da bezplatno šaljem slike Presv. Srca Isusova vjerovjatnikom u dalekih pokrajinali, u koliko mi se dopuštaju sredstva pa i podpora, što je mogu dobiti od drugud. Ove će slike (u veličini molitvenika) nositi ostrog „oběćanja“ Gospodinova, a u jeziku one zemlje, u koju će se slati. Ova se osnova dijelom već ovatvarila, te je jut na biljade slika razaslati, koje u Aziju, koje u Afriku; ali na pomoć Božju nadam se još više da su utinuti, kada dobijem novu sliku Presv. Srca, što sam je u tu svrhu dao napraviti u Evropi.² Tako piše osnaj revnik Presv. Srca, a dobar je Isus blagoslovio osnaj isprva tek neznatan podhvat, te sad imaju oběćanja prevedena u 200 jezika. Naravski, da su tu i oběćanja na „hrvatskom“ jeziku, a tako su točno lijepom crvenicom, izvedeni, da im ne manjka ni jedna crtica. U obve je namjera plemenitom poduzetušku, da bi bio nekak što savršeniji po francuskom izverniku i što čišći. Koja mora da je to mukla u 200 različnih jezika, od kojih i mukla gotje koji još i posebna slova; pa sve to čini pomenuti trgovac jedino iz cijele Ljubovi prasos Presv. Srca, bez ikakve sabatvene dobiti a na veliki svoj trošak.

Blagodati Presv. Srca.

Povraćeni duh.

Jedan siromašan đjak bijaće duh pod-
jedno izgubio. Šta će sad jadan? Ne razumije
činila, ne čuje, što se u školi predaje
— mora se svake naške posve kaniti. Dakako,
da je sve moguće lječivo upotrijebi, no uz-
ljud. Jedan mu jošto lječnik preostade, onaj
naime, koji onomu glahom u evangeliju reče:
„Ephes!“ A Srce njegovo Božansko isto
je sada, kao što bijaće. Ovaj dakle đjak uđini
životnicu na čast Presv. Srca i obeća, da će,
da se izčisti, ova milost objelodaniti.

I Srce je Isasovo pomoglo jadniku, te
on upet čaje. (Sendib. 1874).

Namjena molitava i dobrih djela u veljači:

„Ljubav k svetoj crkvi.“

Kao svije spominjemo sv. crkvu, mi time
ne mislimo toliko na savršenu občinu svih
pravovjersih kršćana, koliko na pastire
njene, koji imaju da naučuju vjernike, da im
saobčuju život vrhnjaravni, da ih vode pre
neba. To je ona crkva, koju smo dužni ljubi-
ti, — a ljubiti onaku, kako je to zavrijedio
sam Isus, Spasitelj i Bog naš.

Crkva je sveta — po manku vjere kato-
ličke — tajanstveno tijelo Isusa Krista; po
njoj i sada Spasitelj ali jedi činiti sve ono, što

je tvorio nekod, dok je vidljiv medju nami boruvio. Toga radi može se i pravom reći, da je sv. crkva medju ljudima kanoti neprekidno vrićenje Sina Božjeg. Zato pitamo sa sv. Augustinom, kako može sveti Bog za očes osećaj, koji *ne de de priča sv. crkvi za nejku svoju?* Vratiti se milu naš Spasitelj u nebo k Oteu nebeskomu on nam je ostavio jednu ljubeznu majku, koja željno izgleda, hoćemo srcem prati i ljubko na grudi si privrđiva sina razumetnog. Ta ljubezna majka — sv. crkva — izazala nam je dobitje dobra bez mјere i kraja, pa kako je svedjer čuvatica neizreciva blaga Srca Bođanskog, ona nas svaki čas obispilo novine dobroćinstva.

„O crkvo sveta katolička, prava majko kršćanskih, ti učiš ljudi poznавати правуга, jedinog Boga; ti si rada usudit im u sreću ljubav savršenu i sprem njihove brade!“ (Sv. Augustin.) Ne ova tako ljubezna majka upravo sad nam ne odigled žrtva je progonačta uklanjanog. Do nas je, da ju barem tješimo ne ukratit joj ljubavi svoje; ali ljubavi prave, djetinje, djetotvorne, koja će ju braniti, slušati, povratit joj slobodu, sjegurnost i dužnu joj čast.

Biografija: Sl. Običenje Isusovo. — Izvirja se poštne biljete poslano k Press. Sva. — Najljepši stoj rođ. — Peta izmedju pet teseljnih istina, koje razvijaju pravu poslance sl. dј. Mariji. — Neprijatelj posjećuje sjećao. — Isus spava u budžici — Vjastik. — Površani stak, — Namjena molitve i dobiti dјela u veljazi.

Tiskara Spindler i Lachmuc, Sarajevo.

Br. 3.

Oktanj 1893.

God. II.

Salasi vratič vijesne jošas yst, i moji na godinu 80 novidio,
a na mri, kojim se u katu domini 80 postave bude 75već.

Ja će ih krijepti u ratu i Magasovit im,
sto god podazmu.

(III. Obetanje Isusovo).

I. Bio jedan drvočijepac, čevjuk, mravojast i dangužar, uvijek zla vrije, a stava dan, kad mu koji cijep predsebo bio, ili kad mu bradva nasjelo na tvrdi krožnjo grana, ili se nije kladla baš na jedan, dva rascijepila — onda bi grde počvao i prosklinjao sviblju sviju; a nevjedeći bi se poteklo na praca našeg Adama. Kad mu svoj obliš lice, i ruka mu se umirila, onda on ljezino sjekirovi u panji, rukave još bolje nazukao i podbrički se takođe bi jadikovao: „Oj Adamu, osretni si Adame! Samo da nijesi ti zgrjetio, a ne bismo se morali tako krvavo smrđiti i

Glasnik Preveratja Srca Isusova.

3

tagotno raditi!“ a ita bi još sve govorio, holje da zadutimo. Nikad ga ne bi vidio vesela, ili da bi zapjevao; nego uviјek namrgujesna ţela hodao, da ga se mala dječica plakila kao vrakodlaka.

A je li i tebi, mili čitatelju, tvoj rad tako mrnak i mesan, te naleta prava okrivljivanja, što te je nesrećnim učinio? Vravno bi se, dragi čitatelju; jer raditi morao bi ti, i da Adam nije zgređao; nego ako ti je mreško raditi, to si ti sam sobi kriv. Jer da si ti recen stovatelji i pravi prijatelj Prez. Svetog Isusova, ne bi ti tvoj rad bio ni mrnak ni tešak!

Dogđi samo sa manom, pa bodimo po bijelom svjetlu i gledajmo, kako ljudi rade; pa ćeš se osvjeđaći, da milo Srce predragoga Spasitelja naleta rna štovateljima svojim, kako no je i običalo, rad, pa makar najteži bio, olakšati i zasuditi; kako ih zna kriješći u ruci i blagodariv im, *sto god poduzorom*.⁵

2. Spremni se brže na daleka putovanja. Najprije ćemo u zemlju Belgiju. Operstimo se sa zlatnim sunaferom i pustimo se kroz uzakan rov u podzemne, mračne hodnike njekoga majdana, gdje se pri slabom svjetlu crni ugljen kopa. Nije li to takav život, kao živ ukopan, kao od roda ljudskoga odluđen raditi, duboko pod zemljom? A kad bude nesreće, na stotine radnika u trenutku crna zemlja pokrije ili tamnina (praskavi plin) pogubi. A plats nezauzna. Pa hoćeš li mi povjerovati, kad ti volim, da ta divu svetu ljudi? — Ta gledaj ih samo, kakvo im zadovoljstvo odi-

jeva s brijedim licem! Danas je prvi petak u mjesecu. Svi su bili kod sv. pridesti. Svec Iosifova na fast, onda mirne dlane silni u rovove. A počeo na Sreću Iosifova ni pod semljom ne zahoracljaja, ni Opo za svoje poslovne štovatelje ne zaboravlja: Ono ih štiti od strašnina pogiblji; mjesec smrkačkoga Božanstva im Svec svijetli milotić, a graju ih ljubavlju, i po teškom radu pod crnom zemljom opet im dura sreća rozede i zadovoljno.²

A mjesec li otkrda čim, kako je žalosno, regbi nesvesnjivo starije radnika u tvornicama? A nije poštija. Hodi brže se menim u zemlju Ugarsku. Ti sam ti ja zaradišao jošnu tvornicu duhansku: radili i muškarci i ženske ije; na stotinu ih radilo. Uvjeravali me pakto, da tu nema ni radbi ni nezređe: gospodari su zadovoljni s radnicima, a radnici opet s gospodarima i s plaćom svojom. Odakle taj blagoslovjeni rad? Gledaj samo: u svakoj djelatnosti vidiš az duvar po velika sliku Prese. Svec Iosifova, krasno uredenu, a pred njom gori po mala svjetiljka. Radnici su redinom i statejli „Glasnica Prese, Svec Iosifova“. Znaš li sada, odakle im taj blagoslov? Ta štovatelji su Prese. Svec!

8. A želi li bolje da razumiješ, kako i m Prese, Svec Iosifovo otkrčava rad? — Pa hajde da putujemo dalje; sve će ti pokazati.

Evo tamo dvojica seljaka prakšom osigom dolaso uprave iz bijelog grada. Oba nose jelišu veću šta za legjuna. Ali kako nose!

Jedan ide duboko zguršat pod vredcem, kao da nosi mlinski kamen, a lagano se vuđe, kao da tješa pušev. Drugi ide malne uspravan i hitrim korakom, kao da bremena ni ne čuti. Pitaoči me: odakle ta razliku? Čaj! Bio jevitin pazar. Onaj, što tako snaiđan hoda, nije svoga žita mogao prodati; a toga men je m r s k o i m u n k a nositi ga opet kući; onaj drugi pakovočas jevitino kupio, pa s toga manje i bremeno m i l o i d r a g o ; a što ti je d r a g o , to l a k o i n osilj. Je li tako? Ali kad bi ti kotovar slata poklonio, bi li se ti užio, da je tešak? — A pravome štovatelju Srca Isusova zar ne će biti radi m i l o i d r a g , pa s toga i l a k a k , kad on zna, da radi po volji prelijubnogoga Srca Božjeg, i da ma svaki trud, što on kao član apostolatava molitve ujedinjuje sa zaslegama ovoga Presv. Srca, vrijedi više nego suho slato?

Dalje idući sto ti ljudi, gdje popravljaju cesta. Joj! kako sferci i tromci rade! Baš im se vidi, kako im se neće da i nogom maknu. Jaki momci kada jedva nose teret, koji bi i dijete lako nosili. Šta ćeš? R e b o t n i c i su! Rade pod merni; nema im platu! — Idimo dalje: Tamo marljivi Dalmatinici grade željeznicu. Niti govore, niti okom krenu na desno ni na lijevo. Rade kô mrvili. E, nije čudo: platu je dobra, a što više israđe, to veća. Nek peče sunce, nek curi znoj, nek bole ruke — nika za to! Bit će zastigno, bit će bijelih para! — A pravi štovatelj Srca Isusova, hoće li mi mariti za

žegu euđanu, za vrući znoj i tvrde žuljeve,
kad pogleda na plaću, na nagradu,
što ga njegovu rada pripravilo Sreću Isusovo?

„Zasto, velika je plaća raka na nebu!“⁴

Evo nas kad dva susjedna polja. Susjedi
obraguju mjeru svoju. Sparan je dan; sunce
kao da ti hodo i krvetu iscjedici. Jedan ipak
neprestano rasí kao u najdebljem bladu. Dragi
svaki čas miruje, uzdiše, znoj briše s ugris-
jena čela. On motri močiljiva susjeda, te de-
nu napokon sav u čudi: „A tebë, brate,
nije muka raditi u tolikoj žegi?“ — „Kakva
muka, brate, kad imam kod kuće vjernu,
dobru ženu i mlu, poslušnu dječiju? Samo
da ih nasićim, samo da ih veseli vidim, pa
ne znam, što je muka!“ — „Pravo velič, pa
i ja běb tako. Ali to je baš, a čega mi se
ne će raditi dječa pusta i nezahvalna, a
žena — ne pitai! A za njih da se ja toliko
snjom i mudim? Dozlogredio mi već do zla
boga!“ — Razumijek li, dragi čitatešju? Pa
moždano Jakovu zar se ne činila teška služba
od prvih sedam drugih godina, pa opet od
drugih sedam drugih godina, kao nekoliko
samo dana, jer je radio i služio ljubljenoj si
Rabelli za volju? ⁵ A pravi stvoratelj Sreća
Isusova, komu za ljubav on radi? Zar
samo za ljudi, koji toliko puni trud i brigu
vrâđaju crnomu nezahvalnosti? Ne! pravi
stvoratelj Sreća Isusova radi Bogu za ljubav,
radi Božanskome Sreću za volju. Zar takova
ljubav ne će nasladiti ma i najtegutniji rad?
„Ljubav nosi hranu bez rosta!“⁶ (Naslijed.
Kr. III. 5.)

4. Ali će valjda mnogi zavapiti: „O hoćemo, hoćemo na raditi; drage ćemo volje raditi premlome Srca Iansova za ljubav; jer znamo, kako nas ono ljubi i kako će nam i bogatu nagradu dati. Nas ne muči trudni rad; nas more teške brig e“ — „Blago si ga nema“, vole radnici, „samo ako imamo ita raditi; dok ima rada, ima i zasluge, ima i ita jesti. Ali kad se ja danas sutra razbojim? ili kada iznenada izgubim službu?“ — A ratar prihvati: „Šta de mi sav rad i trud oke crnica, ako mi je bijesna oluja smrati, ili ako joj susreća slagu ispije?“ — „Šta će mi sve nastojjeti?“ govori trgovac i vanatija, „ako nemam, ko bi od mene kupio?“ — „Šta se ja mučim s bijelom knjigom?“ jadičuje stenik, „kad mi ne će, pa ne će u glave?“ — I tako jednoga ova, a drugoga opet druga briga mori.

Nu jesu li ti rovan štovatelj Sreća Iana-
tova? — Ako niješ, to nastroj, da budeš;
ako jesu, to se potpunoza nedaj u občinje
njegovo. Jer evo, gđin Božanski Spasitelj
štovanijima Sreća svope ubice, da će im
blagoslovići, da oni god podstavu! Pravome
štovatelju Sreća Iana-ova neće usmanjivati rada,
a rad ne će mu biti bez uspjeha, jer je to
Ono obvezalo. Občeas to dragi Bog već
po Isailji proruku: „Oslabanići moći ne će
raditi negajći“ (Is. 45, 9.). Občeas to Isus
opet gođe voli: „Istina dakle najprije kraljevstvo Božje i pravdu njezovu; i ovo će
vam se evo dodati“ (Mat. 6, 33.) I evo gdje
trećom občinje Sreća Iana-ova svim štovato-

Ijima svojim: „*Ja će ih krijeći u radu i blagosloviti ih, što god podurmu*“. Ne daj dakle, mili Štočo, da te tare suvišna briga! Tvoja oček ti je: biti pravim izvatorjem Sreće Isusova; a za ostalo — briga Sreće Isusova! Ovo zna, što ti treba; i kako je ljubazno, ne će ostaviti na vjeđila nos, koji tvrdo u njega ufaju.

5. Jest! Zna Prost, Sreću Isusovo pomod i da rada. — Bilo g. 1884. Tkalac neki u bečkoj tvornici bio otpušten iz nje bez svoje krivnje. Jedino što je godina tvornice gledao, da si stope roba u pokrajini mjestima izvan Beča za javljanje novac. „Nikta ne im^a, posudili a prei malih rukavik; „lako meni u širukom Beču; nači ču ja već sebi usjesta!“ I mogao je tako misliti, jer se je znalo, da je valjan i čestit. No ljudi se prevario: svagđe ga odbili, niko ga nije trobao. Prošla jedna nedjelja, prošla i drugi, a on još uvijek bez posla. Dogje i treba, a on i jedna običajlj troše svegjer od zauziglesih s novaca. Treba nedjelja prošla, a njegovi novci bili na jizmaku. Šta da? U Beču ave je skupo, pa još treba, a nigdje da bi bio zasluzio. On pošao devetnagu Prost. Sreću pun ufanja, te se preporuči i sv. Josipu. Pa gde? Osim dan strojot devetnagu primi dopisem od tvornice, da od iste tvornice, iz koje je bio otpušten: sad ga zovu, da dogje odmah, jer da će biti za njega posla, dok žive! —

Za istinitoga ţovatelia Sreće Isusova bit će i uspijeha kod rada i blagoslova kod svakoga poduzeća. — Bogoslov neki bio, da

se posveti višim naučima. Uslijed napornoga učenja calabrijele mu sile; a ispit, koji već bio pred vraćima, u tom stanju nije mogao imati druge posljedice, no da ma se posvema osjeti naum. Slučaj, kako on štam piše:
„Kamo da se obratim? Ta hrgoslov sase; kamo ţa, ako ne Presv. Sreć? Ono je vazda bilo moja nada. S toga oboćah, da svu čast i uslugu na mojim ispitima prikašujem Presv. Sreću*. Tako on. Pa doista nije dugo čekao, već pun sade i ufanja nastavio je svoje nauke; — i što li? jo li obolio? jo li smršakano u svojem jašmu i poduzeću? Evo, ţinu ţini veli: „Ćutio sam, da sam ojačao, ištam mogao bez bojanja polotiti ispit. A uspijeh bori je doista na čast Presv. Sreću!“ —

A bodeš li još, da ti napominjem premljoga i revnoga matpastira našega, kako je ţlim s propovjedaonice svečano rekao i prigodom posvete prestolne crkve javno prisuo, da mi svu poduzeća blagoslivilo Bođansko Sreć?

Uzduž se i ti, dragi ţitoto, ko god bao, u ovo Presv. Sreć, pa da i tebe blagoslovi u ruci i blagoslovit će ti, za god poduzete.

Kopiran 5. februara 1892.

Razvija se pobliže bitnost pobožnosti k Presv.
Sreć.

(Slično).

Rekomendo dalje, da u ovoj pobožnosti valja posmatrati Sreć Isusovo u koliko je on od ljubavi na pram i jednom sa smrškom plamenom te se jednom tako

razšalostilo s uvršćom, kojim i ga vredjava isti ovi ljudi nezahvalnošću crnom.

Sreć Issaovo u ovoj pobožnosti s dvostrukog gledišta treba da ranglijemo. Najprije kano Sreć prepuno neizmjernog ljubavi, koja je potakla ljubaznog Spasitelja, sve da udini za ljude, a poimeo da ustanovi presv. olturni sakramenat. Za cijelo čovjekstvo takoliko potaknuti neće na ljubav k Boži Šrenu, koliko misao, kako ga je Gospodin ljubio. „Gledaj, kako moj ljubljiva“ (Jesu, II, 35.) Jer kao što je ovo sreć vredno najvišeg hovanja od angjelik i ljudi baš za to, što je sjeđinjeno s osobom vjećne Hledi; tako mora da je miš i drugo svim ljudem za to, što je spram njih prepuno ljubavi.

Pri ovome poslu nemojmo da zaboravimo kako sreć ljudske samo po sebi ništa tomu ne doprinosi, da se pobudi čisto duhovna ljubav, ma da veoma znatno i sudjeluje, kada boje pobjediti sjetilno čestiličnu ljubav, što obično sledi tuc duhovac ljubavi. Tako uči sv. Toma *opus de select. Dei* a. 12.). Tumačedi on zapovjet, „da imamo ljubiti Boga iz sveg sreća“ voli: „Kako god je prirodno vatri, da je truda; tako je prirodno i sreć, da gori od ljubavi. Ljubav je sreć život. S toga je se moguće, da sreć, ako hoće da žive, bude bez ljubavi.... Sreć dakle, što je po mudraen izvoeno sudio naravnog života, nalaže ta zapovjet, da ona na svoj način doprinese stogod te bi se pobudilo djelo života po milosti.... Po Aristot-

telu je sreća također prvo osjećanje; pa zato se peštoj, da se po njemu i kroz njegovo izpuni prva zapovijed⁴.

Po sv. Tomi dakle sreća na svoj način sudjeljeno, da se pobudi ljubav; ili, što je sve jedno, sreća je pravo počeo, što s dušom najbolje radija ljubav. Upamtimo i ova, da već i prirodna kakvoća sreće, tako različita u raznih ljudi, mnogo toma dospričosi, da se umnoga ili umanjju ova sjedinja ljubav. A da nije drukčije ni u ljubavi vrhunarsavnoj, vidi se ne samo je zaakao sv. Tome, nego također je izkušnja, što nam ga podaja tivat svetaca. Čudnovato je doista, što je sve ljubav proizvela u sreću njihova. Poznato je, što se u tom pogledu zbilje sv. Filipom Nerijem; od ljubave sile i navale njenih raznirila su mu se prsa, a dvoje mu se rebara podiglo. Poznato je, što se zbilje sv. Petru Alkantsarskomu, sv. Franji Xaverskomu, sv. Stanislavu Kostki i mnogim drugim svetcem; prsa im su morala ohladiti vodom ili svjetlim zrakom, pošto je probuknula plam ljubavi iz sreće njihova. Poznato je, kako je angio sv. Tereziji ranio-sreću gorućom strjelicom; a ranom pravom, ne umiljenton, jer se i sada još ta rana vidjeti može u sreći, koju se čuva u Absolu. U tijelo sv. Gertrude sam je Gospodin utisnuo rane pregorke muke svoje. (Sr. Život sv. Gertrude, 2. stotina 4. glazu). Oni, što razgledaju sreću sv. Klare Montefalconske s udvižnjem opadaju kako su i sad još utisnuta u njj mučila Isusova. Sa sv. Katarinom Sienском izmienio je Go-

— u Sreću atoje. Sr. K at a c e i n i Gennadijof
neprekidno je gojalo armu talicom ljuvenom
estrem, da su joj česti od prsiju i ledja, da
su prema sreću, prikazalo se kanci ozlođene
i vidičive rane. Sreću častne Marije od
Lipovčića tako je Isus sjedio sa svojim, da
je od nje jeđeno srce postalo. (Sr. Život
sjeciva, I. smrak, 17. glosa). Naišao dovoljno
se zna, što se baš u tome poglobo zbilje
nebrojenim drugim Sveticem; a budući je svihov
svetospis govorio u rukama svijeta, bilo bi na-
tivno, a i odvite bi nasi odrola, kad hismo
sve trbili načrpati. Svi svi sveti i svetice,
svi sveti i svetice na sebi, jedočlansko
osjetljivo, da na ljudskav zrudo tako usvojiti
srce, te da se žini, kao da oni prodire u
srce, kandot iz vrela; a kad i kad tako elazio
bi torjek rekas, da će im pušnuti srce
i na kojdom se razdrobiti.

Urok pak tenu pojalu jest ovaj. Družen
je istinsko glavni urok i ljubavi, koju aje-
silm ocijenjuju mukemo, ali dokle god je dusa
sjednjena s ticalom, ne stvari ona niti u njoj
vrstci djelatnosti svoje ni jeđeno gđela sasme
sobom, a da se bi sudjelovalo i ticalo, jer se
ona sludi rasimili čestimi ticala poput crudija
svoga. A tko se zna, da je baš srce naj-
plomanitije crudije, da se protorceđe čudjiva
ljubav. Zato kao što se kaže: dusa se sluti
okom, da vidi; ubom, da čuje; luto tako
valja priznati, i o arca da se može u istinu
kazati, da ona ljubi. To nare je tako
duboko utisnuto, da svi narodi kažu: srce je
podelo i pravo sjedište ljubavi. Što više, taku

je tako između sebe spojeno sreća i ljubav, da se čini, te se po običaju samo jedna stvara. Ovo svakako smjeri, da sreća i ljubav običajno jednom rieči izazivaju među sobom ih zamjeniti. Tako velimo: „Ljubiće Bogu iz svog srca“, „Sreća vi pokloniti Bogu“, „Sreća vi odesjetiti od stvorova“; pa takovih rečenica ima još uveć mnogo, što dolazi ne samo u knjizi nego i u običajnom govoru, gdje se uzima „sreća“ za „ljubav“.

No bilo tomu kako mu drago, a tome se barem ne može posumnjati, da svrem ljudskim potresima razna čustva, a najviše ljubav. Ili zar nismo osjeli na sebi sami, kako se točno sudaraju razne stanja sreća našeg s raznim stanjem duše, kada ona ljubi? Kad duha onoga, koji ljubi, gori od želje za odutsnim pripadnjem ljubavi svoje, pa se uslijed toga plaki i uznenimiruju; onda i sreća gori te se placi i uznenimiruje. I kad duha gine od želje, onda gine te uznenemogava i sreća. Uziva li pak duha, što još je pripadnj ljubavi prisutan, i čini li se, da se ljubavlja rasplamčena od radosti bi rođe topa; onda se i sreća rasplamči na sličan način i utiče to mjeđu golemu radost. A zbrojne li se te duha opazi, kako joj se ljubav ne mari, kako joj se ljubav još prenese i onda ju toga radi izjeda žalost i tuga; onda trpi i sreća, onda je onu snušljeno te se vanredno mnogi. — Ovo i ovome slično svatko će potvrditi izkušnjom svojim.

(Bludit če)

Devetnice.

Štovatelji Marijini pomno na to paže, da čine devetnice pred njezinim svetkorinami; a taj jo prevar. Djavica gotovo sama ljubav te stvovateljom svojim podaje nebrojenoj i vanrednih milosti. Jednoga vidje sv. Gertruda pod plastiom Marijinim zlui duša, na koje bl. Gospa gledala velikom ljubavlju; pa ču da su to one, kte su se prošlih dana bile pripeavale bogoljubnim vježbama na svetkovinu Uznesenja njezina u nebo. Vježba same, koje se mogu činiti za devetnice jesu ove: 1) Promatrati jutrom i večerom, te pochoditi prevar. Sakramenat i taj moliti devet Oče naša, Zdravij Marija i Slava Oton. — 2) Tri puta pochoditi koju vliku Gospinu i kvaliti Boga sa milosti njojši podijeljene, te svaki put moliti u Gospu koju osobitu milost. — 3) Probuditi više djela i u bavi napravu Isusu i Mariji; jer ne možemo činiti ništa što bi joj draža bilo, nogo kad uveljubimo sina njezina, kako ona sama reče sv. Brigit: „Hodoš li da me sebi obvezas, a ti ljubi sina moga Isusa.“ — 4) Čitati svaki dan devetnicu koju knjigu, što govori o slavi Marijinoj. 5) Činiti koje djelo u smrtenja; n. pr. trapiti sielo svoje postom, ili barem kod stola nadrešati se od voća ili drugoga kojega jela, što nam godi (barem djelomice); ili žvakati kakvu travu gorku; a u oči svetkovine svakako, ako je moguće, postiti ili sušiti: sve to s dopuštenjem otca duhovnog. No kud i kamo najbolja od svih, što bi se mogla činiti za devetnice jesu u usr-

tvrtstva i ustanja, kanoti: se htjeti što god radojiti ili čuti iz radeznosti, ljubeti znbit i skoču, žuteti, pokoravati se, neodgovarati neuztrpljivo, podnositi kada nam se drugi protive, . . . i ovim slijedi; sve to može se činiti, a da nas manje napastije pohlupa na taštom slavom, ali zato će nam biti u Božju i veća zasluga, pa uza sve te ne treba tenu dozvolu oca dehovnog. Oči goleme je koristi i ova vježba, ako na početku devetnadesetkrat odlastimo i zapraviti koju pogrešku, u koju običao upadamo." Toga radi mnogo koristi, ako pri svakome od gore pomennih triju počnula (st. be. 2.) molimo oproštenje za to, što smo prije spadali u tu pogrešku; i ako posmrtno odlikuju, da više ne čemo u nju upasti; i najasid ako u tu svrhu zamozemo u posaoč bl. Djevici. Ipak najmilija podast i služba blisćenoj Gospi jest ova, da gledamo, kako čemo se povesti za njezinimi kriepostima; zato porèd onoga, što je već navedeno, dobro će biti stavimo li si pred oči s svakoj deveinici koju osobitu kripost Marijmu, što veoma odgovara dedičnomu obajstvu. Tako n. pr. bila bi za svetkovinu Beogradskega Zaščitača Šestoda; za Rođenje bl. Dj. M., da i mi izadjemo iz milosti dulevne te se u dušu oborimo; za Prikazanje bl. Dj. M., u brazu (21. studenoga), da si erce odikinemo od stvari, koju neuredno ljudimo; za Navještenje bl. Dj. M. ponjanost i strpljivo podnošenje pogrda itd.; za Pobodjenje ljubav prema bližnjemu dajući milostinju, ili barem maled se

za grješnike; za Očišćenje pokornost prema poglavarom; napokon za Uznesenje u nebo, da si i mi sreć odiclimo od sveta i sve činimo, da bi se dobro za smrt pripravili tako se naučiv živjeti, kamo da nam je svaki dan posljednji. Na taj način bit će nam devetnec od prevolike koristi.

(Sretia te se).

Iesus ide u Jeruzolim.

Iesus približiv se k Jeruzolimu došao je na brdo maslinovo. Učenici po njegovoj zavjednici dovedu magarice i magare; metnu na njih svoje haljine i Iusa goro posade. Maslinova svjetlina prostrala je svoje haljine po putu, a drugi su vježkli granje od drveća i prostirali potem. I narod vaa klicao: Hosana sinu Davidaevu! blagoslovjen, koji dolazi u ime Gospodinje!

Glo Iusa kao kralj mira ulazi vredzano u svoj grad i narod ga veseli dočeka. Zaista vjerni su podanici vazda veseli, raduju, kad k njima dolazi dobar njihov kralj. Vjeru služivoj uvek s počitanjem doškuju svoga si Gospodara, odkleped iu se vratiš. On pozai na njihove ponuštanje: kvali vjerne i poslušne, koji u slubki vazda su gorljivi: koci fiendine, koji se nit u njegov dolazak pripravili nisu. — Kao u Jeruzolim — tako uuk Gospodin, Isukrist, dolazi i k nam u svetu pridest, da se nastani u sreću našem! Blagoznamo, ako smo na njegov dolazak vazda pripravili — onda nas noće ismenaditi niti njegov dolazak posljednji — na svjetku sveta.

Isos ide u Jerusalim.

Ius napastovan od vraka.

Sv. evangjelista Matej priopćjava u p. 4. r. 1—11., kako je vrak kušao i napastovao nekoga Gospodina. Ovo se sv. evangjelje čita na 1. nedjelju u korizmi. Dragi čitatelji, poseti u crkvu k sv. misi i čut oček ovo sv. evangjelje valjda i s poštom. Ne i mi hodimo dvije tri kazati.

Gospodin Ius bio je napastovan. I mi smo češće u napasti; nas napastuje tjelo, svjeti vrak. Ove su nam u napasti koristne; jerbo nam pokazuju našu slabodu i nemot, sile nas, da se tim vrude Bogu molimo, zjedno se preporučamo, od njega pomoci i jakosti pružimo. Napasti nas dakle uče ponosnost. — Napasti učvršćuju nas u krieposti, koja se u borbi pokazuje, čiste je od pogriješaka i tako nam pomađavaju zaaluge. Dakle u boji proti napasti! Borimo se rado, junački i unatočno — stada će bit i pobjeda nala.

Sveti i sv. crkva bez pruštanika se molju-sobno bore. Što svjet po svojih razkoših kod kršćana pokvari, to želi sv. crkva poboljšati postom i pokorom. Za to u ovo doba korizmeno zabranjuje baka i veselje; iz tega uzroka odredila je da se odmah prvo nedjelje korizmeno pročita i promatra sv. evangeliće o postu Iusovu i napasti i kušnji njegovej. Po primjeru Iusovu postimo strogo, ne dajmo se svlađati u napasti nego se dobro griešta čuvajmo; za grieše počinjeno se pokajmo, da zadobijemo u nebu nagradu koju Ius svojim vjernim po obetaju daje.

Iesus napastovan od vrha.

Vještnik.

1. Dvije tri o slići iz zadnjeg vještnika:
Slika predstavlja Sreću Iansoru; crveno,
plamteće od ljubavi. U sredini plameneta izbjeg
križe, a na lijevoj strani onoga Sreća duboka
ček samijesti rano. Vrijenac od trnja ne
više se oko samsoga Sreća, već ga okružuje
onako, kako je to bila Margareta samsa nasi-
kati dala. Ostali zlatni traci probijaju ih
Prešv. Sreća razlijevajući se na sve strane. A
sreća je zaokrajuje vrijenac ovijenča taj-
stvenog. Tu čet vidjet bijeli lilijsao, znak
čistote; crvena ružan, znak ljubavi; tu
mukokaz, što te sjeda na gorku muku; a
po cijelom vrijenac uplorena je višova luka
+ gradićem i pisanjeno klinje, što opet
kaže, da je to Prešv. Sreća iznikao sakramenat
ljubavi, prešv. svitarski sakramenat.

Kada već prednja strana morsa da gane
i onoga, koji ne umije čitati, kako da se ne
poljudi na ljubav sreću stonomu, koji okreću
sliku čita na svome jeziku običanju, što
ih je Isus dao na korist stovateljima Prešv.
Sreća svoga! Bez sumnje sva je prilika, te će
se ispaniti nade a i želje onoga ljubitelja
Prešv. Sreća, plemenitog doista njegovca.

Riječ u jednu: slika je u istini lijepa
i ukorna, natiskana na debelu papiru, a što
je mnogom osobito milo: slika je saslu je-
tina; jer — ne stoji niko.

Ora si je slika, — kako gore spomin-
jam — doberako već urla put, u Aziju,
poineunes u Indiju, u Kina, u Japan i na

indijski Arhipel. U Africi je razdijelili vjero-vjestnici među crne i bijele; a sobom se kaže, da je u Americi ima u svakoj biskupskeupiji. Sada se počela i u Europi širiti te je došljela dok do nas, a već joj se priličan broj razdijelio i među naš narod, pa će — kako se u Presv. Srca usdamo, ovo posljano zrno do skora bijepo niknuti, bujno cvasti i obilnim urođiti plodom.

2. Štovatelje Presv. Srca Isusova i sv. Josipa zanimat će, da je odpisom sv. xbara za opštote (19. pros. 1891.) preučijen tekst strjelovite molitvice: „Sr. Josipe, prijatelju Presv. Srca Isusova, moli za nas“, — a glaz sada ovako:

„Sr. Josipe uzore i oskrbiče prijatelju Presv. Srca Isusova, moli za nas“.

(Prejevod odčekren od Vrbkos. Ordinarijata).

Oprost od 100 dana (jedanput na dan).

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Trnovnik, potekom režja.

Što potra hvala Presv. Srca Isusovu, što me je u teškoj tjelesnoj nevolji na izvanredan način uslijabio.

Imao sam grdušnu tjelesnu oboleđu, a to me tako silno počinjeo pričuti u ispanjivanju dužnosti svojih, da nisam znao šta da radim. Kad ti ni tako niko i ništa na svetu pomoci ne može*, rokoh, „ti se pouzdano obrati Presv. Srca Isusovu. Ono će ti pomoci. Ta Spasitelj svakomu veli: „Hodite k meni sveti, koji ste nevoljni i streseni, a ja će vas

okrijepiti? „(Mat. 22.)⁸ Što rekoh, to odmah i očníh.

„Početi daš odmah jednu devetnáctu žanu Životu Presv. Sreću“, ovako sam govorio sam sebi: „Saká dan u jutru čéš odih u crkvi pred sliku Presv. Sreću Isusova; ta ćeš pred njem na koljeva pæti, tri puta zamlju poljubiti, tri Oče nada i tri Zdrave Marije izmoliti; ka dan češ i v. mislu shvatiti i u misi češ se iz dva duće Presv. Sreću preporučiti⁹.

Prelj pet dana mi se bol strahovito po-veća. Strah me obuzao. „Nedá bit nižja. Šta se moliti? Napusti!“ Kako da mi jo šta govorika. „Ne, nesam popustiti napokoj!“ bodeo sam sama sebe, „baš zato sve više, sve gorljivije se molim! Presv. Sreću Isusovo mora te uslijati!“

I doista ponadanje mi bi igrenama obilno nagnadjeo. Jerbo žesti dnu me za jedan put bol mine, osleđa mi se umanjji i evo već preko mještu dana bez ikakve potekšodne sve dužnosti svoje tak laka obavljam kao nigda prije!

Zatim sada javno i radošno klicem: Hvala ti Presv. Sreću Isusovo srce i sto hiljada puta, da si mor tako mnogo uslijala! — I.

Gurza, 2. listopada 1922.

Evo što se sa mnom dogodilo. Prijevjetat će pred čidim svjetom, neka nav svjet sasudio, što mi je Presv. Sreću Isusovo učinilo; i neka mi čidi svjet pomognet Presv. Sreć i sv. Ignacija hvaliti i slaviti za velika milost, koju mi je udiočio.

Bila sam bolesna ovo već tri godine dana. Da proslju, — znato, krv mi je tokla,

oh! — i nikako nisam ju mogla saustaviti. Počinila sam bila kao kropa. Sramota je i kazivati; ali što ček, morao je svoju falostnu nevoljnu otkriti. Taka sam bila, samo da vještačne dune, — pa da me odnesu. Sve zato kuhala i nitko mi nije koristio. Tada počajjem po rođaku, „Marko“, rekoh, „lepi moj, dragi moj, umrijeti su ti. Idi, molim te kô angjela svoga, idi u crkvu Isusovu, k ujacima, ne bi ti mi što znali i dali, da mi krv prečasne tebi“. Ode moj Marko.

Na veću dodje mi rođak i donese mi jednu kislu dugu žica punu vode sv. Ignacija i jednu lepu medaljicu Presv. Srca Isusova. „Na, eve ti jače misnik vode sv. Ignacijia i medaljice Presv. Srca Isusova; i rekoh ti je, da praviš jednu devetnicu na čast Presv. Srca i sv. Ignaciju, da bi ti on od Presv. Srca Isusova izprosio zdravlje“². „Hoće dragu volje, rekhem, samo mi reci šta moram diniti“³. „Pa sto, reku ti je, molji kroz devet dana svaki dan po krunici na čast Presv. Srca Isusova, a jedan Oče naš i jednu Zdravu Mariju na poštjenje sv. Ignacijia; pa onda uzmi malo od sv. vode i pojdi; a što si popila, ono opst nadoli čistom vodom. Ovu medaljicu objesi oko vrata. Eto to žini“⁴. „Kroz devet dana?“ upitam, po krunici na čest Presv. Srca Isusova igmoljni? i jedan Oče naš na poštjenje sv. Ignacijia i sv. vode piši?⁵ „Da, to ti je rekoh, i to a velikom vjerom i velikim pouzdanjem žini“⁶. „Hoće, hoće, lepi moj; a treba li i

postiti? Ne treba; toga nije reko, ta i tako postiš*. Živio, lopí moj!

Ja stamem a velikim pouzdanjem sve redom obavljati, kako mi bje rođeno. I sto što mi se odmah prvi dan dogodi na moje veliko veselje i zađudjenje. Čim sam se stala moliti i čim sam poja sv. vode odmah isti dan mi prestada kći boži: kano da si prešokao. Ja usmehoh, stamem hodati i dobro jesti. Sada mogu sve poslove obavljati. Na dan svih Svetih bila sum i u crkvi pa sam se isporjedila i pričestila i iz ciele duše zahvalila a Presv. Srcu Isusovu i sv. Ignaciju, kako mi je ujak zapovjedio.

O lopó, predstvo Srca Isusova, hvala ti na neizmjernoj velikoj milosti tvojoj. K.

Namjena molitava i dobrih djela u ožujku
„Živa vjera“.

Počinjuci gibanju sv. Ivana poprili smo se nedavno Bogu moliti za narode, koji ovaj čas na doši teško boluju, a nakon 18. stoljeća u granatoj su pogibili, da — kako nas uvjerava sam sv. Otkrc — ne izgubimo sv. vjere. Sad već ne molimo Boga, da bi dan to bude narodi čvrsti u vjeri, nego da bude u njih ta vjera živa, da se i s poja očituje, da ne ostane tek u srcu sakrisc, noplodna. Po riječima sv. apostola „pravrednik živi od vjere“ (Jevr. 10. 38), a božanstveni

duh sv. vjere odvija je pravodnika, kao i duša
što odvija tijelo čovječe.

No na žalost malo je krčanak, u kojih
ima živu vjere, prema je ona nesphodno
potrebljana. Ona jedina može umiriti srce ljudsko,
svrćer nomirno i nezasićnu, doklegod ne
podane u Bogu; ona jedina može nam podati
mimo ovaj dragocjeni mir još i radost i va-
selje u Duhu sv.; ona jedina može najboljim
učiniti napravaju naša za raširenje carevstva
božjeg na zemlji.

Da bismo pak dostignuli ovaj duh sv.
vjere, mimo milost božiju — koja nam
nikad uzmanjkuju ce — treba prije svega,
da taži duh sv. vjere živo poželimo. Onda se
hode ponizna, no i ponuzana molitva Svetu
Božu, da ga Ovo i nama i blizejima našem
ubikato adjeli. Nakon potkrivenjene molitve
zagovoruom Bl. Dje Marije treba sasvim da
prihнемo uz Isusa Krista; njega treba da
slutimo, slijedimo, rovno pohangamo u presv.
olt. sakramenta; riječ u jednu: dianomice
treba da u sebi ujegnjemo taj duh sv. vjere
čuvajući pobožne knjige, razmisljavajući o istinskim
vjerskim i inači se vježbajući u krijeponi
kršćanskoj.

Smrđenje: Ja će se krijepliti u redi i blagovoriti im
što god podam, — Kavčić se potisne hitnut polos-
nosti k Presv. Srca: — Beratnik — Isus ide u Jaru-
salim. — Isus napastovan od vraka. — Vještik. —
Blagodati Presv. Sreti Isusova — Namjerna molitava i
detektiv dječki + stajka.

Br. 4.

Travanj 1893.

God. II.

Izdati su u jednom broju po 5 stot. na godišnje 40 novčića,
a za one, kojih se u katedrali ili posvećuju Tisave.

Ja će ih tjesiti u nevoljama njihovim.

IV. Obraćanje Tisave.

1. Nod je; tmina kao u rogu; punik putuje svojem potom; čudna mu je pri crku; tih on u tome mruku si prsta pred očima ne vidi, a kuma li, kta mi je pred nogama. — Taj putnik — tu si ti, dragi čitatelju; a neć — to je život. Ti ne vidiš puta, os znad si sljedeći das tražeš ti danijeni. A da ti Bog dragi na jednos kao mnogim saređi nobi obasja put, što ti ga još prevališ, kaži li bi vido? Is daleka — ili tek is bliza — vidis bi nekaku crnu ruku — troj savoreni grob; a put do nje — obasjet gnatim, strahovitom tristem. Nije drugo! Jao da ti se mnogi okri tra ljužniboci u nogu; mnogi u ruku, u ulju, u oči; mnogi — u želju arec!

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Ne daј se zavarati lažnjivom nádom, da
ćet ikuda biti bez križa, dok živel.

Istina, bít će i veselih dana u tvoj životu; gospodj ječek nekako pata iz čale radoši;
uhrt ćeš po grijekoju mirisavu ružicu. No i
tu ružice — krvavom ćeš ih plukom izvaditi
iz trsja! A ima jedne kapljice iz čale radoši
te ćeš isprazniti mnoga gorka čašu žalosti —
sve do dna!

Šta ćeš dakle? — Kričem si, učesnik
si Iauzov. Pa šta veli tvoj Božanski udjeli? —
*„Ako te hode za mnom idti, neće se određe
sebe i uruži krišt svoj i nuka pogje za menom.“²⁵*
(Mat. 10, 24.) Upeti si dakle križ, predaj se
u volju Božju. Koliko te god pata smagje
koja žalost, novce ingulat, ljudi te orne, u
bolest padneš, a ti resi ih dana duše: Oče, budi
volja twoja! — Evo, onda si pravi kričanin!

2. No ti si i štovatelji Prezv. Srca
Isusova. Ne će pak ovo dobro, sve milo
Srca, da ti trpi — bez utjeha; dapače
drugi Štovatelji običaju štovateljima Srca svoga:
„Ja da ti tješim u nemiljenoj svijetlosti.“²⁶

A jesu li rad znati, kako Prav. Srce zna
tješiti štovatelje svoje? — Evo jedan primjer.²⁷

Mlađić neki, sin odličnih i bogatih rodi-
telja, predivio svoju mladost u svakom veselju
i svakoj udobnosti kod milih roditelja, koji
su ga pazili kao sunčev u oku. (On podnute,
a Bog mu areu govori, da stupi u manastir,
da ga tako sluki, i to u veoma strogom redu.
On posluhnu poziv Božji te bi samostancem.
Sad obuci tvrdu, ukočenu mantiju; iusi i
moli se Štav dan; sjedi u miradnoj, ukoj će-

lji; slabo jedi; trapi se i slasti zapovijedi opata. [S početka sve mu to lako bilo; bio sretan i zadovoljan. No vremenom činio mu se taj život sve to uvremeniji i tužniji. Kruh bio mu prstera, vino prekiselo, hajina pregruba, čelija pretijesta, poslašnost nesudjela, brada dosadna, a pravila reda prestroga.] Gjavđ ga napastovao, sve me znao crnim bojama prikrivati, a nevoljni ga mladić u zao čas poslušao. Sjedao se, kako mu je dobro bilo kod kuće. Sve to više se žalosti, dokle ga napast ne svlada, te — on pobegne iz manastira. Kako je ovako bješao, na jednom opazi, gdje neće za njim sutići; duže korake, a seća ga neko priјatnju glasom pozvao. On još briže juri, bojedi se, da ga ne će natrag odvesti. Ovaj se glas opet i opet ozivlje; bio ljubak i blag kao od angjela; u srce dorne mladića. Napokon stane u se obazre; a eto ono stoji pred njim prekrasan mladić, divna božansvena lica. Prečitano upisa redovnika, kamo li tako hiti. No i je ovaj odoljevi tako ljubaznu pitanja, nego mladiću era redom ispriporučedi, kako je crnino moknac živio kod malihi roditelja, kako je stupio u samostan, gdj su s početka sve lako i lijepo bilo; no kako mu je vremenom dodijeo taj strogi život. Mladić ga pun sažaljenja sve do kraja slušan, a onda razgrne hajinu svoju sa prisjaju, a ix njih sine svjetlost kao od žarkoga sunca, i u tome svjetlu ugleda redovnik srce mladićeva sa širokem i dubokom ranom, iz koje crvena krvao tekuša. [Tada će mili Spasitelj — jer On glavom bi jače taj mladić — ljupkim glassom govoriti

nevrijemumu redovnika: „Sinko,” reče, „vrati se opet u manastir! I kada ti bude opet kruh protvrd, onda ga umoci u ovo Sreć, koje se otvorilo iz ljubavi pesme tebi, pa će ti kruh slastan biti. Kada ti bude vino prekiselo, onda ga pomiješaj s ovom krvi, pa će ti slatko biti. Kada ti se čini mantija da je odveć grubu i skočenu, onda ju položi u ovu razu, pa će ti opet meka i glatka biti. U ovom milome Sreć poslužuj, samuća, redovnička stega, strugi život — sve, sve će biti milo i drago.* [Vidjeći redovnik ovo Sreće i bujući ove riječi, ljuto se pokajje za nestalnost svoju; on se povrati braći te stiči, kako mu je Spasitelj rekao: strpljivo podnosi mnogobrojne neugode, uvijek se tječeći sa Preslatkim Srećem Isusovim, i svetu prodići ustala čine svoje, dok blaženo ne preminu.][†]

* Evo, dragi štioce, kako ovoga redovnika tako će i tebe tječiti Presv. Sreć Isusovo u svajanim nevoljama.

II. Znam, kako ti govorit, da ti je teško nositi ovaj ili onaj križ. Ali pomali jednom, što je teško? Je li teška ogromna gradská kapija, sva od brzozovine i debelim željezom okovana? A Samson je takvu gradsku kapiju nosio kroz od ale. Zatvorem u neprijateljskom gradu digne se noć, a dok stržari tvrdi sanak spava, indigne kapiju iz stinča, tako lako i tako siho, da se stržari nijesu ni probudili — upri kapiju na legja, pa nosi, nosi, kao što borjak nosi dasku jednu — sve do na vrh obližnje gore. Tamo ju bavi ~~te~~ sebe pa se smije neprijatelju, koji u jutra uraniće,

od straha se zapamti video gradsku kuću bez kapije, a ne anajudi, koje ju čudo odnijelo.³⁾
(Knj. sed. 16.)

Kako je Samson tako lako mogao nositi toliki teret, što bi jedva i tridesetero ljudi s mjestom maklo? — Bog mu dan te izvanrednu snagu! Kad bi dragi Bog htio, ešlj i ti bi, mili štodiće, bez muke i napora nosio gradsku kapiju kao jednu daččicu ili baš čitava seljaničku malinu kan, reginu, kakav milin za muku kavu!

A Bog, koji može tijelo jačati do nevjene snage, zar ne može i dušu i srce sjajčati? Ne može li on čovjeka krijeći, te i najluđu muku lako prugori pa i najteži križ lako nosi? — Može; — Tu koja je muka gora od sive vatre? A sv. Lovre, kada su ga siva prtili na usijanom rečilju, još bi se šali u tako groznoj muci, smješke krvnicima vrleći: „Nader okrenimo me! Već sam ja došao ispreden na jednoj strani!“

Ne boj se dakle, mili čitatelju, ma si kojo muka, ni kojo bolesti, ni kojo žalosti i gerkosti: sve ćeš lako o podnosići, čim te milost Svea Isusova kriješ. Nego ti se samo u stakoj rogi i nevrijiji. Ni mi u uteci.

4. Sadašnji perzijski ish (vladar) ima alem kamen nejamjerne vrijednosti; velik je kao jaje, a blista se na suncu kao prskrana dugački biser roza. Šah veoma ljubi ovaj dragulj; često ga i dugo gleda; pače nedavno kazao on pouneseno svojemu tjelesnomu liječniku, da ga pogled ovoga kamena odusevatom nekim nadinom jača i tješi, a i zdravlja njegovu prija.⁴⁾

Ti pak, mili štioče, u svakoj nevolji, u svakoj žalosti često i dugo promatraj, ne kakav kamen, već najljepši dragulj, najkrasniji blaz ejslinga svemira: Božansko Srce Isusovo, pa ček vidijeti, kako će te hrabriti ovaj pogled, te ček svoj križ i rado obuhvatiti i drage volje i strpljivo nositi.

Zlobno dijete bacilo kamen na psa. Šta je psa? On, kô ludo živinče, od ljekosti grize — kamen, kao da mo je što kamen krije. Nemoj ti tako, brato! Nemoj se ti tučiti ni na ljuđe, što te vrijegaju; ni na grčd i očlu, što ti polja poharaju; ni na knagu, što ti pemorila kravu i tele; ni na što drugo, što ne veli, da je krijo trojop nevolji. Već si baci jedan pogled na Prav. Srce Isusovo. A što ti onda veli drugi Spasitelj? „Sinko,“ veli, „vjerujesh li, da te ovo moje Srce neizmjerne ljubice? Pa evo: ovaj križ, pod kojim uadišem, koji te tiski, moja ti ga je prelijubazna Srce u svojoj ljubavi neizmjerne pripravilo.“

„Sta ga dakle prijekini okom gledati? Kada se tuči, ne moje se Srce tuči, a njegovo ljubavi pryma tebi sumnjaš. Nemoj, sinko! Sto ti god dolazi od prelijubaznog Srca mogu, zar ti to ne mora biti dobro i pravo? Uzmi dakle križ ovaj, što ti je Srce moje poslalo, meni ga junacki na se i nosi ga, dokle je volja moja — meni za ljubav!“

„Baci, mili štioče, još jednom pogled na Prav. Srce Isusovo. Vidiš li ono milo Srce? Ono ne diš, da ti skri tepiš, Ono trpi sve zetobom!“

Majka sjedi na postoljku bolesna djeteta. Lijjeđnik naredio prugorki lijek. Dijete isprva kiselo gleda; ne će da piće; okrećen je k sidu; sve pliče i jastu. Onda će majka uzeti lijek pa će dijete: „Gde, dragi djetete!“ — te sama okusi lijek. Sada dijete veselo porikao: „Daj der mi samo, majčice; kad si ti, a one ču i ja!“ i objema rukama prihvati lijek, ispije ga kao med i majci se blago nasmejući.

A znat li, dragi čitatelja, što je prenudio Švec Iaušovo radiće na masalinskoj gori? Ono isto, što i ova majka. Okusilo je tamo svu gorkost, sve patnje, svaki žamer svih ljudi, pa i tvoju svaku žalost i tugu; i postoje skoro okusido, tebi nugja kaluž patnje; hodoš li ga još otiskivati od sebe? reci i ti kako ono dijete: „Daj der samo, milo Švec Iaušovo! kad si ti, a ono ču i ja!“

6. Imao jedan biskup putem kroz slatkarsku polju, a saareo se s jednim mladićem, koji je onuda putovao. Lagano je taj hodao; blijeđo lice i izrobo nočno očko odavalo drahoku žalost. Biskupa jedva i opazio. No taj mu se prihlađi, ta će mu prijiamo: „Čini mi se, tebe neka žalost titi.“ Mladić ništa ne odgovara; oči opire u zemlju, a duboki se uzdah javine i gradič njegovih. „Živi li ti otac?“ — „Ne živi.“ — „A majka?“ — „Umrla je.“ — „Imaš li brata ili rođaka?“ — „Neman. Aha! nemam ja nikoga na svijetu, koji bi sa mnom mario; ni jedno sreće za meno ne biće, mene ne sažaljuje; niko mi ne veli: Volim se! Kako si mi, brate? — Ne, nikoga pa nikoga ja nemam!“ Toplo mu suzios navrat na oči, a

on si pokrije rukama lice. Biskup ga gleda — ganaš je. Opazi ne daleko pokraj puta veliko raspele. „Mladiću dragi,” reče, „ne govari, da nemaš, ko bi te sakaljivno. Ne vidis li, ko tamo visi? Tvoj mili Spasitelj! On uvijek na tebe misli, za tebe se brine! A njegovo Sreć — za tebe ono bije! Ono te više ljubi nego otac i majka, kojo si ingubio. Pa da znaš, kako te Ono iskreno sataljaje u trojou tući! Ono na tebe nikada zaberačilo nije; ali valja da si ti, mladiću dragi, on nji zaberačio? — „Ah! jesam, jesam!” jecajući odvratil mladić, „ali ne ča, ne ča ja više! O hvala vama, što ste me sputili k ovom učenju. Ne ču se više tučiti, da sam na svijetu slim!“²

Dragi čitatelju, znam ja, koja je i tebi najveća kaš, što sroči troje našvito pede: kada trpiš, a niko te ne sataljuje; kada si bolestan, a niko za tebe ne marši; kada si žlostan, a niko tebe ne tješi. No reci mi, kada si što god trpio, a Sreć Isusovo nije ta sakaljivalo? kada si bio bolestan, a Sreć Isusovo nije za to marilo? kada si bio žlostan, a Sreć Isusovo nije tebi smugjalo obilstvu utjeha? Samo da hoćeš, pa će te utješiti. „Nemamo do vrilaog svetčenika, koji se ne bi mogao smisljavati na slabosti naše.“³ (Jope 4, 16.) A nije li nam on sâm očitvao ojednu svobodu Sreća svoga, kad je govorio: „Zato mi je osnaga naroda?“⁴ (Mat. 15, 32.)

7. Ali napokon, dragi čitatelju, ljubi Prezv. Sreć Isusovo, ljubi ga iskreno, srđatno, šestoka — pa mi vjeruj, da ćeš tako

ave progurjeti. Znači li, ita je pakao? To je mjesto — gdje se ne ljubi. Kad bi se u paklu ljubio Bog, pakao bi prestan paklom biti; i da se u nebu prestane ljubiti Bog, i nebo bi prestalo nehom biti. Na ljubbi li Boga — reci makar, da trpiš paklenu muke; ljubiš li pakog Boga, ljubiš li Božje srce — to ćeš ti sa sv. Pavlom uskliknuti: „Obiljejem radošću u svakoj nesreći nalož!“¹⁶(H. Kor. 4, 4.) Reci dakle u svakoj tuci i u doa arca: „Predstavko Srce Jezusovo, ja te ljubim! a ovu ču muku pretrpjeli — tebi za ljubav!“ Ego kako te spominje i sama poljubljena učenica Presv. Srca: „U svakoj tuci, u svakoj gorkosti idu k prolijahazanju Sreti Isusovu; jer sve, što dolazi od svoga Srca — slatko je; Ono sve pretvara u ljubav!“¹⁷

Razvija se pobliže bitnost pobežnosti k Presv.
Srca.
(Naredi).

Iz svega, što je dosleđe rečeno, nužno sledi ovaj zaključak: Ljubav Isusa Krista, kazoti Šina čovječjega, kojom je ljubio Oca svoga nebaškog, a onda i nas ljudi, sastavim je bila učešćena prema zakonom naravi čovjeđe. Dakle i u njega issa duhovne ljubavi, što je u duši njegovej postigla najviši stepen, a isto se mora da je sledila u Sreti njegovu ljubav ajetilnu; a to tim više što je Sreti Isusova uprava za ljubav stvoreno bilo. — Zaključak se ovaj daje lako dokazati in sje-

tilne boli, što ju gospodin pretrpio zbog greška naših; a ta je bol, kako znamo, prečla s dubovne boli dnuće Isusove na Srce njegovo. Kako grozna mora da je bila ova sjetilna bol Presv. Sreca, odstle se može zaključiti, što se Spasitelj u vrućem Gotsemanskom znojje kravavim znojem. Kad je dakle Srce Iusovo pristapačno bilo i drugim častvom, to moramo za cieku držati, da ga je ponajprije i nada sve osobito ljubav u osvojida, pošto je — kako rekemo — poglavito za nju i stvoreno bilo. S tega smijemo punim pravom ustvrditi: Srce je Božansko, kamoč istinit i pravi uzrok veoma mnogo sudjelovalo, da pobudi ovu sjetilnu, gorčuću i tako nježnu ljubav; Srce je Isusova — izključiv dašto svaku nesavršenost — imalo posve sličan dućenja, kakova imaju sres drugih ljudi, kada ljube.

Ta je misao, kako već spomenutino, veoma možna pobuditi u nas ljubav spram Sreća Božanskog. A i kako bi bilo moguće, da tko osbiljno uzme promatrati, kako Sreć Isusovo gori od ljubavi prema nam; kako ga injeda šelju za spasom našim; kako se u jednu ruku poradi greška naših gorko raztukilo, a u drugu opet kako je za nas zabiljuto porad zala, što nam priete: kako bi, velju, bilo moguće, da tko sve ovo, kako treba, promatra, a da ostane još tvrd i nemisli te ne obliubi ovo preslatko, preljubezno Sreć, da ga ne počue štovati častvimi najuardnijimi?

Pošto smo ovako razmotrili Sreć Isusovo prepuno ljubavi k nam ljudem,

treba dalje da promotrimo muku, koju je Sret Isusovo za nas počinjala; boli, koje je pretrpjelo viđeni griebe naše; žalost i tješkobu, rastuhenošt i raspuštenost od Oca nebeskog, reč u jednu: treba da promotrimo sve bol i muke Isusove natarnje, koju je baš Sret Isusovo pretrpjelo, tako te se može reći: da su se uprav u Sretu Isusovu narediočile sve muke duše Isusova.

Iza toga valja da promotrimo i onu sv. ranu, koju htješ Bož. Sret na kriku da mu udare neprijatelji njegovi; onu ranu, koja je tako podabla, da nam gane aro, a kričane da potiske na ljubav najuđniju.

(Stiđit je).

Devečnice.

(Sredstak).

6) Osim toga, što ćemo primiti sv. priče s našim blagdanom, bit će dobro, zamolimo li dogvođu u otca duhovnog, eda li se čeđe u devetični prćestili. O. Segneri D. L. kaziva bi, da mi u moženu bolje štovati Mariju, nego s Isacom. I ona sama očitova jednoj svetoj duši (kako to pripovieda o. Crasset D. L.), da joj se ne može prikazati ništa draže od sv. prćestili; jer mi Isac Krist sakuplja u dušah plod muke svoje. Zato je jasno, što bi Gospa nista većma ne deli od svojih sluga nego li sv. prćest veleći im: *Dedjite, blagujte žruh i piće vino, što vam ga posassam.* — 7) Nejsad naš sam blagdan i sa sv. prćest treba da

samo sebe prikažemo na službu ovoj Majci Božanskoj, i da molimo u njo kriještou, što smo ju za devetnicu vavice imali pred očima, ili druga koja osobiće milost. A bilo bi dobro, kada bi svake godine između ostalih odredili koji osobiće svećkovinu Majke Božje, prema kojoj u sebi osjećamo veću potrušnost; pa za ovu svećkovinu da bi se osobito dobro pripravili i da ujezinoj se službi ikonice posvetili izabрав si ju za Gospoju, Odvjetnici i Majku. (Ova bi se „posveća“ mogla obaviti prekrasnom molitvom, kojom se u tu svetu služi Zbor (Congregatio) bl. Dj. M. a mi ju malo niže donosimo.) Po tom deme je moliti, da nam opresti prijazanje nemarnosti naše u slavbi ujezinoj, i obetati ćemo joj veću vjernost u buduću. Najposlje molit ćemo ju, da nas primi na sluge svoje te da nam od Boga isprosi blakana smrt.

Da bi vjerući radja i rovniye obavljali devetnice, sv. je crkva podieliла a) oprost od 300 dana, koji se može dobiti svaki dan devetnice; b) podpuz oprost, koji se može dobiti za devetnice sasne ili u jedan od osam dana, što neposredno idu za devetnicu. Uređeti su: sv. izpovied, sv. pričest i molitva na crkvi i za sv. otca. —

Poseća Majci Božjoj.

Poseća Djecice Majko Božju Mariju, je N. prema našim uređenom da ti budeš slugom, no ipak ponat dionicu ljubavi twojou i od telje do ti slatim odabirem te dasas pred angielom čuvarem svojim i pred svim dvorom

ubeskuim za oorbû Gospoju, Odejetnicu i Majku, i čvrsto odlučujem, da ћu te uvek ljubiti i u buduću ti slatići i koliko usmogaem nastojati da te i drugi ljube i tebi služe. Tebe dakle, predboga majka molim i prosim ne kre Isusa Kristu, Šinu tvogu, za moje proljese, da se udostoji uvesti me u broj sasvih trojih i privititi me za slugu vježnjicu. Budi na pomoći u svih mislîk, rješk i djelik mojih, i ušestu mi izpravi, da se uvek tako posasem rijeđu, ušlu i činim te slobod u trojih na premetnug Šinu tvogu ali ne uveriđam. Misli na mne te me ne ostavi u taz sartni. Amen.

Dvije, tri — kako da se uvede apoštolske molitve.

Apoštolsku molitvu broji sada po cijelom svetu do 20 milijuna recnih i pobodnih članova. Da bi se avo svete i koristno društvo i kod nas lako udomilo puno bi traga doprinieslo, kada bi bilo u nas ito više sredstava, gdje se mogu uposati novi članovi. Zato ćemo ovđe u kratko nekoliko praktičnih pitanja razjasniti:

1. *Gdje se nude uvesti apoštolske molitve?*
Može se uvesti u župah, u redovničkih zadrugah, gborovih, bolnicah, sjemeništih, usgojilištih, srečištih, u školah, u svih društvih, koja stoje pod kakvom duhovnom upravom.

2. *Tko se ima površnuti, da se uvede apoštolske molitve?*

U župah župnik, u redovničkoj zadrži poglavari ili poglavarice, u drugih društvih ili bratovilišnih duhovnih predstojnik.

3. Što vaju čestiti, da se apostolsku molitvu zakoniti uvede.

Tome se hode dvoje: a) Hoće se dozvola dotičnog ordinarijata (koja se dozvola jednost za svršek za cijelu biskopiju dati može). — b) Hoće se učiniti izprava (diploma), kojom se osniva društvo. A ova diplomsa može se dobiti ili od biskupijskoga upravitelja, ili, gdje takova nema, od upravitelja za naše zemlje, m. suda od o. Josipa Lombardini-a D. J., u Splitu, u Dalmaciji. Ova izprava žalje se besplatno; a bit će dobre, ako se okviri i u sakristiji izpostavi.

4. Što rađa čestiti, da bi se u tobo osnovano društvo apostolsku molitve spisivoći slavio?

a) Neka se poziva vjernici, da se budu upisati; neka se poluče o tom, što i šemu je apostolsko molitve, od koje ih je koristi.*)

b) Dobre će biti, ako se uzpostave neki presnicatelji.

c) Društvo neka se odpođue na stanovi dan crkvenom svećenstvu, poslije koje se odmah članovi uplatju.

5. Tko vrede primjeti članove?

Duhovni predstojnik: a to je u župi župnik, u nekome samostanu starjelina, u nekom samostanu, bolnici i t. d. također

*) O „Apostolskoj molitvi“ ima u I. godištu „Glossika Pava. Štreličeva“ isti članak.

duhovni predstojnik, u zavodih ili u školah vjerouđitelji.

6. Što je neoblikan potrebito, da što bude prisutan?

Ovo troje:

a) mora se dotični kod predstojnika javiti, i to, ako lako može, sâm glavom; ako li pak to nije moglo, onda nek se prijaviti pismeno ili po drugom.

b) predstojnik mora imati volju, da ga primi;

c) imenju mora uvrstiti u zapisnik.

Ordje pažiti, da je što drugo upisati, a drugo treba primiti koga u članove. Primiti u članove može samo predstojnik, ne upisati u zapisnik i izpuniti evidenciju prijemu može straci, komu to predstojnik povjeri.

7. Što treba činiti, da se društvo apostolsko moliće dobro upravlja i da se ono promakne?

a) Neka se uvede redovita služba Božja za članove, n. pr. vodaraju svake pere učitelje;

b) neka se ustroji društvo i uvedu tri spomenute vrijedbe;

c) neka se širi mjesočni časopis „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“, koji je pravo glasilo društva;

d) neka se svetkovina Presv. Srca Isusova svake godine što svedčanje obavi;

e) neka se dobiti promicatelji izabera i uputi u službu svoju.

Iz svega se toga vidi, da nije teško uvesti ovo koristno društvo, niti da je teško

Isus reče učenikom: »Mir vam! Kao što je otac
mene poslao, tako išljem i ja vam.

nastaviti ga, jerbo se ne ište mnogo; uaine samo to, da članci i jaternju pričezbu obave. Korist pak je velika, jer ovo apostolstvo molitve možebiti isto je tako plodonosno kao i apostolstvo rici; ovo apostolstvo nikoga ne vredja i ne može se zahtaniti, a napokon čini Presv. Srca veliko veselje.

Bl. Margareta kaže: „Oh, kakav je slast
cerne Božanstvu! Srce učiniti veselje, koje
će ono vječnim, nedolžnim dobroj nagraditi“.

Isus reče učenikom: „Mir vam! Kao što je otac
mene posao, tako šaljem i ja vas“ (Iv. 20. 21.)

Sv. Ivan pripovijeda u 20. poglavljtu svoga evangelijsa, kako je Isus kod zatvorenih vrata došao među svoje učenike te stade na središtu i rečet: „Mir vam! Kao što je otac mene posao, tako šaljem i ja vas.“

Otac nebeski posao je svoga Sina na svjet, da nas odkupi. — Isus nas je otkupio svojom smrću na krizu; bio je ukopan, no treći dan uskrsnuo od mrtvih, te se sprouna, da ode svome Otcu nebeskom. Mjesto sebe ostavlja na svetu apostole, koji imaju nastavljati djelo odkupljenja, na imo spasenosti nauk struds propovijediti, njegovu žrtvu na krizu ponavljati (u sv. misi), rieđuti sve ljudi voditi u domovinu nebesku. Kao sredstva ostavio je sv. sakramenata. Drugi čitatelju! Bez sv. sakramenata ne imam nam spasni! Za to se njimi slutimo rado, često i vagda dostoјno, jer de nam treba biti ne na apasnje — nago na to jedu osudjenoje,

Isus reče učenikom: »Zaista, zaista vam kažem,
što što zaprosite od oca u име моје,
dat ће вамо.

Ius reče učenikom: „Zaista, zaista vam kažem,
ako ćete zaprosite od oca u moje ime, dat
će vam.“

Pričazi, dragi čitatelju na [petu nedjelju po ukraju na sv. evanđelje (Iv. 16. 23—30) i četvrti dan, kako se Isus opruča sa svojimi apostoli govoreći: „Izšao sam od oca, i došao na svjet; pa opet ostavljam svjet i idem k otca.“ No ljubazni Spasitelj prije svog odlaska brine se za njih i sve buduće pravovjernike ih podučava opet o molitvi kao glavnom sredstvu, kojim mogu sve dobro od Boga zadobiti. Isto sredstvo Isus ostavi i tebi, dragi čitatelju! Prihvati ga ubjeruško! — Znaš, kako valja moliti? Čaj der! Moliti valja 1. skruženim i poniznim srcem t. j. pričinavati, da ono, što od Boga prosim, ne zaslužujemo; 2. pobožno t. j. ako to što uzmimo izgovaramo i u srcu osjećamo; 3. pouzdano t. j. s definitnim pouzdanjem u Oca svemogućeg; 4. s odanokom u Božju volju; 5. u ime Isusovo t. j. svoju molitvu apojiti sa zaslugami Isusa Krista i Oma moći da nam učini prednje gledajući neizmjerne zasluge Isuseve.

„Tražite i dobit ćete, da vam bude radost sastvana.“ (Iv. 16. 25).

Slagedati Presv. Srca.

Srce Isusovo, spase u tebe vjerujuđih, amilaj
nam se!

Dne 6. rujna g. 1889. dogodila se ona
velika nesreća u Antverpenu, o kojoj su novine

mnogo pisala, naime, da se je tvornica fišaka razpramila.

Predstavujik one tvornice iman baš posla u posarci, kad naču strahovit prasak, i u isti čas vrati se na pod. On već hajde, da pobegne, kad mu natarnji glas kaže: „Ostatj, gdje si?“ On poduša. I glo! za źna puknula prozori, a razni prijedmeti, od kojih bi ga svaki umrtili mogao, lete prisko njega, jer i po drugi put nista prasak. On stane; mal da nije umre od straha, ali ipak osta zdrav i živ, ništa mu nije. Tada se upita: „Komu imam ja život svoj da zahvalim? Odakle onaj natarnji glas?“ Onda se sjeti, da je danas prvi petak mjeseca, i da se jutros na čas Prsv. Srca pribestio. Bavedi se naime prije nekoliko godina u duhovnim vježbama odlazio je svr pobožnost njegovati radi njenih milosti. Pa to je sada takogjer iskreno.

Povrđeni vid.

Jedan dječak od šest godina bio u jama puno živa kreća, te oslici posve. Ljetnik klonje duhom, da će mu ikada povratiti vid. Kad će dakle žalosni roditelji, već upravo k Prsv. Srca? Njemu na čas dadi osluditi sv. misi; pa gde, poslije one misi ući mladić prvu zraku svjetla. Do mala se oči izbjede i dječak ozdravi podpomo.

Zahvalnice.

Zagreb. Već je odavno, što sam se u nevolji velikoj uznaku presećem Sru Isu-

krstora, a Ono me osilitalo. Prostalo mi, da
među imenovanim i tu točku zavjesta, da se
javno zatalim. Ali ja sam to propustio, a žu-
bezno me Sreću ustrpljivo čekalo i milo me
opominjalo, da dogrijem k sebi. Evo me doklem
za dvostruku ljubav otu pred presv. Srećom
Otkupitelja našeg, da mu se najerdanije za-
falim, proseti Ga, e da bi se smilovalo na mne
i sve mlake štovatelje svoje. V. K.

Zlobin. Obolio sam strašno u mijosetu,
sjeđnja ova godina. Brinuli smo se, ita čemo
i kako bomo i pokušali sve lekove i napravke,
ali nije bilo s tim nikta bolje. Sjetim se ja
još se jednom bek i na jedan napratak, za kojeg
sam više puta štiao u Glasniku sv. Josipa.
Zavjetovao sam se ja i obitelji moja: moliti
9 dana; svaki dan jedan dio sv. krunice na
dat presvetoga Sreća Isusova i prečistoga Sreća
Marijina i da će se jasno zahvaliti u „Glas-
niku presv. Sreća Isusova,” ako mi bude bolja,
i započesnu moliti i gledati: nije trajalo ni 3 dana,
a meni bolest na boje okrenula, i do 10 dana
sam primio opet svoju službu hvala bogu
sastvima našim. S. R.

Vještnik.

Bat je sada godina duna, što je jedan surad-
nik našega „Glasnika“ dobio list iz Hrvatske
od jednoga ali prostog seljaka. Potro je list
zanimiv i poučljiv, mi ga ćemo priopćavamo:

U 4. stajoj Dubravi 20/5. 1892.

Veleatnati otče!

Z očla popisati javljam u ovom listu, da
meni i sve moje slikeatelje veseli, što je izradio
ovo krasno čjelo za svet, što ga privredila
njihova prebitiga ljubav, naime ove knjizice,
kojo takodjer i ja od njih zahiljevam za sebe
i za sve slikeatelje, koji se u mojoj knuti sa-
biraju na sličanju Glasnika Pr. Srca Isusova
i Glasulka sv. Josipa i imih nabožnih knjiga,
kojim sam obotul, da će je zahaviti; i to
trebam jih 30 kosina.

Zatim molim jih, da bi i oni po primjercu
Rafaela Rarića nam učinili slijduće (poštano) na
svakog desetku jedanaest primjerak uime
bezje. Može biti jih budem više priznaka
članov buntovštine Pr. Srca Isusova.

M. S. seljak.

Uzdušnji Dubrovnik a Medjimurje.

Oslatite se vidi, koliko bi se dalo dobro
učiniti nazim „Glasnikom“ i sličnim spisi;
samoj treba, da se u svakoj ovezloj zadruzi
drži, a jedno ga deljade za glos čita, dok
drugi pozljivo slinsju. U svakom sebi bit će
mukar jedan, koji je malo naučio čitati. Gle
sreće, kad bi svako solo imalo barem jedan
komad našega „Glasnika“ i kad bi se on čitao
kod preis, kod komšijaja! Kako bi se pobolj-
šao pravno Prever. Srca tim tircima, koliko bi
od tuda koristil posebno a koliko se zla od-
krenilo!

Namjena molitava i dobrih djela u travnju:
„Nau skolebito ufanje kršćanska.“

Dok je pravedni Bog dao te se u radnju doba u grčkoj iakvarenosti i golotini svojoj prisasali svjetu mnogi silnici a neprijatelji sv. crkvi, te se mogu više da se izbave gliba, u koji su ugrezvali: ono opet neka hajica edasud karo da hoće svu da potopi i razvali. Mi cime mislimo — na socijalizam. Ova nemam u rannome činu jednake prijeti cijelomu rodu ljudskome. Zato nastaje potreba i dužnost, da se kršćani više nego igde utvrde u sv. ufanju.

Glavna bludnja a podjedno i najveća opasnost, što od socijalizma prijeti, jest: što sa slobodnim siđarima — samo još više sebi — posvuda trči: „pravi raj, komu treba da se nadamo, nije na nebū; on je taj na zemlji.“

No kada će osvanuti taj bliskoni dan, koji će ljudi prevesti u ovaj tebočki raj, pa u čemu on sastoji: ne mare ti krivi socijalistički apoštoli potanje označiti. Pa doista ništa nije većim nedregnjeno, nego taj konacni cilj, što ga socijalisti podaju sice ljudskome; ništa nije više protivne užiljivim težnjama cijelogu rodu ljudskog; ništa, što bi manje umirilo i uskorilo srce čovječje stvoruće za Boga, za vječnost, za sebe.

Ali opet kokođe je god neiskladaš taj nauk, pojave su mu u svagdjanju života jedne i žalosne, pošto ona znače oskorijediti i ubusiti brojčeve last naroda siromašnog, a milog Srca Bož. Isčuper iz srca siromašnog sv. ufanje, koje mu ublažuje bol, čini te mu budi ove

boli i siromaštvo upravo neannaljivim. Pa kako mu ti nadriučitelji a jednu ruku prikazuju knutu jedini „raj“ svakodnevašnade živinske, a u drugu mu spet nije moguće naući ih se po njoj volji; to ga goni da zameri na bogataše, dok najviđe ne dođe do edite bane i vatanka. Ovo da se ne zbere, dobra dječa sv. crkve molitvom, rijeđu i dobrim djelima moraju da obrate k Bogu one hjesomaćnike.

Tu je danaske prvi posao pravih kršćana. Šao jednom činjuku prvi kršćani suproć pogani, to iznova treba da mi činimo sada. Promiknuti životom vjerom tražimo prije svega sami pravi raj u Bogu, pa nam ne će biti moždo i druge privesti Bogu, čija je milost premožna „u vi podidi nam srca“.

A kad svi kršćani ovako radeć u sebi i u drugima moraju da podrže živu afanju kršćansko, to će si nadsa sve ova časna zadaci uvojiti prijatelji i novatelji Sreća Božanskog. Oni će izobila srestava nači, kako da privedu zableđujući si hranu k Isusu, *jer nema denogačina pod nebom denogačinu, kojijem bi se mi mogli spasti,*“ (Djel. ap. 4.)

Budžetnjak: Ja da ih tjači u novljama njihovim. — Ravnja se pobliže bitnim poslovima k Press. Broj. — Dovarice. — Drže, mi — kako da se uvede postoljstvo mislilice. — Izra reče abenikom: „Mir van! Kas tu je stao manu podno tako izljen i ja vas“. — Izra reče abenikom: „Zaista, znaš van kažem, ako bio suprotni od oca u nešto iste, da će vas“. — Blagodati Press. Broj. — Zahvalnice. — Vjestački. — Neuvjena mislilica i dobitki djeła u travnju.

Br. 5.

Svibanj 1893.

God. II.

Izdat svaki tjedan jedan put, i stoji na godišnjoj novilji,
a za cenu, koju se u župi donosi 20 pengova tali 72 novč.

Srce moje bit će im utroštje za Život, a
osobito u čas smrti.

V. Običanje Isusovo.

1. „Na smrt s ujme! — Drž' to ga,
ljudi! — Na smrt s tim đevjekom!“ Tako
ljudi i viđa nazujana svjetina po ulicama ne-
koga grada. Čitava se četa s nadevima digne-
ta pojeru uz nekih muškaraca, koji pred njima
bjeli, što ikako može. Kad je gledao u lice
progonitelja, kako bijesno rabi, nadevima po
sraku malo, a vatru im sige s očiju, uvjerit
će se, da im nije do stale, nego da će prvi,
kome je pane usretnik u ſike, urinuti mu
brki bodak u legu. Tomu si je on i svijestan.
Svaki čas misli, da mu već oster nad među

Glasnik Presvetog Srca Isusova.

kostima trafi jedno sreć. Probljedi kau kapa.
Studen ga znoj oblije. Zdvojno trči. Ali još i
teč ga srpa izlaja, zile mu malaklu, noge
mu klecaju od umora... Sve bliže i bliže
čuje viku dušmanu svojih. Još malo, pa će
ga prvi uhititi.... U tu ugleda bjeđenik
na kraju ulice otvorenu crkvu. „U crkvi barem
neće me smaknuti!“ pomyali pri sebi. Nova
ga nada ovojli i sakupivši sve alle svoje bjeći
prima otvorenju crkvi. O kako mu se ovaj
čas predinila crkva niskazana bijepom i pri-
jatnom; kao farke sunce puče mu sna prel
obrati! Podvostružnom beginom leti kao dijete
miloj si majci u krku. No i dušmani dosegus
se jedu; i oni podvostruže svoj napar. Sad
ga najokretniji već i dostigao. Pomerljivo mu
se smije; silno se rnatnjava nožom.... U
tej par proganjenicu kao strjeda uleti u crkvu.
Duljani uzastopec za njim pa ga opkolili
kao meki vuci. „Sad nam više izmaci neće!“
On pak osbiljno digne prst i moćke — jer
govorit ne moguće — pokale na sveti oltar,
pred kojim trepti vječno svjetlo. Progonitelji
jedan su čea usodljeni, boće li, na će li pred
oltarom noževre omastići krviju svoje žrtve.
No postovanje takoe avetoga mjestu predohi
napokon njihova skrivena sreća, i jedan za
drugim djeva bodeći za pojas. Spasen je. U
dobar čas nadio si utročište. Srušu radosnicu
ndare mu na oči, on podno na koljena i za-
hvali se višnjemu Bogu. —

U to se prene iz nemirna svega sunka
— neki zlostinač, kojega je silno preplatio —
ova] s a n.

2. Bio ovo dakle samo zan. No istina, dragi đitätelju, istina jest, da se onaj san bilođu i hiljadu puta obistio.

Istina je, da je već u starom zavjetu kod Židova po nalogu samoga Božja bio šest gradova, tri s desne, a tri s lijeve obale Jordana, u kojima bi našli utocište od neprijatelja ovih, koji su sehotine, s neprinosljivim, prolili nedužnu krv i s toga se od rugakâ ubijenog trašili na smrt.

Istina je, da su i kod starih poganskih Grka i Rimljana neka stolci mještja, kao kipovi bogova, brumovi, ereti gajovi, sastim se zakonom priznivali kao neprviđiva utocišta. Baš ko ma kakav slovor, kada je tamo prihodjan, niko se nije mudrio metnuti ruku na nj.

Istina je, da je ovaj zakon pružao i na kršćanske države; pale ne samo ova ili ona, nego sve crkve, svu groblja i svi samostani držali su kao sveta utocišta. Nijesu tada zlostvini bježali u Ameriku ili Australiju, već u crkve i samostane, iako su god tamo osnali, niko se bi dospio u njih.

Ali je opet istina, da su s vremenom ukinuli sve ove zakone, jer su mnogi gospodar znalo ovako ostati sadu i zaštitenoj kamni. U našu se doba za bitke i u crkvi i na groblju kolju, a optuženika makar ispred oltara ili iz isповijedaonice vaku proti sad.

Evo dakle, dragi štoče, gdje ni jedno utocište više ne prima krivega raskajana, a ni jedno utocište više ne brani nedužno progno-

ajna. Svegije može mnoga stiti kama, a ovnja osveta.

3. Na danim se ljudi počitavaju
svi utodišta, dragi je Spasitelj nevolj-
nicima svake ruke štup uvorio savijen
potjadno utodišta; same Šveci svoje Presevo.
Jeg ova, što je sa bl. Margareti svedano
obrokan za štovatelje Švca svojega: „Švec
moje“, reče joj, „bit će mi utodišta za života,
a osjeh u čas smrti“.¹³

Evo dakle, mili žicevi, i tebi kama se
neće zakleniti.

4. „E hvala Švecu“, pominjat će te koja
farisejska glava: „meni zar vrednike? A rad
ita da se ja sakrivam, kao da sam slavor
kakav? ili kamo ti neprisjeti, što no mislaš,
da mi o glavi rade? Nit ja konan, nit ko
meui. Hvala dakle za pomeni! Ne trebam
ja utodišta“.

Ne zamjeri, dragide moji, ali da mi ti
je očice tvoje neku posledu zrurom soli, brašn-
om, mislim, drugom bi ti pamedu progledao u
lijepi svijet!

Niko ti o glavi ne radi? Varaš se! Od
kako je Bog radi grijeha praroditelja naših
proklos zemlju, sea se priroda sa svim silama
svojim kau urotila proti Šivotin jadnoga bovjeka,
zbog kojega su proklieta. Nebo se nabolidi i
zagrije: „Ubit će ga strijelom!“ Podzemne
sile zagrujavaju: „Pocuši čemo mu kuta nad
glavom!“ More se uzburka i zahući: „Pro-
gutnut će ga!“ Silne riječke zabecknu i za-
žamu: „Splakut čemo ga kao sitac pjesak!“
Žestoka vatra zapisi: „Spalit će ga kao

slamku!¹² Krivočina zvijerad vario: „Razderat ćemo ga oštrim pandžama i smrskat bijelim subima!¹³ Bolesti vrake vrati: kuga, ognji, koleni, sušica, gronjica, sve u jedan če glas: „Šhrvat ćemo ga!“ A ponovom i petlom, prodolom i šasom odjekuje groznki glas: „Pugubit ćemo njegu prokletnika!¹⁴

A to još nijesu, dragi čitatelju, ni najgori dušmanai tvog! Oni se urotili samo proti tijeku i životu vruće; no dragi se usredje i proti samoj dići svojoj. Gjavna obilazi tebe kao lice ričobi: „Prizdrjet ća tebe!“ Svijet kao lukovi pištar store svoje mreže i stavlja svoje zamke i zaklinje se: „Uhvatiču ja tebe!“ Oholost se hvasta: „Pocenjet ću ti sreću kao pakao!“ Zavist lajo: „Izgost ću ti sreću!“ Nasilje će grješne: „Otrovat ćemo ti sreću!“ Lakomost prihvati: „Otvrednut ću ti sreću kao kremens!“ Žli se drugovi gjavolski smiju: „Živu ćemo ti sreću izvadiš!“ Čitava vojska napasti svakojakih, čitav tabor neščeli duhova i sliči ljudi kao čopor gladnih vukova zavijaju oko tebe — bijela jarejata — oni zavijaju gronoci se: „Upropastit ćemo te! za vješte u oganj pakleni s ivojom dulcem! u pakao, bat u pakao!“ A u samom vremenu žuj strahote, gdje se duševanima tvojim odazivlje eijeli abor srastni trojici: „Evo i nas vama u pomeć!“ Jest, u arci — čitavo ti ginejendo — crnih ladijica!

b. Šta veći sada, dragi čitatelje? Ima li ti dušmanai dosta? Treba li ti ponudana pribjedišta od njih?

Reći, kad janjuče, što bezbrano igra i
skakeće na livadići, iznenada zađuje, gdje
vuk u gorici učide, zar ne bjeći heće bolje
u svoj zec? Kada golubica, što na zelenoj
gradini veseli gradić, iz nebuka ogleda jastri-
jeba, gdje ga nju vršta, zar se ne skrije
odmah u svoje milo gnijezdo, tamo u puko-
tini uzijene? A lisica čim zađaje lavez bijesnih
pass, zar se ne uvode namah u svoje pod-
gumno dublje? I putnik, što ide gustom,
čuom sunom, kad zađuje ga subum sveket
oružja i osevi, da mu hajduci stopom slijede,
zar ne traže odmah kakvo sigurno zaklopite?

Zar samo ti, štioče dragi, misliš, da ti
utečiš te treba? Ja barem, kad pomislim
na sve one klete došmane troje, što sam ti
ih juž napomenut, osla mi se čini, da te
vidim kao putnika, koji je upao u hajduke;
stotinu ih stoji okolo tebe, svi do zubi obo-
rušani i puškom i satočarsom i jataganom
i bestkim handkarom. I već naperili putke:
sto pogribnih ejevi vođ uitanči i gagici na
tebe jednoga, koјi bes oružja držeđu u sre-
dimi sjihovoj stujki. A ja skočim u kolo haj-
dučko i povikam: „Počekajte, ljudi, niko Boga
znaće!“ Ja zabe čvrstu za ruke i odvatom
dalje, dalje . . . Prije nego se hajduci od
čuda razabrali — sto nas već zaklonjenih
na sigurnom mjestu!

6. Da, dragi čitatelju, bi li mi odbio
ruke, kada te ovo hoće odvesti u najpozad-
nije utocište, u Presv. Srca Isusovo?

Ih se možda bojš, da će tebi dragi
Spasitelj zatvoriti Srec svoje, kad u njihovu

da se zakloni? — Ne če i jer evo, gdje te
i sam ljubazno pozivaju u Sreću svoje obetujući svima: „Sreća vojna budi da mi usudeš za
život, a osobiš u čas smrti“.

„Ma ja sam grješnik: kako ja amijeo
u Sreću Isusovo? pomislit ćed vujđa. I pravo
voljik, brate; ti svi smo ljudi grješni. No ćelj,
kako bi Margareta i grješnike sokoli: „Omu
Božansku Sreću“, piše, „jer neputi, tvrdje i
sigurnog utodišta a vi ma nivojnim grješ-
nicima, koji bijedaju, da se zaklone amio“. Primakne se dakle i ti, pokojani grješnici; primakni se: u putovanju stižemo, o kojoi go-
vorii sv. pismo, a znati Prosv. Sreću Isusovo,
amije se zakloniti ne samo blaga golubica
(Pjesma nad p. 2, 14); nego i boljikavi
jed (Kop. 103, 16); ne samo pravdućima,
već i grješnicima otvoreno je Sreću Isusovo
kao sigurno utodište.

Još ne se ufaš?

A evo ti mali našku Gospe od Prosv.
Sreću. Ona ima sve ključeva Sreću Šuna svet-
jega; ona će ti ga za vrijelo modi otvoriti.
Moći ju dakle pozivati i pozdraviti, nezbito na
ovoga mjeseca Marijama; a ona će te sama
uhvatiti za ruku i odvesti milomu Sreću Spasiteljnu.

7. O srećna li tebo, magjeti li jednom
utroštita u Božjem Sreću, „Čemu da se boji
djete u rukama Oca veseločnoga“¹⁴ upita
Božanski Učitelj učenici svoja bl. Margareta.
A trega da se ti bojš u Sreću Oca veseloč-
noga? „Kad je Bog i znam, ka je protice

nas?"²⁴ (Rimlj., 8, 34.) A kad nas Svec Božje
brani, ko će nama moći nadeti?

Svec Isusovo jest kao tvergja, voli bl.
Margareta. Kada si se sklonis u tu tvergu,
koja te nećeša može stadi? Nek navale mili-
juni neprijateljskih četa na tu tvergu: ona
stoji kao klis tvrdi, na koji padae blagi
laborid.

Na vratima te tverge straže stražu tri
Božja stražara: svečanstvo Božje, sve-
gnestvu Božje i milosrđje Božje.

Dugje li tvoj zaklet dušmanin, mrtki vuk
u ovdjiju koči, gradi li se prijateljem tvojim,
nos li zlatna osta, laska li i obedaće li lažom
— ne može on prevariti budno oko prvoga
stražara, svečanstva Božjega; već ga
na vratima zauzavi, usprijeti mu i rekne:
„Stan!“ i ne da mu unutra, ne da mu da
ti zatkodi.

Dugje li zatim drugi dušmanin, i boće
silom poluđuti, što prvi ne može milion, i na-
vali na tebe žestokim napastima i teškim bo-
lestima, progonstvom i nešrećom, a ono nu-
stane drugi stražar na put, sve mogućstvo
Božje, i jednini ga s mligom utjera veleći:
„Biješ!“ a on ti bijež preko gora i preko
dola, a da ti ništa nije mogao.

Dugje li osda još i treći, najgori dušmanin,
i počne pred tvergom zahtijevati, da te bacen
ia Svec Iessova, jer da si nervrijedan
takve zaštite; stane li dekašivati Spasitelju,
da on o Svecu smiju njege, da on nezahval-
nika i izdajicu čuva; usme li izbrati sve
griješne tvoje, male i velike, a ono trodi Božji

Isus reče: „Utičitevaj pake Duh sv. koga će Gospod u nebu poslati, namot će vas sve i napomenuti vam ote, što vam rečoh.“

stražar, milosrđe njegovo neizmerno, zatvori naštela tvome usta odlučno rokavši: „Šuti! A on zaštit te znamlijen ode.

8. Vidiš li, dragi čitatelja, kako je niko iz tvojga najpoznanijega zakloništa, iz Presv. Sreća, isključiti oti izvući se može?

Hajde dakle, voglon materijskom rukom Bl. Djevice Marije, hajde pa se stavi za uvijek pod zaštitu Presv. Sreća. U ovom utodištu kada živeti, dobro će ti biti sve dana tvojga vijeka; i njem kad umireš, sretniji i zadovoljniji ćeš biti na smrtnoj posteljici, nego se i sam nadasi; jer je Sree Isasovo obećalo štovateljima svojim, da će im biti stodite baš „osobito u dan smrti“. O nikad bolje! Kamo sreće, kad za zadnje i za eijelu vježnost odlična borbe s dušmanima tvojim sigurno i mirno podivamo u Božanskom Sreću, kao na toplim očuškim grudima! „O kako je slatko usmijeti“, utjerava nas bl. Margareta, spriječi svu razdu gojili poboljšnost uspravnog Sreća svoga, koji će nas uzdati! D.

Isus reče: „Utješitelj pako Duh sv. koga će Otac u moje ime poslati, naučit će vas sve i napomenut vam sve, što vam rekoh“.

(Iv. 14. 26.)

Duh sveti je treća božanska osoba, on je pravi Bog. Svega ga pišmo i kršćano uve Bogom: „Zako napuni sotina srca tvoje, da slatki Duhu svetom? Ljubima nijes slagan, nego Bogu“ (Dj. Ap. 5.) reči

Isus rođe: „Gospodjile i vam Že se operatili.”

sv. Petar Ananđilj. Sv. pismo priješuje Sretom Duha onaka svojstva, koju samo Bogu pripadaju: svezanjuđnost, svemogućnost, istinitost, vječnost i t. d. Za to i sv. crkva, kojoj je sam Spasitelj nepogričljivost u nauku zajedno, javno izjavljava, da je Duh sv. pravi Bog. „Jeduo je božanstvo Oteca i Sina i Duha Svetoga“ — veli sv. Atanasije.

Stujmo, dragi štioče, Duha Svetoga, Boga pravoga, razvajimo ga ponikno, da nam oprosti pogričke naše i u svojem prevelikom miločeriju, da nam svoje ljubavi ne uskrati.

Isus reče: „Oprštajte i vam će se oprostiti“.
(Luk. 6, 37).

„Badite miločerdu, kao što vam je i Otac nebeski miločeran“ (Luk. 6, 36) opominju nas, božanski spasitelj. Da moramo biti miločerdu, pokazao nam je Gospodin pridom o miločerdom Samaratancu. Miločerđe treba da pokazujemo svakom, koji nude pomoći treba i od nas je traži. Djeda miločerđe tjelesnoga i duhovnoga treba, da želimo ponizno, rado i hrzo, i to ne samo iz naravnih snova, nego i u ljubavi prema Богу, iz ljubavi napram Spasitelju, koji sve činogd sručnuo činimo, tako prima, kau da smo to Njemu samom učinili.

Svi smo međusobno brada i Bog nam je ljubezan i dobar Otac! O da smo i svijaljana dobra mu djeca!

Namjena molitava i dobrih djela u svibnju:
„Obraćenja krivovjeraca i nevjernika“.

Da bismo mogli progledniti, koliko je zlo krivovjerstvo i bogojestvo: morali bismo, ako i za dokućni, a to haram u svijetu nadnaravne donekle upoznati neprocjenjivu vrijednost sv. vjere kat. Nadalje mi bismo morali živu usjećati, koliko je dobro čvrsto usljeđivanje kršćanije pravomu kričasom u sred nebujenih kulju i nevolja podaju snagu, sigurnost i pravo veselje. Po tom kako nedavno u Bođa moljama životu vjere i neuskobabilovo ufuju je kršćan, tako sed treba da Mu se gorude malino sa obradjenje svih duha i naroda, koji su žalost činile u tminama nevjernosti i krivovjerstva još i danas, gdje štakravaju sv. vjere kat. već gotovo 19 stoljeća oblačajava i gruje zemlju. Spominjući tada nevjernike a opće mi ubrajamo svame i one bezhrane duše, koje ingubiraju sv. vjeronoske žuhice s njome i veliki dio svih divnih istina kršćan, što bi ih mogli a i morali vjerovati vjeronos, što je novu „čovječjim“, poštui te istine jedno spasenje, a drugo baš potrebitne palone ljudstvu.

Sada je, kako se čini, zgodan čas, da se uj nezrelini povrati u krilo sv. crkve kat. Što je znaime krivovjeraca u Evropi, u jednu se ruku spušta u zdravijem dijelu njihova zemalja — bi reč — tajanstveni noskluž i s njime spojeni religiozni pokret, koji ih goni, da

istu ono više nepoznato Biće, za kojim smo u njihovo čekanje. U druga opet ruku mi treba da pospišimo molitvama i žrtvama svagdanjim obraćenje nevjernikâ živko vratî. Na to neka nas potakne strašna pogibao, što prijeti svima i sveemu, dignu li se jednom na noge „seocijalisti“ udruženi s prenosnim radnicima, u kojih je utruđena i zadržana iskra sv. vjere kat. Zavedeni od lažnih učitelja oni se posvuda određuju u neku vrst nemilog „nihilizma,“ što je u ovo doba najluči neprijatelj drevne ljudskome — a protiv koga ima uzak jedino u kat. crkvi. Sedanji papinski jubilej nov je dokaz, kako je sv. crkva kat. porijeda Bažanskog.

Do nas je, da poglavito molitvom produžetemo ovoj pogibili. Izpresso dakkle od Prev. Srca dar sv. vjero ovim nestručnjima, a sv. ū ih vjera dovesti na stazu sv. evanđelja i time otvoriti im put k pravoj sreći — vremenitoj i vječnoj

Blagedati Presv. Srdca

Srce Isusovo zdravije bolesnika.

Bio sam u nějakom zavodu daleko od učenske kuće. Upravo je bio veseli budnjak, kad mi stigao list od kuće, da je moja mila majka opasno oboljela. Sva božićna veselje potonulo mi je odmah u duboko mrogo žalosti.

Što tu ja sada? Zar da zdravljim u njezinom životu? Ne! Nego ja sam znao da će Božansko Srce Isusovo svakomu pomoći, ko se god k njemu ponazao utiče. Na Božić, na dan rođenja našega Spasitelja započeo devetnac punim utrancima, da će ovo Prezv. Sreća za sigurno pomoći. — I gde, još nije ni zapalo sunce četvrtoga dana na devetnac, kad primih list da je majka gotova podpuniti zdravila. Hvala i tisuću puta, hvala Prezv. Sreću Isusovu! Vi, koji ste u nevolji i bolosti usteći se i moliti se ponazano k Prezv. Sreću i sigurno vaa ne ču ostaviti vcu. — Premlodstvo Sreće Isusova — Zdravlje bolesnika!

Bernard Kolman.

Nu ero i meno, da svoje občudovanje izponiz. Ero me, da kroz bijelog svijets razglasim moć prezv. Sreću Isusovu i njegove premije Majke.

Moj best padne u tešku bolest tako, da se je bilo bojati za život bolesnika. Strahovite boli prouzrokovale su veliki namir u njem. Majka i sjećnici izgnuhile i posljednju nadu, da će ozdraviti. Nu ja ju ne izgubih: „Podesti ćeš“, rekoh sam sebi: „odmah devetnacu. Svaki ček dan pred slikom prezv. Sreća izmolim 2 „Zdravo Marija“ na čast bl. Djevici Mariji i 3 „počenata“ i isto poliko „zdravih Marija“ prezv. Sreću, da bi se ona snimala to da bi bolesniku povratilo zdravlje.“

S velikim ponazanjem u prezv. Sreću započinjem odmah devetnicu. Devetnicu svrlim a moj čest ozdravi. Ja pak sa svom zah-

valnodjča srca svoga radošno kličem. „Hvaljeno
i slavljeni svuda budi presv. Sreti Isusovo i
njegove premile majke Marije!“

Ivan Matić.

Pohod slike Marijinih.

O. Seguei, taj pobočni i glasoviti propovjednik, veli, da djavol nije znao kako će se boljim tješiti radi gubitka, što mu namerio skinuti krunarstvo, nego stane li preko krivočijerača bježati proti svetim slikama. No crkva branila ih sve do krvi svojih moćnika; a Majka Božja pokazala je i istini žudeci, kolika je njoj mimo, kad joj se slike pokede. Svetosna Ivana Damascenskemu ruka bi odsljemen zato, što je perom branio slike Marije; ne bl. Gospa čudom mu je vrata. O. Spinelli priopovjeda, da se u Carigradu svakoga petka posle večeraju sasum sobom odkritavat zastave, koji krije sliku Marijinu; i posle vederaju sobotne sasum sobom se opet uavladio. Svetosna Ivana od Boga za sličan način sasum aktom jednog se odskrio zastor ispred jedne slike Gospe tako te nadešavši čavar crkva (iskristan) mislio da je Ivan kradljivac negom ga udario; ali mu se nogu osuši. S toga obidaju svi štovatelji Marijini velikim štovanjem često počudjivati slike i crkve njoj posvećene. To se upravo, kako veli sv. Ivan Damascenski, mijesta, u kojih često se zakloniti od napasti vrsljih i od hranči, koji smo naslužili po grieboj naših. Sr. car Henrik

škav u koj grad najprije bi počeo koja crkva Gospinu. O. Toma Sanchez, glasoviti bugoslovac, ne bi se vratio kući, dok nije počio koja crkva Marijina. Neka nam dakle ne bude mrsko svaki dan početi kraljevo naču u kojoj crkvi ili kapeli ili u vlastitoj kući; a dobro bi bilo kada bi u tu svrhu na zahitno mjesto podigli oltariće s Gospinom slikom, i nakitili ga crvenom, svjetlom ili svjetlijikam; i pred njim neka bi se molila Litanijske krunice itd. Za tu smrtnu je^{*)} priredio knjižicu „o puhođu koji prese, sakramenta tebi bl. Dž. Marije“ na sve dane u mjeseca. Mogao bi još uvek glijeknuti *Agorae bl. Gospa* učiniti, da se avrebanje proslave u kojoj kapeli ili crkvi koje od njezinih svetkovina, čimeđe prije desetnicu pred izloženim oltarnim sakramentom, pa — za to vrijeme da se još i priopovieda.

Bit će korisno, navesti svrdje događaj, što ga prioprijeđa o. Spinelli u čudesih Gospinih podi hr. 65. — Bilo god, 1611. te u glasovitom svetištu Marijini u „Montevergine“ u odi Dahova tamo sakupljeno narod pogrdio onu svetkovinu igrankom, pjenastvom i nečistotom. Kad al' sto u treo oka uhvati vatra onu drvenu kuću, gdje tako bezakonje đinjabu, te u manje od puderuga sahata obrati je u pepel, a mrtvih osa više od 1500 ljudi. Potres, što ostale živ, zakljuće se da su vidjeli Majku Božiju, gdje idu sa dvije gornje sviće da zapali onu gospodinu. Zato molim

^{*)} To piše se. Alfons Ligouri, a Hrps je ovu knjigu prevedeu i na jezik hrvatski.

šcovance Marijine, koliko mogu, da i sami ne idu, i da nastoje i druge odvratiti te ne bi podli na slična mjušta u vremenu svećanosti; jer onda mnogo više dohvira pakno nego li se časti Majka Božja. Tko je radi ova pobojnost da čini, naime da pokodi crkvu sliki Gospina, on neka ih pokodi, kada se osamo ne agrće sila naroda.

Trideset i tri razmatranja, uređena prema
33 godinu obe našega božanskoga Odkup-
itelja.

II. Nježnost Sreca Isusova prema
ljudem.

1. Iz lješavi penja Bogu noohodno
intiče i ljubav prama ljudem, koji su djeva
Božja. Isus ima nepram nama Srce kao pri-
jatelj; ba on imade ne samo ime prijatelja,
nego i ujednu pažljivost, vjernost i odanost.
O sladko i lješavi vrijeđne Ime! Vjeran je
prijatelj dragocjeniji nego uzmiseno blago;
platit ga nije moguće ni srebrrom ni zlatom.
„Vjernom se prijatelju ne može
ništa prispedobiti, ne može se
prama dobroti njegove vjernosti staviti
ni zlato ni srebro“ (Sir. 6, 16) O sretni vje-
nice, koji si na svu podinu Isusovu, reci
nam, je li božanski Odkupitelj u istini ljubi?
— Zaista, Isus je taj pravi prijatelj, koji
svojim prijateljem podieljuje život i neumrlost,
te ih štiti i brani i čuva. „Vjerni je pri-

jatelj obrana tvrda* (Sir. 6. 14); „Vjerni je prijatelj ličarija sa tijelo i za vam riješi“ (Sir. 6. 10).

On jest prijatelj prvi, koji ne ostavlja niti u nesreći, niti na smrti; koji samo nama trazi korist ljubež nas ljubavju čistom ne sebičnom. — Kako sam ja vratio i nagradjivao vro hežansko prijateljstvo? — Bože moj, srce moje posljivo je za stvorove svakouku a tobii je ne pristopno! O Isusu moj da te nisam nikad osavio, nikad izbio! Isusu moj — prošit!

2. *Sres Iusovovo je sres bratsko*
Da im prijatelja prima Isus imo još sladije t. j. iwe brata. „Ne stidi se“ veli av. Puvao suzavati ih braćom* (Žid. 2. 11). Sia moje biti sladjie nad ljubav bratsku? Koja svena je uša nego ona, koja dva spaša brata? „Idi k braći mojoj (ranjuni apostole i učenike Gospodnje) Isus refe Magdaleni: i kaši im: idem k Otcu svojemu i k Otcu vašem, Bogu svojemu i Bogu vašem“ (Iv. 20. 17). Zore nas braćom i kao pravi brat hode s nama podištiti sve te nas čini i crnjimi „subastinici“.

Joste jasnije i slajuće opežano bratsku ljubav Iusovu ako se obazremi na svoju nikost, nerriednost, pače nezahvalnost. Prezredi smo ga, odbacili te na smrt isdali. Na ce nas je ipak ljubio, opet potražio te psku osuđeno; paklju smo bili propali kao dječa osuđjena — no on nam neće otvorio te nas učini dječicom Božjom. Hoćeš li mu biti zahvalan zato, što te je pobratio? Ljubi dakle

bližnjega svoga, pomagaj Isušu u njegovih
udi, jer će on sve, što god si najmračniju
udištu brata, tako primiti kao da si to njemu
učinio (Mat. 25). Kolika je to sreća po te,
kada ovako možeš ospasavati, što si Isusa
dušu!

3. Sreća Isusova jest nam s r e c e o t ē i n s k o.
Sveta vodica otca s djecom jošte je usta i
jeda, i gle, Isus primi na se sladko ime
otčeva; Sreća njegovo ljubi nas sjećanjem
otčinskog. „Jer sam otac Izraelu, i
Efraim je prvanac moj“ (Jer. 31. 9).
„Jer mi je Efraim poštovan sin i dijetu
predrage“ (Jer. 31. 20.), hoće li njim po-
stupati milo i stedljivo. Ovaj ihvezni naš
otac ići kev svoju, da nam život dade; pače
hrani nas svojim telom najveće ikvale do-
stojnim, za to više njema pripadamo nego
djeca svojoj majci. „E v o j a i d j e c a m o j a ,
k o j u m i j e d a o B o g“ (Zod. 2. 13). —
Šta su dužna djeca ihveznom si otcu? —
Kako sam dakle i ja Isusu obvezan? Šta su
danas za njega udiniti?

4. Sreća Isusova jest nam kao sreća
z a r u č n i k o v a ! Jošte druga navršena veza
spisa zarođeniu sa saručnikom. I ovu ozku
svetu spasâšmo u čudnom sjedinjenju Stvoritelja sa sivorom.

Tko bi bio mogao pomicati, da Že Žen
Božji, toliko učiniti u ljudavim prama palu
čovjeku? Tko bi mislio da je moguće, da se
sreće naše, tolikim gricem okaljeno, puno ne-
savršenosti, a žđejš ne uredimo, — može
s Bogom svujim toli ozku sjediniti?! — Te
4 ...

ipak je tako „Ranila (otola) s i m i srce
te stra moja, u vjeste“ (Pj. n. p.
4. 9); tako govorи Iisus načoj doši. I preok
veli: „Veoma ћu se radovati u Go-
spodinu i duša ћe se moja veseliti
u Bogu mojem, jer me obave u ka-
lijine spasenju i platom pravde
ogrne me kao zaručnika uređenu
kraon i kao zaručnik nakićenu
uresem svojim“ (Is. 61. 10). Zaista tako
sedatno sjedinjuje se Sret Isusovo sa groem
ljudekim, a Iohav je voza ovog sjedinjenja.
„Moj dragi je moj, a ja sam njegova“ (P.
n. p. 2. 16).

Ali Bođe moj, tko smije očekivati ovo
sjedinjenje s tobom? Pravednost, di-
stična i pomislosti sas za nje pripravljava,
dobrača nas Bođa u nje uvadi, i u njem
možemo ustrajati vjernost u nepokoljivoim.
Oaj dakle duto moja, ita ti veli Gospodin:
„I zaručit ћu te sebi da vrekaš i zaručit ћu
te sebi pravdom i sudom i milosrdnjem i mi-
lićuš. I zaručit ћu te sebi vjerenjem i pisanat
ćeš, da sam ja Gospodin“ (Os. 2. 19. 20).

Razvija se poštivebitnost pobežnosti k Presv.

Sreć,

(Bled).

Stanome li dakle prematrati Sreć Isusovo
u toj ravnom stanju Ijuhavi i muke;
prematramo li ga sad, kako ga rasplamčaju
Iuhav žarko, sed kako ga uđil goni revnost
za slaru Oca nebeskog i za spasenje naše;

onda opet kako ga ljubav njegova razkalosit
znače zbog grieba naših; kako ga ista ljubav
dovodi tja u smrtnu stanju; kako je to Srce
Božansko od sto smrtnih strjedica raujeno,
kako je satrveno, ponideno, od Oca zapušte
no; kako je usprad na krišku svilicu okretao
probodenou; kako prolijeva krv svoju sve do
zadnje kapi; stanova li, velju, Srce Isusovo
promatrati u ovome stanju, to ćemo doista u
izobilju nači gradiva, da u sebi rasplam
ogenj ljubavi goruće i ujeđne poboljšasti
i Presv. Sreću Isusovu.

Sveci Bogom razvjetljivni te proniknuti
miločaru a nela, ne bi mogli nasmagati izraza
i reči, što bi bile doista navikene i nardne,
da im igraće častva o Presv. Sreću. Oni ga
govu „hlago Božansava, skrinju zavjetu, javor
svih milosti, priestolju ljubavi, izvor života,
rixionu mudrosti i ljubavi vječne, morn smi
lovanja Božjeg, otocište svoje, utjahu svoju,
mjesto najčišćeg veselja, rajska vrata, na
koja dolazi Bog k nam a mi k njemu“ itd.
Riči sime ove zeli je spisa sv. Bernarda,
sv. Bonaventure, Blasija, Landsperga, sv.
Gertrude i drugih svetih doila.

Nego ja podpunkt shvatimo bit pobeđ
nosti i Presv. Sreću Isusovu, nije doista da
ga promatramo samo u koliko je sjedinjeno
s Božanstvom te rasplamđeno od ljubavi
k ljudem te s toga predstojeno, da mu se
klanjamo i da ga ljubimo; nego treba da ga
još promatramo kanoti Sreć, što je neza
hvalnost ljudska ljuto ranila i na
sitiila preteklimi uvredami; kanoti

Srce porađi nega u istini vredna ne samo da ga ljubimo, nego — ako mišljemo redi — da ga i žalimo te s njime da tugujemo.

Srce Isusovo ljubi ljudi i to beskonačnom ljubavlju; ali za ovu beskrajnu ljubav, koja bi imala da rasplati srca svih ljudi i k Isusu da ih pritegne, mogi li se mase, dajući oni ju toliko prezira te ni ne misle na nju, premaši sebe za nju zahvalni luti. Šta više gojekoji tako dulje podaju u novorođatnoj okvirjnosti i bezbožnosti, te Isusa u posv. sakramenta učeće proganjati porugom, utređući i pogrdanji. Tu sto sve ne učinile Isusu, sakrili u prav. sakristiju, krivotjeri i tučki bezbožni katolici? Kako nevredno i nedostojno postupaju oni s njima? Kako ga nečovjekuju i okretaju na mnogih mjesnih zlostavlja? Eto je jedna strana Srca Isusova, što gori od ljubavi neizrecive; a s druge ljudi besütni, pesve hladni; ljudi, koji se slabo dira beskrjuna ljubav Božanska, te neće da prestanu vriodati Isusa. Tko da se se gane, kada ponisi na to? Tko da se se razdali na to? Tko da ne zakeli na svaki mogući način rastuženomu Srca Isusova bol ovu ublažiti, za nanesene uvrede nadavoljiti, te koliko samo može, one uvrede ispraviti? Upravo ova promišljanja imala bi da potaknu kršćane, neka povrate Bož. Srce povredjenu čast, kako on to od njih traže.

(nisprediti 46).

Vještnik.

„Dovet službe . . .“ — Pišu nam
i nekoga odgojilička :

„Primijemo knjižnicu Veleč. Oca Čelničaka;
„Dovet služba“ i t. d. Namah dásosmo djeci
iz nje javno čitati: „kratku povjest pobod-
nosti k Prezv. Srca Isusova“ (str. 44—78).
Sad, misliš, niko ne će kupiti te knjizice,
posto evo razumiješ, što knjiga piše. A još!
Baš s toga, što razumiješ, porodi se u mla-
gajnim grudima Živa želja sakaviti si tu
knjizicu. Ta sad ju istom treba opet i opet
čitati, aye tanko po tanku prosliti! Da ste
vidjeli, kako su djeca na mene navljuvala
s bijelim sekserom u ruci: — „Molim meni
jednu! — Molim meni!“ dojeli su svih
strana. „A meni dvije, kad je tako lijepa!“
površe veliko, mršavo dijete izvadivši iz kosa
svojih plavi. Hrpe knjizika na stolu za dan
nestalo².

Stadtrichter: Sres mojo bit će tu smotita za životu, a
osobito u tvoj mrtvi. — Izas reče: „Upristoj pokon
Debi sv. koga će Gospa u svoje ruke poslati, znatić će
tvoj sve i zapovestati vam sve, što vasi rekoh.“ —
Izas reče: „Oprečitajte i vam da se opratiši.“ — Na-
stojeno molitava i dobro djeteta u svileđa. — Blagodati
Preveretog Srca. — Poklon slike Marijinjki. — Trideset
i tri rimskavica, usmjerena prama. Še godinama debla
tuštaga bolhologa Odikupitelja. — Razvija se publicke
bitnost jednolikost k Prezv. Srca. — Vještnik. — Cita-
teljnik „Glossika prez. Srca Isusova“ za znanje.

Bro. 6. Lipanj 1893. God. II.

Uzimajući ugovore jedan put, i stavlja godinu 60 godišnja,
a na novu, kojim se u hodu dočosi 31. govoriti učešće 72 novih.

Mojo će se Sret rasiriti i milostime ljužavi
svje obimo nadarili one, koji blagdan njegav
preslave svetom prizeti i otpremanjem ili druge
na to sklonu.

VIII. Obvećanje Ihesovovo.

I. „Kije svaki dan božić!“ rođe otac
naslovni Ivč, kad je na njega zavalo, nek mu
dajde onako slatkih kolaka i gibanica i kupi
onako ljeđnih igračaka kô na božić. Taj od-
gavar dobro upamio mali Iva i već dobro
jer si božić mislio te mislio, što će si od vas
zauzeti, kad budete opat veseli božić; a što se
više božić primisao, sve se to moj Ivica ljeđie
i ponosao. „Nek je samo osoo sa mnogo za-
darovanja, pa će me on za stalno čim god ljeđo
zadariti.“

Glasnik Presvetog Srca Isusova.

Jest, dragi čitatelju, jednom je samo u godini bilo; no i jednom je samo u godini blagdan Sreća Isusova, naime u „prije petak što osim Tijelovske“¹ a kada ti u ruke dođe ovaj broj čednoga Glasnika u crvenom haljeku, bit će onaj žugjeni blagdan već pred vratima. S togot te mali Glasnik, i za srdačnog podravnja, sto svijetom bratski hoće da opomene, nek i ti usredit kao Ivica pred bilo. Dobro premašuj, što ćeš si u onoj dan isprositi u miloga Sreća Isusova, pa već i sada ljudski nastoj te živeti, kako će predrago Božje Sreća bit zadovoljno s tobom pa to na svoj blagdan nadariti što bogatije.

A da se još oabilnije prihvatiš toga posla, evo uzet će sada Glasnik da priča koju ob onom krasnom obetaju, što ga dragi Spasitelj izrekao bl. Margareti upravo za blagdanu Presv. Sreću svojeg.

2. Naš je dragi Spasitelj kralj, kao što se često i smu reći. Možemo se dakle od dobrih i plemenitih kraljeva i careva naučiti, kako nam je dragi Isus.

Bio na pr. u starih Rimljana car Tit, pogarin, istina, ^{ili} opet plemenita duda. Kad bi se taj car u večer kojega дана činio osobito veselim, onda bi ga dvorani okružili i upitali: „Ne bi li nam rekao, svjetlu kruno, što je to danas srce troje toliko občeselilo?“ A car pun radoći stao im pri povijedati, koliko je bijednika na taj dan svojim darom uveređio i kako su oni skakali od veselja, bacali mu se pred noge, i kao izvan sebe zahvalnost

svoju više susama radošnicama nego slatkim
rijetima izrazili. „Evo!”, znao bi onda car
kazivati, „to je, što me najviše veseli; kad
mogu utjecati rasvijetljenje, nedužno progonjene
obraniči, izvuci do ušiju zadužene, bijedocima
svake reke pomoći”. — No jednoga dana
kad bude u vefer, dvoranci opase na veli-
čanstvenom čelu gospodara svoga neobična
kakvu maglu ajele i tuge; car u platu i
grinzu ipak šutči sjedi kao siromah prsačak
u pepelu. To se dvorancima dalo vrlo na žao;
bez riječi gleda jedan u drugoga; jedan
drugoga gurn i okom namigava, dok se jedan
se odvadi i stupi pred vladara; duboko se
naklonir jedva i zamuni: „Smiju li, svijeda
krune, znati tvoje služe najposkorije i naj-
odanje, što li te je danas rastužilo, ne bi li
kako god ublažili bol plemenita tvoga srca?“
Car se na te riječi prenekao i sa sna tu bolno
usdahne: „Prljatelji moji, današnji sam
dan i gubio!“ — „Sto velič, slavni impa-
ratore (car), začujem prihvati dvoranin;
„šta nijesi danas valjda izgubitko ni hikke, ni
prijestola ni blaga ni sipa; a i slava ti jošte
sjaja kao sunce žarko. Šta ti dakle rede da
si izgubio današnji dan?“ — „Cajto samu“,
prešože car osbiljno laskavu riječi dvoranin-
kove, „danas ja nijesam imao zgodu, da bud
kome dobrodošte udijelim. Zaluđu sam danas
bio carema. Danas kao da nijesam ni bio. Ne
rekebi li dakle pravo za današnji dan, da
sam ga izgubio?“ Dvorani mukom zamukote,
žudeći se divnješnjem odgovoru svoga cara; niko
ne smjede da mu što prigovori.

Kad je već tomu poganskome caru najveća slast bila, dijeliti dobročinstva, ita misliš, dragi čioče, kolika li mora da je onda Šeća Božansakoga Srca, da nas salostima i darovima svojim opispa?

3. No varao bi se, kad bi mislio, da su carevi svaki dan jednako daređljivi. Ne; umoliš li kojega vladara danas za veliku kakvu milost, nekratit će ti je; umoliš li ga sutra, sve će ti uštati i preko šeće.

E pa te nije si čeo, finaj der samo ono čudovito u tvojim pršima; znat ono, što sada mireno i stano knec kao zjihalka u tvojoj uzi, a sada opet silno i bareno kao da hoće puknuti i skočiti van iz svoje tamnice. Znaš li toga čudakovitog? Ljudi ga zovu „zrcom“. Kada dovjeka imenada secoji volika žalost, onda ti se ovo bijedno stvore nemilo sunči i stope i stiska; da mu je, amanjalo bi se knogos; da, voljelo bi od jaha da ga i nije. No kada dovjeka obusme neizčekivana koja radost, što će onda sve ne radi u tvojim grudima ono sićulno srdačos? Mili Božu! kao da one raste, kao da se širi; da mu je, eji! mislim, zapuhnuo bi se han petak lagav. Riječ u jednu: Žalost a te ſe srce, a ţrada oštig a ſiri.

A sada da te pitam: Kada daje dovjek radilje; kad je žalostan ili kad je veseo? Ako ne znat, a ti upitaj kojo mu drago slijedno dijete: „Reci mi, malo: kada ti molit oca za medene kolačice; kad ga vidit, gdje snuklano keda i meko gleda, ili kad ga vidit, gdje ti se veseli smije i ţale od tebe zbijia?“ — Mislim, manat ćeš se takva pitanja. Već i

sam znaš, da se dijeti od žalosna očes prije
nada masnim ūšama nego medenim kolacima.

Takav ti je čovjek. Kada mu žalost
stisne srce, i ruku mu skupi, a kada mu
radoš raditi sreću, onda i ruku otvari. Vesela
sreća ne zna biti terđim i škrčim; veselo sreću
rado daje, ne bi li se i drugi veselili.

4. Tako je i u kraljevu i u careva; kad
im je koji dao osobito sretan i berijetan,
onda i darušljivosti svojoj daju više maha.

Kada je n. pr. čednonom i vežikodušnomu
grofu Hababurškomu osvancio onaj dan, na
koji se morao okrušiti za rimskoga cara u
Njemačkoj, kojemu se odškovanju ni u snu
nadošao ni bjašće, kakva li onda radost moralia
napuniti vrijeđe mu grudi? Moći knjenovi,
svi u svili i kadifi, u srebru i u zlatu, na
krusnide klekoče pred sjajnim prijateljom i
poklonite mu se kao cara, s kim bi se na
malo dana prije bat prijateljski rukovali kao
s vršnjakom. Narod sav ushićen kliče od
veselja. Novi pakto car nije znao u taj dan
slave i časti, kako bi sreći svojoj bolje dao
odnika, nego da se novom vlastu svojom u
svoj mjeri poslati, te carskom darušljivošću u obdaru podanike svija staleža. Knjezovima
svetlano potvrdi sve naslove, povelje i
povlaštenje; nadbiskupa kolinskomu carsku
zadaje riječ, da ne će maknuti nogom iz
onoga kraja, dokle ga ne uspostavi u staru
moć, koja mu nepokorai gragjani okruželi
bijaku; začuvati pakto za neki samostan kako
oskuđujuća, isti mu čas poštajo silno blago i
diznadi mu nove dohotke; i da bi napokon

i nared razigrao, naredi svomu blagajniku, te on natovari gizdava bijela punim bisagama sushih bijelih, novo skoratih novaca i uzajalivši ga stane pred carskim birom na prostiranom trgu među svjetionom punim rukama sipati novce. Ali vesela li prizora! Cim blagajnik rukom u bisage, a već ti hiljada ih mase rukama po zraku, i hiljada očju usajaju poblepo, i hiljada grla veselo usgrumi: „Amo baril amo!“ Blagajnik baci cijelu šaku novaca visoko u vis, a oni poput srebrne kisice padaju s nebta. Vika, vreva, tiskanje, otimanje! — A sada drugu šaku srebrnjaka ovamo, a treću ouamo; novri late kô krlati, kome u otvorenne ruke, kome na glasno čele, kome tiba ozude nos. „Ništa za to!“ — Car sve to gleda s trijema palade i zadovoljno se smije.

No kakva li nije istina darežljivost kojega vladara onaj dan, gdje primi vodstvu vijest, da mu je kraljeva vojska izvojila sjejun pobjedu i skršila svu objesnoga dužmanina! Srećna li svakogu, ko u taj dan smije pred svijetlo lice carovo, da ga zamoli za kakvu milost! Zašto li koji stromah otac na taj dan potpore od 1000 duktata na nevoljnu obitelj; car će mu veleudinno i dan dvostruko i trostruko. Zaprosi li neutjeljiva žena, da pomiluje mušta si, koji čami i gine u dubokoj, crnoj tasmici; na njeg vladarev tamnicu se otvori, a on ugleda opet blago sunaće Božje. Preporuči li koja majka u taj dan carskej milosti mladoga, nadobudnog sina; on će ga uzvratiti ūak do carskoga stola. — — —

5. Sada, blago dragi, bit će ti sve jasno, zato dragi Isus, koji je uvek darešljiv kao kralj, ipak na blagdan Presv. Srca svojega, još i samu darešljivost svoju Božansku hoće da uakrili darežljivošću sasvijetu vatređenom.

Jer je blagdan ovaj — dan slave i časti, dan sjajne pobjede Sreća Isusova, te se može tuge na taj dan od radoći raseti.

Ejl brate, da nam na blagdan Presv. Sreća Isusova dade sv. Petar zaviriti malko u neb o, makar kroz ključanici samo! Ta vidjeli bismo Presv. Sreću u sredini neba kao na prijestolu od samoga egaja i plamka, gdje se ajajo svjetlostična silnijom od sunca jarkuge, a opet i blakom od blaga mjeseca. A ti zlatni traci sv. nebeski prostor pretražujući od kraja do kraja, te se dimi sve nebo kao goruće more od čista taljena sleta, prozirno kao ledac. Ujedno ti traci Sreća Isusova sve griju rajscom toplotem, a gradi rasplamte neodoljivom vatrrom ljuhavi jake poput smrti, a slatke kao Bog. Igle: Devet zborova angjeoskih perodalio se oko prijestola Sreća Isusova; svih se kriješa poput srebrnih aranjadica. Gle u polukrugu ispod i sa strana prijestola kolo angjela, gdje iz zlatnih kadionića neprestano kade, te se oblači miomirinog tamjana diže k Sreću Božjemu. Ono su ti meštive vjernih itovatalja njegovih na seinići dolje. A nešto niže ispred onih angjela gle divnih Korsusa i Serafina, gdje mučke na lica padole i treptajući od strahopočitanja klanjaju se veličanstvu Božjog Sreća. I dalje još, a desne i lijeve,

gle drugih četa angjela, gdje vessele mašu
krilima bijelim a rajske grlovi zanosno pje-
vaju hvalospjev Sreću Božanskomu;

„Izbav slavlje slevi! Izbav pobijagiće!“
„Isusova Sreća — Izbav se raduje!“

Prez angjelima miličeni i milični bla-
šenih — vojska nepregledna. Na čela im
Kraljica nebeska, opkoljena dvačem pratiojim
angjela i djevice. A apostoli, pape i biskupi
zlatne svoje krunе metnuli na strunul i duboko
se klanjaju Božanskomu Sreću. Mušenici, svi
u grinušu has krv odijela, visoko drže palme,
znakove pobjede zvone. Djevici u bijelicu
kao anđej haljinama drže neokljanji lijepa
u rukama. A i svi ostali blatenici, mislič, sami
kraljevi i samo kraljice. Svi kleče na ruči-
častim oblacima; pogledom sasvijetno zaronili
u Sreću Isusovu na prijestolju njegovu, a divno
i skladno opteraju hvalospjev angjeloski:

„Izbav slavlje Srećil — Izbav pobijagiće!“
„Isusova Sreća — Izbav se raduje!“

O sijaja nebeskoga! o nevješćih pjesama!
o rajske raskoši! o neizmjerne slave Sreće
Isusovе!

6. A ded sada svrnilo pogled svoj u
neba dulje na zemlju. I tamo dok ugledati
gdje se vjerni škrovatoliji Sreću Isusovu na-
blagdan sljegav natječu, kako će ga što lijepe,
što dostačnije, što svetčanije proslaviti. Zvona
zvone; mukari gruvaju; orgulje sviraju;
pjesme Sreću Isusovu gecom, dolem ore; berjaci
se viju; kroz zelene lirade polaze dugi op-
hodi; a u crkvama sve posje tjeruška; sve

se gura i tara oko isporjeđaonika i pričesnika klapa; propovjednici zanosnim riječima slova o Bož. Šecu, što ljudi toliko ljubi, no kojemu ljudi vadišem za ljubav ne vrataju do nove nezahvalnost. Sluša modživo, a gurnut i rasboljenu pada na koljena. Cuj, kako mole i dana duše: „Primi, o Šere Bolje preslatko i premilo! primi za nezahvalnost drugih ljudi evo našu žarku ljubav, knjem te hećemo vjerov i iskreno ljubiti sve do hladnoga groba i preko groba kreć cijelu vječnost u Tvoj krasnom raju!“

A dragi Spasitelj milo gleda na stvratelje Šera svojega i kao da se poseti pred angđelima i pred svetima: „Evo to su od sve djece moje najbarniji Šeri mojemu. Kao što dobra djeca miloga si oca u nerođi tječe, tako me ovi danas tješili za nezahvalnost druge puste i nešarne djece. Zaista, ne ču ih danas pustiti od mene, a da ih neizmjernim blagom mojega Šera obilno ne obdarim!“

Budi i ti, štoče dragi, u broju te zaklade djece. Svetkuji blagdan Prevr. Šera Isusova, kao što sam Spasitelj traži: „stotom pričestu i oprošajow.“⁴ paže uzastoj, da mu ovu pričest „i dragi Isakovi“. A onda raziři i ti sreća svoje velikim pozdranjem te zamoli Bož. Šecu na njegov blagdan za veliku kakvu nadeot; i tvrdo se ufaj, da ćeš nadobiti; jer je tu dan osobite darežljivosti Šera Isusova.

Istu reč. Dala mi je sva vlast na nebū i na zemlju i idite i nasebajte sve narode krsteti ih u ime Očca i Svetog Duha svetoga.

Isus reče : Data mi je sva vlast na neba i na zemlji : iditi i mučiti sve narode krsteti ih u ime Oca i Šina i Duha svetoga.

Stari krščani, jer su po nalogu Isusovu „u ime Oca i Šina i Duha sv.“ bili kršćeni, podeli su te tri hrvatske osobe, odmah u potetku kršćanske crkve slaviti i dižiti, i tako jo iz sreća pobjodnih kršćana rodio se onaj liepi hvalopjev „Slava Otu i Šini i Duhu svetomu“, čemu je sv. Nicijecki abbor nadodao rječi : Kako bježe u počeku, tako i sada i vazda i u vječne vjekove. Amen. Zašto pak crkva taj blagdan, koji je od svih drugih blagdana najveći, ne svećuje tako vesljanstveno kao Uskrs ili Duševne, raslog ju tač, jer hoće tim, da pokaze, da te veliko osještvo u evetu životu ne shvađamo, nego ga samo ponizimo sreću moramo vjerovati. Pošto je svaka nedjelja kroz godinu određena za klanjanje trojstvuom Bogu, zato spriječka nije bilo na sv. Trojstvo posebne svetkovine, poslije se pak pojavljuju među kršćanima neko osobito razvijanje za posebnu svetkovinu sv. Trojstva, te bi poslije određena na prvu nedjelju išč Duševna. Sada sve nabofne dale s osebljem duhovnim veseljem žnjuju tu uzvišenost i osjećaju veliku sreću, kada o njoj razumisliju. Ta tu je vrelo iz kojeg sve dobro sve miloset, sve mlađadije prelazi, ono nemjerno dobro iz kojeg se velika dobrota na sve ljudi islijeva, a koje čemo jednoć uživati na vječne vjekove.

Sv. Petar dne 29. lipnja.

Ora nam sluka predstavlja plačućeg Petra, koji doista imadije razloga da proljeće gurke svog pokora; jer je kako sv. evangijelje je-rišno veli: „Njega pred svim i zatajio“ — zatajio, pridonio se da ga ne pozna, zatajio ga laju, zatajio dvostrukom lažu, zatajio pače i samom zakleivom.

O promisli dašo kršćanska, kako je Isusova prav. Svec proveliku bol čutilo, kada ga je i njegov odabrani prijatelj i apostol Petar, pred njegovimi neprijatelji triputa zatajio; promisli, da toči duboko pada i sam apostol Gospodinov zata, jer opomene svoga učitelja se htjede srušati, i jer se u svoje vlastite sile i dobrotu svoga srca od više pouzda, usječe da se molićtom na sut napasti dobro pripravio. Ali nemoj dragi moj sv. Petra odviše snudit, nego radje se u njima knj. što si i ti tako mnogostruko svoga Gospodina zatajio: zatajio sve tost njegova žirijenja tvojom ne-pristojnjim ponasanjem, zatajio njegovo sv. srce u k sanemarujući i prebituc bolje i crkvene zapovidi, zatajio njegovo sv. križ osnuži ga ugodnostima ovoga sveta te mrmlijajući s protivštinah proti Bogu i ljudem premda znas, da „okrenuo se ti gore, okrenuo se dolje, okrenuo se ti van, okrenuo unutra; svagdje ćeš križ naći.“ Zatajio njegove milost, potio si zemaljske razkoši i utjehu zemaljske sa mnoga većin životom srca tvoga traže nego li utjeho sv. vjere. Te si ti sve učinio: kako bi dakle smio sv. Petar osnjivati, koga radje traža da nasleduješ i u pokori kao što si ga nadievoao u grijih.

Razvija se pobliže bitnost pobožnosti k presv.
Sru.
(Sljed.)

I time smo prislijeli kruju; za to hoćemo na posljetku da uberemo kanoti plod od svega, što do sada rekamo: a taj plod neka je točan i podprti pojam o predmetu pobožnosti k Presv. Sreću Isusevu. Mnogi se tude varaju, dok ried „Sreću Isusevu“ ograničuju tek na tjelesno Sreću Isusevo; oni si predstavljaju ovo Sreću kanotí jedan dio od mesa, a bez životinje, bez osjećanja; od prilike onako, kano da je taj govor o kakvih sv. moći (relikvijah) čistu tjelesnih. A ipak je pojam, što treba da imamo o Sreći Isusovoj, posevno dragocijeli, puno uvrišeniji.

Sreću Isusovo treba dakle da si zemislimo:

1. Kako je ugko i nerazdruživo s jedinjenjem s dušom i hranjanja vrijednom osobom Isusa Krista, i kako je baš radi toga sjedinjavanja podignuto do stanja u istini Božanskog te puno života, čudenja, sposobljenja.

2. Kanotí najpllemenitije i najpoglavitije sruđuje sjetilnih častova Isusa Krista, ljubavi njegove, rovnosti njegove, poslušnosti njegove, čuvanja njegova, boji njegovih, radosti i žalosti njegovih i kanotí podno i izveć svih ovih častova i svih krijeputni Biha — čovjeka.

3. Kanotí stoci i te svih muka njegovihnutarnjih, koje mu ju nadalo djele odkapljenu našeg.

1. Pobednost k bl. dj. Mariji od više razsudjuju oni oboli učenjači, dubovi, koji se sami sobom zadovoljuju, koji istina imaju znač pobođnosti k bl. Djevici, ali koji avaki čin pobođnosti, kojom novki ljudi u svojoj prostodanosti i u svojem nabožnom životu svoju dober majku štuju, na to strogo razsudjuju, jer te pobođnosti ne odgovaraaju njihovu okusu. Oni dvoje o svih čudesih i pripoviestih, za koje vjerodostojni ljudi jamče ili koje su iz lietopisa redovničkih muzen, o pripoviestih, koje nam milosrdio i moć bl. Djevice posvjedočuju. Oni ne mogu mirno gledati, gdje prosti ljudi na koljenih kleču pred olarom ili eliksem majke Božje ili gdje se kad i kad u zekatku ulice Bogu mole, te ih okrivljaju a bezbožtva, kako da se devu ili kamenu klanjanju. Oni tuknu, da im se vanjske pobođnosti ne miši i da im duh nije tuš slab, da toliku mnoštvo hajka i pripoviesti vjeruju, koje o majki Božjoj kolaju. Ili drugi put govore, da propovjedači kao govorici od zanata prestjerano govora ili njihovim riedim podmiču zločestu smisao. Te vrsti pobuđnjaka i oholih skroz svjetskih ljudi treba se jako bojati. Oni neizmerno puno škode pobođnosti napram našoj dragoj Gospi, ter im i te kako polazi za rukom, vjernike odveratiti od pobođnosti pod izlikom, da kune zloporabe odstraniti.

2. Preveć bojasiljivi u pobođnosti k bl. Djevici su oni, koji se boje, da će sina obvezati, kada majku štuju, da će Sina zniziti, ako majku navise. Oni ne mogu podnjeti,

što našoj dragoj Gospi dajemo prepravednu hvalu, koju joj sv. stci davaju. Oni ne mogu trpit, da pred očnjom bl. Djevice ima više ljudi nego li pred prav. sakramentom, kada da je jedno protivno dragomu; kamo da se oni, koji se našoj dragoj Gospi mole, po njoj ne mole Isusu Krista. Oni su zle volje, što toli često o našoj dragoj majki Božjoj govorimo i na nju se toli često obraćamo. Najmilije im je neprestano crkvo govoriti: „Čemu tolike krunice, tolike društva i tolike vanjske po-božnosti k bl. Djevojci? Sve tu potiče iz velikoga neznačaja. Time se naša vjera pretvara u nakazu. Valja nam se k Isusu Kristu uticati; on je naš jedini posrednik. Treba da Isusa Krista propovijedamo, to je prava po-božnost². Što oni već, u nekom je smislu istinito; nu veoma je pogibeljno, kada zaključkoš, koji odnale izvode, prieče samu pobožnost k našoj dragoj Gospi; a kad to čine pod izlikom većega dobra, onda je ta zanika djavolska. Mi ho Isusa Krista nikada ne stavljemo više, nego kada čim više modemo njegovu presvetu majku štujemo. Da mi štujemo Mariju samo za to, da tim savršenije poštivamo samoga Isusa, jer k njoj idemo mi kao k putu, na kojem nam je naći naš cilj, na kojim idemo, a koji je sam Isus.

Cekra s Duhom svetim blagođira naj-prije našu Gospo a onda našeg Gospodina: „Blagođavem ti medju ženama i blagođores plod utrobe teove Isus³; ne keno da je Marija veća od Isusa, ili da mu je jednaka, to bi bila nepodobnjava blagodaja; nego ona to za to

đini, jer nam je podeti hvalom Marijama, hoćemo li Isusa savršeno slaviti. Da su svimi pravimi slugami naše Gospe proti tim krivim odvjeti bojaxlijivim pobodnjakom govorimo: O Marija, ti si blagoslovena među svim ženama, i blagosloven je plod utrobe troje Isusa.

3. Vanjskim smo načinom pobožne su one osobe, kojim je sva pobednost u vanjskih vježbah. Njim godi jedino vanjsku te pobožnosti, jer ne imaju unutarsjega duha. Oni običaju prenogog krunitu s najvećom berzicom izreći i puno moga rastrosene sljublji. Oni bez pobožnosti idu k procesijam, da je se u sva moguća družba upisati, a da životu ne poprave, a da svojih strasti ne uspregnu, a da se na kriepostni bude. Djelovne ne povedu. Mili ih se samo vanjska strana pobožnosti, a ne godi im unutarnja jesgra. Kada u svojih pobednosti ne čuju nikokove slasti, misle, da zlosti mi ne rade. Svet je pun takovih vanjskih načinom pobožnih, i nitko toliko koliko oni ne osudjuju ljudi koji istinato ljube molitvu, a kojim je unutarnji duh stvar božja, dočim ne prexiraju ni one vanjske čestnosti, koja je uvek s pravom pobožnošću.

4. Oni, koji se utvaraju, da su pobedni, jesu grisečnici, koji se svojim strastima podavaju, ili ljubitelji sveta, koji pod lijepim imenom kršćana ili sluga naše drage Gospe kriju obolost, škrtost, osuđenoču, pijančevanje, srčna, psovanje, ocrnjivanje, nepravdu ili drugi koji grječ. Oni mirno spavaju useod svojih opakih običaja, ne troše se ništa, da svoje pogreske poprave sve pod islikom, da su

štovatelji bl. Djevice. Oni se nadaju, da će im Bog već oprostiti, da neće bez isporuđi umrijeti, da se neće na vječke izgubiti, jer može kružicu, jer svaku suboto poste, jer prislužuju hrvatskini sv. krunice ili jer nose škapular, ili jer su upisani u druge hrvatskičine. Oni nam se vjeruju, kad im kazujemo, da je njihova pobožnost prevara džavolska i stvarna utvara, što im daje lakoće moći upropastiti. Oni govore: Bog je dobar i milosrdan; on nas nije stvorio, da nas na vječke osudi, ni jedan čovjek nije bez greha; mi nismo u grehima umrli; dosta je i jedan put samo skriveno pokajat se na čas smrti; mi smo štovatelji majke Bođje; mi nosimo škapular; mi svaki dan njoj na slavu molimo sedam puta Oče naš i Zdravo Marijo i t. d. Da to pričaju valnim ter se još više gospodare, navode neke pripovijedice, koje su čuli ili čitali, bile one sad isčinile ili latne. U tih pripoviedka se pripovjeda, kako su neki u smrtnom grihu umrli, a onda, jer su za životu kad i kad nekoliko molitava ili neke pobožnosti k našoj dragoj Gospici obavljali, kako su opet oživeli, da se izporuđuju, ili kako im je duša odorito zauzavljena u tijelu do isporuđi, ili kako su od Boga u čas smrti pokajanje i oproštanje svojih greha primili ter se spasili. I oni svi nadaju se slijedećim milostim. Na mrtvu nije odurnije od te džavolske utvare. Ta kako nećemo mi u istinu kazati, da bl. Djevicu ljubimo i trujemo, ako Isusa Krista, njegova Sina, bez smiljenja probadamo, runjamo, razapojimo i zlostavljamo? Da si je Marija za zadaču

stavila, da po svojem milosrđju takove ljude spasava, očda bi ona njihove opačine odbavala ter bi pripomogala svoga Šina razapinjati i zlostavljanje. Tko bi se osudio, takova ita samo i pomisli?

Ja vjerim, da mi, zlorabeci tako pobednost k natoj Gospi, koja pobožnost je najsvetija i najjezgratitija od svih pobožnosti iza pobožnosti k našemu Gospodinu u prav. sakramantu, postajemo krijevi grozogog svetogrdja, koje je najveće i najmanje oproštivo iza svetogrdja nedostojne prijeti. Ja priznajem, da se za snoga, koji želi biti pravi štovatelj bl. Djevice, baš nužno ne iziskuje, da bude tako svet, da bjezi svaki i neštetni grijeh, prema se to želi; no ovo je bar neobvezno potrebito, i volim si to k sredu uzeti:

Prvo, da iskreno odlaši, čuvat se bar svakoga smrtnoga grijeha, kojim se upravo tako majka vredja kao i Šin ; drugo bih još pridodao: ako se prevladavamo, da se obnavljam od grijeha, ako se dadeemo u bratovštinsku upisati, ako krunimo ili druge molitve obavljamo, ako po sabotah posćimo: da je to za obavećenje i ne znam kako okorela grčotnika vanredno korisno; pa ako je moj čitatelj takav, onda mu ja te stvari savjetujem, sve da jo jednom nogom već upropadiš. Na sve to valja da pod tom pogodbom obavila, da sam s tom namjerom ta dobra djela čini, da od Boga po zagovoru bl. Djevice milost pokajanja i oproštenje svojih grijeha zadobije i da svoje opake običaje prevlada, a ne da mirno naziraju u 'kalu' grijeha i proti svojoj

savjesti, i proti prinjemu Isusa Krista i uje-
govih svetaca, i proti načelom sv. evangijela.

5. Nepoetojam su u pobožnosti oni, koji
bl. Djevice samo od vremena do vremena
zamorevoljuju itaju. Kad i kad su rovni a kad
i kad mlaiki. Kad i kad kano da su spremni
sve za nju odiciti, a kratko vremeza tza tuga
kano da nisu više isti ljudi. Oni time počinaju,
da na se preuzimaju sve pobožnosti i da se
đaju u hevatkinje upisati, a onda ne drže
vjerno pravila. Mjenjuju se kao mješec, a
Marija ih apolujescevem stavlja pod noge,
jer su preumjetljivi te ne zaslužuju, da se
među vjerno sluge bl. Djevice ubrajuju, čiji
štenevi kao osobito milosti posjeduju vjernost
i postojanost. Za takove osobe bilo bi bolje,
a manje molitava i pobožnosti oteretiti se rec
ih ekspresi svjeća, djava i puti vjerno i s
ljubavlju obavljati.

6. Još treba one krive pobožnjake naše
Gospa spomenuti, koje možemo licumjerenni
nazvati. Oni sakrivaju svoje grube i grube
običaje pod vježbin plasti, da se pred svjetom
onakovi pokazu, kakovi nisu.

7. Imu i korisanoljubivih pobednjaka, koji
se k majki Božjoj nisu osna utiču, kad bi
rad parhu kakova dobili ili kakovnj pagi-
beti izbjegli ili se bolesti ili druge kakove
slike neprilike oslobođili, a bez toga bi za
nju skroz zaboravili. Mođutim to dvoje zadnje
vrsti pobožnosti bašne su, i ni jedna od njih
se vriodi pred Bogom, ni pred njegovom sv.
majkom.

Treba dakle da se dobro čavamo, da ne spadamo u broj onih, kojič previše ispituju, koji niti ne vjeraju te sve razvadjuju; niti u broj onih, koji su odveć bojužljivi, koji se od poitanja našega Gospodina boje, da nebi našu drugu Gospu odušte štovali; niti u broj, koji su samo iz rana pobočni, koji svu svoju pobočnost stavljaju u vanjske vježbe; niti u broj onih, koji se otvaraju, da su pobočni, a koji se pod izlikom svoje krive pobočnosti k biti. Djevici u svojih griesih valjaju; niti u broj nepostojanih pobočnjaka, koji od laksućnosti svoje pobočnosti zašenjuju ih kod najmanje napasti sa svim zapusti; niti u broj licemjernih pobočnjaka, koji ide u bratovštine da ih za dobre ljudi drže; niti napokon u broj kocistoljubivih pobočnjaka, koji se k našoj dragoj Gospi samo za to utiču, da se od tjelesnih kala oslobođe ter vremenita dobra nadobiju.

Blagodati Presv. Srca.

Srce laskovo, pokojno i pomirbo
naša, smiluj nam se!

Njeki đečjak, akoprem već na smrti, ipak ne htjede oprostiti protivniku svojemu, jer zaista teško je bio svrijegjen. Obojica vodila među sobom ljata parnicu, uslijed koje bi bolesnik i njegova dva ukucana odvadljena na zatvor. Šta će? To peče poštenu dušu, ja je teško oprostiti. No do male bijalo stapti boniku pred vječnoga sada, koji no reče: „Oprostite, pa će se i Vam oprostiti“. Za to

suđedi i prijatelji videoći ga u pogibelji vjodne propasti steklo se Prosv. Šecu Isusovu, tomu izvoru svake milosti. — I gde! Ne provariše se; jer bolestnik se pomiri, pa ovako izmiren skoro umre.

Savd. 1874 p. 114.

**Ramjena molitava i dobrih djela u lipnju:
„Križanski osi i majke križanske“.**

Kako je u svijetuada radošta roditelja križanskih! Dok križanskim usgojom svoje djece roditelji bi red innoće slavi Prosv. Trojstvu, oni i samim sebi grade sjajne kruna za nebo. Kremlj sreća svih duha, što se Boga savim posvetite, težko da ima druga, koja bi se usporediti mogla sa srećom roditelja u istinu križanskih. Već s gledišta društvenog nema po blagostanku otadžbine ništa značenitije od djelevanja oca i majke na djecu. Ta što mogu ići službenici sv. crkve da učine za mladeč, ako im je otac roditelji a dadlu u školu bezvjersku, u koju kat. svećenik gotovo ni unići ne smije?

Roditelji ne samo da ne smiju u remonitoj dobiti za volju žrtvovati vječitu sreću svoje djece, već sa desni još u svećeničku kućnom da usude djeći prvo klice života križanskog: Štu vjeru, čvrsto ustanju i žarku ljubav spram Boga i bližnjega svoga.

No tko ne vidi, koliko je baš u ovo roditeljima nužna izvanredna pomoc od Bož. Sreće, i dosljedno: vrude molitve štovatelja njegovih. Otač istina prije svega treba

u kući da zapovijeda; no on mora uliti djeteta nekogdje preva načela sv. vjeće, poštovanja i priznatljivosti za sve, što je dobro i lijepo. On mora naići, kada to užreha, i karati i kazniti — umjereno dakako i u svoje vrijeme i na svome mjestu. U matere opet treba da je zagrijava ljubav, koja će joj olakotiti žrtve, što ih nužno sa sobom donosi briga za kuću i djecu. U matere treba blagost ljupka, kojom će osladiti, a kad i kad i popuniti neged očev. Mati nuda sve treba da je proniknuta duhom kršćanskim; jer kako kraeno pjeva pjesnik, „Tako majke! . . . Vaš je poziv velik, — Vi dajte djecu i gojite — Mnkujete i djecu odite. — Dajete nam svećen i vragove. — Kakvom dušom vasi diju: — Podmladak vam istom dušom diše: — Zbore djece, kako zborni majke; — Tvoze djece, kako tvore majke; — Molte djece, kako molje majke. — Častan porod od našne je majke — Dumoljahan s majkom domaćom ljubom, — Hogoljahan s majkom blagoljubnom, — Kakve majke . . . i narod je taki“.

Štednjak: Moje će se Sveti ratirati i milostima ljudi učiniti obilne nadušit osm, koji blagdan njegov posluha svetom pridani i oprošnjaju ili druge, sa tešdom, — Isus reče. Data mi je svra vlast za sebu i na svetilji i idu i svetilje sve narode krozći ih u ime Oca i Sina i Duha svetoga. — Sv. Petar dan 29. lipnja. — Kariva se poključnost poholnosti k Pravu, Svetu. — Kako su prava potrošnja k raspoređuje od hrane. — Blagoslovi Preverstag, Svetu. — Namjena molitava i dobitih djeja u Njemu.

Br. 7.

Srpanj 1898.

God. II.

Tiskarstvo i prodaja učilišta sv. Ivana Krstitelja u Sarajevu
četvrti vježbeni jedan put, i stoji na godina 65 novih,
a za ovaj, kojim se u koči donosi III putovanje 72 novi.

Ja ču obilje blagosloviti svako mjesto, gdje
se izloži i štuje slika mojega Srca. :)

VII. obraćanje Isusovo.

1. Koju Dalmatinac ne zna za Bl. Gospe Smjaku? Paže i svojedna Bosna znaši je za njezinu čudesu i milost, te mnogi rasevijeni Bošnjak, kad ga pritiša nevolja crna, ili ljuta bolest sniha, rekao krčmnički: „Znati li, došo, što ču? Bez mi spremi saček kralja i luka u tebi, pa odoh ja Bl. Gospi Smjakoj, no bi li umro osam pomogla.“ I tako prijenjao na legu, pa put pod nego. Mnogo li bedo prevalio, mnoga riječku prečuo, mnagi konak ko-nadin, dok ne bi napokon gledao i umoran stigao u tvrdi Sinj. Tamo bi namah pitao: „Gdje je fratarska crkva?“ i ukav u nju pos-

Glasnik Presvetog Srca Isusova.

7

bi pred slikom Bl. Gospe Sinjske za knjijena, senđija bi poljubio, ruke raskrili i usvojim obraz i duhokima ozlajljiva nevolja svoju izjedio pred slikom Majice Božje. I kada bi se ista daga, vratio molitve opet istčinj ustan rastavljao od Gospe Sinjske, onda bi mu sveti tajanstveni žaptalo: „No pišč* više! Bi, što ti Gospe sigurno pomoći.“

A odakle Bl. Gospa Sinjskoj za slava? Kazat da si u kratko. Imu tomu već više od 200 godina, od kako Šeblj Djerica preko ove slike nehrnjeno mnoštvo diječi, paže ne rijetko i čudama truti. Sam je gospa Šenj g. 1715. čudovitim načinom oslobodila od silnih turske vojske. A ko bi izbrojio svu ostala čudesa i sve ostale mlađi, što ih je podigđela i sa monova grada Šenju i čitavome kraju pa i po jedinstvenim ljudima? Trebala bi o tom napisati debelo knjige, a slovima sitnim kao pjesak, inače ne bi sve stalo unutra.

Ali nemoj misliti, da se ova slika samo u Šenju čudotvorno pokazala. Preje 200 godina bila je ona u Bosni, u Ramu; pa već tamo izala na glos sa svopih čudosa. Kada su pak god. 1697. osmijajni franejevi od straha turškog prešelili se s križanskim narodom u Dalmaciju, prenosile sliku ova najprije u Šenj, onda za malo vremena u Klju, pa u Split, i opet u Šenj; i tu u svoju crkvicu, što bijalo u samoj tvrgjavi; tek god. 1721. smjestile ju u crkvu sv. Franje, gdje i danas joj stoji. A gdje god bila ova slika, pravu u jednako čudovitom i milostivnom ukazala.

bì pred slikom Bl. Gospe Sinjske na koljena, zemlju bi poljubio, ruke raskrili i svinim očima i dubokim uzdušnjima nerođu svoju izjedio pred slikom Majke Božje. I kada bi se isak duge, vrode molitve opet teškim srećem raspavljao od Gospe Sinjske, onda bi mu srušao tajanstveno šaptao: „Ne plaz̄viće Bl. Že ti Gospa sigurno pomoći.“

A odakle Bl. Gospici Sinjskoj ta slava? Knast ţu ti u kratko. Imu tomu već više od 200 godina, od kako Prebl. Djevica preko ove slike nebrojene milosti dijele, paće ne rijetko i čudesa tvori. Sam je grad Sinj g. 1715. osnovan našinom odobrošila od silan taraske vojske. A ko bi izbrojao svu ostalu čudesu i svu ostale milosti, što ih je podijedila i samom gradu Sinju i čitavome krušu pa i pojedinim ljudima? Trebalo bi o tom napisati debele knjige, a slavima stinju kao pjesak, inač ne bi sve stalo mjestu.

Ali nemoj misliti, da se ova slika samo u Sinju žadstvornom pokazala. Prije 200 godina bila je ona u Bosni, u Rami; pa već tamo usla na glas za svojih žudeva. Kada su jaku god. 1687. ondješnji franjevci od straha turaka ² prečuli se s keščanskim narodom u Dalmaciju, ponosno slike ovu najprije u Šeć, onda za malo vremena u Klis, pa u Split, i nput u Sinj; i to u svoju crkvicu, što lejaše u samoj tvrđavi; tek god. 1721. smještio ju u crkvu sv. Franje, gdje i danas još stoji. A gđegod bila ova slika, posudula se jednako budovitom i milostivom ukazala.

2. Da bi na sliku iz Sinja odnijeli — u treći grad ili u twoje selo, i tamo u crkvi postavili na oltar: ko zna, dragi čitatelju, ne bi li i u vašoj crkvi čudosa tevira i moći svake ruke dijekija? „Joj!“ pomisliće ćeš, „kakva bi to srećabilia po nač! Uh! samo da ju katalog god dobiti!“ Ta, kad bih ja znao, da nam jo u crkvi čudotvorna slika, kako bih se ja usredno i pobodno molio! A kad bi mala matala ili crna vojna kuga pojavila, samo bismo se bl. Gospi Šinjskoj u crkvi posmolio, a ona, koja je mogla obraniti Šinj od silne turske vojske, jasnačno bi i nama podala blage kliice ili od kuge nas očuvala.“

A otoj: Gospa Šinjska jednou je više tjeđana bila — ne u crkvi, već u prostoriji nekakvoj kući, a da nije niko na nju ni znao, osim domaćina i dva franejeva, pa i tamo je tevila očita čudosa. „Vaj!“ posmisliće ćeš opet, „ta mi je nije smjeti u svoju kuću? U najvećoj sebi o zid bih je objasio; košiku samo najjem je bih ju sakrio crvenim i plavim lagbom i mramornim crvenicom, i kandile bih zapalio pred njom; dan i noć morala bi ona gorjeti, svaku večer cijelu bi obizivj: stac, mati, djece, još i sluge i sličkinje oko nje moralii kledati, i svi u kupa njojži se nadiru; jedno dijete činilo bi iz molitvenika, a mi bjejepa pazili i odgovarali. A kad bi Bijeda vratjajući se po bijelom svijetu zahvalala i u naš kraj, kad bi kroz prozor i u našu kuću kavirila, pa onda svojin subžet i mrijavom rukom stala žestoko kucati i lopati na vrutima, neka otvorimo — a joj! djece! ţenu! dognjite

avi ! svi amo ! brzo prod. Gospom Sinjskom da se posolimo ! — a ti, Bijedo, bješ ? Nas brani Gospa Sinjska ! Tuj ti posla nema !

Šta misliš, dragi čitatelju, što bi ti vrijedila slika Bl. Gospe Sinjske, da ju možes dobiti ? Bi li ti vrijedila sve blago troje ? Da pate, bi li sva vasa opština dosta nasmagala blaga, da si dohvati za vašu crkvu svu čudovitu sliku ?

3. Zahvala pamet si razbijati i rođunati i blago brojiti. Jer ja mislim, da bogoljubni Sinjanini ní za sve carske krune ne bi vam dali svoje milje Gospo !

„E pa što nam onda, ujače dragi, hvala ova slika, kao da nam ju hoćeš predati, kad si je ipak ne možemo uvožiti ?“

Bač mi je drago, što me tako pitat. Da kako da ti ne da predati Gospo Sinjsku, jer bi to bila grejehota ; a opet nije sam ti sve ovo bez usobitog razloga pričao.

Ded strpi se male. Prije no ti odgovorim na pitanje, rad bih ti još mesto pričao o Gospi Sinjskoj.

Isprrva, kako već rekoh, bijaše ona slika u franjevačkoj crkvi u Rami. A se ču da ti sad pripovijedam o njezinim tamodnjim čudesima, na pr. kako je franjevački gjak, mali Ivo Mijaljić, ostavši tolijši, te se nije smio zafratrati, za malo dana narastao neobično velik — veli naprošiv hoće da ti kašem, da s početka ona sveta prilika nije izvorila nikakva čuda. A zato ne ? Jer se još nije znalo za onu njezину čudesnu moć ; jer moje imala ni posebnog oltara

niti se nije baš jako štovala. Razumi-
ješ li? Kad ju počešo bolje štovati,
tad poči i ona čudotvorom se pokazivati;
i što li je više štovali, to bi i ona avn te
više razvijala nadnaravnu silu moć, sve bi vu-
čih milosti dijelila.

E tta misliš sada, dragi štoče, nije li
isto tako moguće, da i u crkvi vašoj
imaš onakoru čudovitu sliku, samo što
tej sama moć još nije isbila na javu,
jer vi na nju ne znate, jer je vi ne štuješ
onaku, kako činjeni svoju Gospu? Ali da ne-
maš moćiš da u svojoj kući onaku sliku,
a za to ni ne znai?

Može biti da se ti, štoče dragi, u velike
čudiš našim riječima, možda si voz i glavom
kimuso kaš nevjerni Toma.

No žuj der me i nadalje; predugo sam
ti zahvalio veliku stvar, a opet nije ta tajna:
Ja sam u dem za stalno, da* vašoj crkvi,
u ti u tevoj kući, ili red imate onakovu
čudovitu sliku, ili da si ju barem sa-
svijem tako možete dobiti, a da vam
ipak čestiti Smjani se moraju da svoju vatrepe.
„No to je prava zagonetka*“ reči ćeš.

Ali počekaj malo; evo sada hoću da ti
ju razdriješim. Oaj dakle:

4. Svaka prilika Presv. Sres-
lussova, bila velika ili mala, bila slika ili
kip ili medaljica, svaka, ma baš svaka pri-
lika Presv. Sren, samo ako ju štuješ, kako
valja, ima u sebi upravo čudovitu
moć dijeliti milostil svake ruke.

Ovo ti ne valim ja; ovo ti kaže bi Margareta; a njoj je to opet rekao sam Bož. Spasitelj. Gle što ona piše: „**On** (Izus) mi je **obetao**, da će ujegova **Srce**, što mi je **izvor** svih milosti, u obilju ih **činiti na svakom mjestu**, gdje se god izdati i stoji slika njegovovog **Buđenja**.“ kakve milosti? „milosti i blagoslov svake ruke“ odgovara ista Svetica.

Što ćeš više, dragi čitatelju? Ne vidili li, da je dragi Spasitelj ovim svećaškim i sjajnim oběćanjem svakoj prilici Presv. Sreća svoga podijelio baš izvanrednu i budovitu moć dijeliti milosti i blagoslov svake ruke?

Znati li sada, što je slika Srca Isusova?

5. Ima li dakle u crkvi takoj slika Presv. Sreća, znajte, da vi u crkvi imate — pravu milosrđivu sliku. Da sada, može biti, nije još ni žudu stvorila ni osobito milosti vama iskazala — kao što s početka ni Šl. Gospa u Rami — jer nijeste mogli znati za onu ujekinu čudovitu moć, pa je nijeste do sad štovali osamko, kako bi trebalo, a nijeste niti angivali u mrdli i nevolji. Pečnite ju bolje cijeniti i štovati, a ona će početi velike vam milosti dijeti.

Jak seđe znamenite o Gospi Smjakoj: Kada bi pred njom molili za osobitu koju milost, znalo se više puta dogoditi, te bi ona na očigled svenju narodu, u lici perumeđila; a to bio znak, da će im se milost sigurno udjediti. Slika Srca Isusova nu treba da porušeni; gled'te: sveteljko je vel Srec

Iesusovo ljepeo crveno kao krv! Već je ona i obrišla da će nam molbe uslušati? Ne biste li tako imali sliku Sreća Iaušova u svojerkvi — što bi u naša doba pravo čudo bilo — a vi gledajte, da si svakako jednu ljepeo takom sliku pribavite.

Ta ne možete svaki put, kada vas nevolja tiči, kada ho u kući boluje ili nearoča koja god prijeti, isti čas hodočastiti čak u Šonj ili u Olovo, u Traat, u Biistroj; no do crkve vase nije daleko, a prenoć je kod slike Sreća Iaušova vama posve bliže!

6. A još bolje, imadno! Bi i u kući s vrućom sliku Sreća Iaušova; nego čaj, ne u sanduku, „nek se ne pokvare“; ili u kakvu tavnu kutu, već onako, kako si mislio štovati sliku Bl. Gospe Šunjake, onako ti valja štovati i sliku Presv. Sreća Iaušova, onda ti zar ne će ova dijeliti manjih milosti nego ona. Zato u najvećoj sobi, na najodličnijem mjestu valja da ju objesit, lijepo nakinić, a svake večore pred njom sa cijelom se obitelju moliti, a kad pritisne knja nevolja, onda još više; pa će slika Presv. Sreća sigurno pomoci.

U Belgiji bila jedna obitelj u skrajujoj nevolji: teško se zađušili, a sustradan imalo doći do dražbe (licitacije). U kući sve šaljano; sve sjedi, šuti i plaku. U tu im sluđnjice donje u počelo jednu počednu krunu, i videći tugu i začuvši za naruk, obazrije se po sobi na sve strane, kao da neto trazi, pa napokon kao u čudu uskljukne: „Šta? Vi nemate u kući ni jednu sliku Sreća Iaušova? Uzeti jednu objuite i svemu se dobru nadajuće od dobrog

Boga!“ Baš je tako govorila. Oni poslušaju, kao da im je stigla carska zapovijed. Sređepove iskrene, da nagja i zadnju bijelu paru, pa njom da kupo sliku Sreća Isusova, i kupiće još iste ure, i unesuće radosne u kuću, objesite i ureniće, kao da će sjutra biti ne dražba, nego kakva obiteljska avanost. Pa tako i bilo. Jer iznenada dogje im izdašna pomoć, to su još isti dan mogli namiriti dragove. Harni Presv. Sreća Isusova zamolika svećeniku, da javno i propovijedaonice ispriči puku, kako im je sa slikom Sreća Isusova ušla sreća i blagodat u kuću, nek se i dragi uđiju u ovo sreću, što je usisperivo blago.*

A sad bili i ja rad zato u tvoju kuću da vidim, i mu li tude sliku Sreća Isusova odlično, časno mjesto. A kad je ne bilo našlo, rekao bilo: „Šta? Zar i vi još bez sliku Sreća Isusova? Namuh da mi jednu objesite, evo ovdje na bijelom zidu!“

7. Ne slika će Sreća Isusova po običajnu Spasiteljevu „*na redovnom mjestu*“⁴, domijeti sobom „*veličati i blagoslov svake ruke*“⁵, ne samo u crkvi nego i u kući, ne samo na jstvnom mjestu, gdje ju svakog dana vidi i sluji, nego i na svakome drugom mjestu. Može biti da ti ni nemas svoje kuću, no za vrijeme imat ćeš bar desnu sobicu ili makar jedan kutac, gdje ti posteljica stoji: I u ovsj tamni kutić domijet će sliku Sreća Isusova, kad ju postavši i stajes „*veličati i blagoslov svake ruke*“⁶. Ti, trgovcu, dřav si dan u dvadesetu: Ne stidi se i tamo objesiti sliku Sreća Isusova. Mogi je te trgo-

vac već pokusao i javno priznavao, da mu od onda trgovina ide na bolje. Tebi, zanatljivo, neka je slika Srca Isusova u djelacnosti. Tebi, dragi učenice, neka je ova mala slika uvijek pred očima, kad se otici (i u preanticima u knjizi, što je stvari!). Neki bi učenik stavljao sliku Sreća Isusova uvijek baš u ovu knjigu, koju mu najmožnija bila da je nauči, a za to se lijepim uspjehom mogao ponositi! I u staji vidjeli negdje sliku Srca Isusova, a snali priopovijedati, kako im je toliko i toliko pomažla.

S. Banksa, velika kao ovaj mali Glasnik, vrijedila bi ti svojih 50 šestinta. Je li tako? Koja arca kad bi ti odočnjao bilo, samo objesili takvu banku na zid, pa ju samo pogledati, kad si to ustreha! Ali ne; banksa, kad ju pričvrstis ili prilijepis o zid, ne će ti posmodi ništa, mu se vrijeđa i kreao i vratio pred njom kako te valja; a brzo bi je, mislim, i nestalo — neznatom rukom!

No slika Srca Isusova zaista posnaša, kad ju sumo postaviti na prikladno mjesto Ustrelja li ti žungul, a ti ju pohodna pogledaj i koji se das pomoti. Ovu nebesku banku neće ti niko ukrauti; vrijeđnost nju ne da se ni izreći, ona je neprojeniva; toliko ti vrijedi — koliko ti sam hodoč; koliko od nje pruši, toliko od nje i nosi!

Ne vjerujes li — ded pokušaj, pa ćeš se uvjeriti, da je slika Prav. Sreća Isusova u istom čudovitom stilu, samo ako ju pravo ištujes.

O znamenjih prave pobožnosti k našoj dragoj Gospo.

Otkrivši i osudivši krive pobožnosti k bl. Djevici, valja nam u kratko pravu pobožnost označiti. Ona treba da bude: 1. unutarnja, 2. nježna, 3. sveta, 4. postojana, 5. nekoristoljubiva.

1. Prava pobožnost k našoj Gospo je unutrašnja t. j. preizlazi iz duha i srca: Pretezire iz poštovanja, koje o njoj imamo; iz visokoga pojma, koji si o njezinoj veličini stvorisao; ter iz ljubavi, koja napravim u njoj gojimo.

2. Ta pobožnost je nježna t. j. puna poštovanja za nju, kao što se diete u svojim ljubčim majku ponuđava. To poštovanje čini da se duša u svih svojih nevoljih tjelesnih i duhovnih k njoj utiče s velikom prostodružnošću i nježnošću. Takova duša molji svoja dušbu majku za pomoć u svakome vremenu, na svakom mjestu, i prije svega: naziva ju u svojih dvojbah, da ju proslijedi; u svojih zabludeah, da ju na prvi put doveđe; u svojih napasti da joj pomogne; u svojih slabocah, da ju ojače; u svojem padu, da ju podigne; u svojoj mlinavosti, da ju obrabi; u svojoj bojazljivosti, da ju rnatije; u svojem križu, u svojih muka i nevoljih svoga života, da ja tješi. Kroz njih u svih nevoljama i dušne običnoće duša učeš k Mariji bez bojazni, da će joj desaditi ili da će Isusu Kristu omernuti.

3. Prava pobožnost k našoj Gospo je sveta t. j. da vodi dušu datle, da grieš bješi pa da u bl. Djevici osobito nalijedaje njezinu dušotku

pozitivnost, kao i njezina živa vjera, njegovo neprestano moljenje, njezinu svršetno mirtvenju njenim božansku dobrotu, njezinu goruću ljubav, njezinu junacku vstrepljivost, njenu angađeosku sladkošć i njezino božansku mudrost. To je deset glavnih krijeosti bl. Djevice.

4. Prava pobočnost k našoj Gospi je posljedica. Ona duša jači u dobu i ne da joj tako lako, da duhovne dîne izostavi. Ona ih sokoli, da se opre: svetu u njegovih običajih i načinu, pošti u njezinim strastima i čjavlju u njegovim zapasti, tako da onaj, koji je u istim napram bl. Djevice pobočan, nije niti promjenljiv, niti razdražljiv, niti odveć dvoumas, niti bojudljiv, ne kaže da on nikada nebi bio ili kaže da nebi nikada promjene čutio, hudi u čestim hudi u stupnju pobeđenosti, nego on se odmah ustane dan posle, jer svoju ruku prati k dobroj svojoj majki. Ako mu pobočnost i ne godi ili ako ga i ne veseli, za to se nika ne uzmaraje; jer prvi i vjerni sluga Marija živi po vjeri u Isusu i Mariji, a ne po čestim i čudbenim.

5. Prava pobočnost k našoj dragoj Gospi napokon je nekoristljubljen to jest hrabri dušu, da ne traži sebe, nego jedino Boga i Boga u njegovoj sv. majki. Pravi čovjek Mariju služi teži uverjenju kraljici ne i poblepe za dobitkom i koridom niti u svoju vlastitu vremensku, tijelovnu ili duhovnu korist, nego isključivo za to, jer ona saznaće, da joj se služi i jedine Begu u njoj. On Mariju ljubi ne baš za te, što mu dobre dini, ili da se u nja mla, nego za to, jer je svake lje-

havi vrijedna. Za to je ljubi ter joj skuli upravo tako vjerno, kuda je duhovno mih, kno kad mi je pobođnost ugodna i goetna. On ju ljubi upravo tako na Kalveriji, kao i kod stazbe u Kuni. Ah koli je ugoda i dragocjen takav sluga Marijin pred Bogom i njegovom sv. majkom, koji ne trazi sebe, kad joj sladi! Ali koli se rietku sada to vidi Da tu ne bude taku riedku, istih se pera, da me predam sto sam kroz tolike godine u svojih mislijah javno i skromno namfao. Ved sam mnego o bl. Djevice kazao, nu ja imem još toga puno više knasati s namjerom, da pravoga hrovatija Marijina i prvog učenika Isusa Krista stvorim, prem imia toga nemajernog mnogo više, Ati je neznanja ili je nesposobnosti ili je posmanjkanja vremena moram izpustiti.

Medjutim bit će od koristi moj rad, ako ova djelca dodje u ruke duše dobrih mislih, duha, koja je rodjena od Boga i Marije, a ne od krvi, ni od volje puti, ni od volje snuba; ako to djelce s milošću Duha svetoga duli takovoj izvrsnosti i vrijednoći one istinete i prave pobođnosti k našoj dragoj Gospi razvije ter ju za nju odnjevi, koju da ja na skoro opisati. Kad bih znao, da bi moja grijedna krv za to mogla poslužiti, da se u čijo god areo zasađe istine, koja na slavu moje prave majke i uvijetne gospodarice krunici napisati, svojom krvlju běh se mjesto tiste poslužio kod pisanja slava, u nadu dadu nekoliko dobrih duša nad, koji će vjernim obavljanjem pobođnosti, koju ja učim, mojoj dragoj

majki i gospodarici naknaditi Žetu, koju je po mojoj nezahvalnosti i nevjernosti pretrpila. Cutim, gdje me unutra goni, da sve vjerajem i svemu su nadam, što nam ni dobro u svet osudio i za što sam se od strogog godina Bogu molio, naihue tom su nadam da će bl. djevice prije ili kada ne više djece, sluga i robova ljubavi imati nego ikada, i da češpo tom Isus Kriz moj dragi učitelj, više nego ikada svci ravnavi.

Ja predviđjam juvno, da će divlja i biesos svieri doći, da svojim djavol-kisom ubi ovo djece i onoga bad razdoru, kojim se je Duh sveti posvetio, da se napiše, bud učina, neka u smrtnoj ljetici sagnije, samo da na svjetlu ne izadlu. Ono će pada navaliti na one i prvoriti ih, koji se djeleće usilitaju ili po njima rade. Ali što je do tuga? Uspror, tako je puno bolje! Upravo to predviđenje bodeću te mi daje nadu, da će tu stvar dohen usjeti to jest da je nadu, da će se pojaviti velika četa hrabrih i srđanih borilaca Iaušovih i Marijinih obojega spola, da se zvjeta, djarlu i pokvarenoj naravi suprotstave u onih vremenskih pogibeljnih nago ikada. Tko to da, neka razumiye; pojutiti može, neka pojmi!

Predmet poboljnjenosti k Presv. Sreću Isusevu.

No da sastrim ugnognemo razumjeti bitnost ove presv. poboljnjenosti, nije dosta da razmotrim Sreću Isusevu tek u koliko je ona s božanstvom sjedinjeno i razplamljeno od ljubavi napram ljudem, te za to prevredno

klanjanja i ljubavi naše; nego treba da ga još pomatramo knuti Sreću, što ga je nezahvaljnost ljudaka teško uvredila i naivrednimi pogrdami pogrdila, te s toga nije samo nevredno ljubavi naše, nego, ako je slobodno reči, i sakaljenja i sučuti naše.

Ta Sreća Isusovo ljubi ljudi ljubarju beskrajnom; pa ipak za ovu beskrajnu ljubav, koja bi imala raspamiti sva srca i sve ljudе Isusa prvesti, kako mnogi ne mare, dapače je prezir u toliko, te velik dio od njih, mještio da bude, kako bi valjalo, za to zahvalan, niti ne misli na nja. Sto više, mnogi su ljudi tako okorjeli sreću te se ni vjerovati ne da, kako oni u soliku bezbožnosti nadjeće, da su Isus, svega najvećeg dobročinitelja, u presv. olтарskom sakramentu uvedomi i pogrdani progoni. Ili sto sve nisu krivorijerci i toliki bezbožni kršćani; učinili Isusu sakrivenu u preve, sakramenta? Kako su nevredno i nedostojno s njime postupali? Kako su nedovjedni i okratni prema njemu bili na mnoga stotina mještâ? Eto dakle u jedou ruku Sreće Isusovo raspadieno od ljudjavi neizvreće, a druge opet nezahvalni, bezčitni, ledeni ljudi, koje polika ljubav tako malo može da, gane, te oni bez prestatka Isusa pogrdani vrijeđaju. Tko da se ne gane kada na to posmisi? Tko da poradi tiga ne obut bol u duši svojoj? Tko da ne žali razdaljnjenosti Sreću Isusovu na svaki način oduzeti ova bol, umiriti ga za nanesene mu uvredje, i koliko samo uz mogne sve to popraviti štujuće ga i čašće? — Nato

baš ovo razmatranje neka bi gamale krčase, da presv. Sreću Isusovu povrati onu dast, ite mu je oteta, a koju ono ipak od nas išlo.

Na počijetku svima ovim, što je u prošlih članciš o „bitnosti i naravi, o pojmu a sada o predmetu pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu“ referuo deder da se okviristeno i kanoti pled da uberemo točan i potpuni pojam o predmetu pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu. Mnogi se o tome varaju. — Kada oni čuju cve svetu riječ „Sreć Isusovo“ misle oni jedino na tjelesno Sreću Isusova, te si predstavljaju ovo Sreć kanoti komad od mesa bez života, bez dućenja i od velikice onako kamo kada bi bio govor o kojoj svetoj čisto tjelesnoj relikviji (sv. moći). Oč pojam o pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu, koji traži da si stvorimo, kud i kamo je drugi nego li crkovo mitljenje; on je kud i kamo uzvišeniji.

Sreć Isusovo valja dakle posmatrati:

1.) Kako je ono ukro i nezaučivo sjedinjeno s dušom i s klanjanja vrijednom osobom Isusa Krista, i kako je baš ovim sjedinjenjem uviđeno do stanja u kojemu Božanskog te puno života i čuvenja i spoznaja.

2.) Valja ga posmatrati kanoti najpli-menitije i najpoglavitije oruđje (organ) sjetičnih čuvstava Kristovi, njegove ljubavi, gođljivosti, pokornosti, boli, radosti, žalosti; kanoti uznak i izvor svih tih čuvstava i svih kriješti Bogoslužjaka.

3.) Valja ga posmatrati kanoti sice ište svih njegovih nutarnjih boli, koje ga

stajao miš spazi; i k tome još kako je proboden okrutnom sulicom na dretu kriša.

4.) Nepokon valja ga posmatrati kanati posvećena svim i to najdragocjenijimi darovima Duha svetoga; pa i time, što ga je obšaplo božanstvo aviz blagom milosti, što ih je samo primiti moglo.

Sve to u istini pripada Sreću Isusova; sve je to njegovo i sve je to, što Sreća Isusova podlaje dosljedanstvo, čast, vrline i što dosljedno također spada na predmet pohodnosti k Sreću Isusovu. Ovo Sve tako prikazano, tako razplastišjelo, tako razbaljeno, tako ranjeno — jest pravi predmet pohodnosti, koju ovdje htěemo da promučimo. Razgledajmo dakle ovaj dieni predmet, koji stoji iz Sreće Isusova te iz duće Isusove i božanstva njegova, što je sve s njime sjedinjeno; koji stoji iz krijepti i čuvatava, kojim je uno urok i sjediste; koji stoji iznutarnjih boli kojim je stecšto; iz rane, koja mu udarise na kribu; — to je, da tako rekućem, cijelokupni i presmet, što se podlaje kritikom, da bi nja se klanjali i njega ljubili; doista najsvetiji, najplemenitiji, najviši, najuzvišniji, božanstveni pa ujedno još i najmiliji i najljubazniji, što se samo ponisiti može.

Trideset i tri razmatranja, uređena prema
33 godinam dobe našega božanskog odku-
piteљa.

Čistota Sreće Isusova.

1. Čistota Sreće Isusova našici pokra-
rena sveta. Žalostan bio je pogled na svjet

iza poda prvih ljudi. Samo malo je prošlo vremena, a već tko, da sa sv. pismom govorim, pokvarilo puteve svoje na stazi. Došao je potop, kojim je Bog odstio svetu uli nepravde i pokvarenosći, kojim je bila zemlja napušnjena. Ne opasno nicih je i radjala se i ponosnili opet kao klica starti od roda do roda, da je uakor opet izreda: „Pokvareni su ljudi i gulin u namjerah svojih; ne imam, tko bi dobro žinio, ne imam do jednoga“. (Ps. 13. 1.)

O Bože moj, miju ti daš, što si čovjeku stvorio? Jer na kome muke s veseljom poti nasti zajedice sko tvoje, koje ne mogu gledati opadina i nepravde? Gde Isus dolazi i njegovo Sreća, slika Božanske svetosti, zadržujući si i postigava Šuhav Svesuđnjoga; on je to neoskrabljivo ogledalo, u kojem se gleda Božanstvo. Ne mojta mi se prikritavati, vi nepravodne opadine, koje pokvariste čovječiju narav! No, jer onu arce ne smiješ svojim ozvornim dahom otrovati! Ono bo je čiste i i sveto kar što sam Bog je čist i svet. Ono bo je kao lipjan maglu trajem, davan cvjet, koji svojim misomiesomu imu napuniti vas svjet. Bože moj! Eto zemlja dade plod svoj; na Isusa pogledaj i zaburavi na sve bludnje naše; Njegovo ti pogledaj Sreća — i preostri — ako nam je ona pokvarena, — Sreća Isusova pripada i nama i mi ga izbje prikazujemo, a njemu ćeš naći obidnu nagradu za falosti, koje ti pripravlja tuli često pokvarenou arce naše.

2. Isusovo je Sreće uzeti čistude, koje treba, da si ostvuju. Kao što svjetlu

rasjetjavana tmine kako Sreti Isusovo protiri se svakomu zaredu, kojemu se ljudi predali kao roboti. Sreti je Isusovu školu čistote; ona se sija u njemu u podpunoj divini, te svrck djevičku dozivlje u pamet *ona svetost*, za koju je pogvan. U toj se školi odgojile djevice, pače i kraljeva svih djevica.

O dobari, blagoslovljeni abore, zahori se ola Jagnjica, kojoga ćeš vjekom ali editi, kad god on podje; sa djevidanskim čelj njegovom Matrom činiti sjajnu mu pratio, „Jer su mladenci. Oni idu sa Jagnjicom, kad god ona pogje“. (Odk. 14. 4). O, tko da mi dade, da čujem one svete hvalopjeve, kojima se je selio van nebeski Jeruzolim i koje ni jedna naša zemaljska ne mogu naučiti? Gle, koli sjajna i divna je ljepota nerima, čista srca. Saa duh sveti bice rieči, da ga pohvalli: „O koli krasan je diat red u sjajnosti: zainte bezmetna mu je uspomena; jerbo je poznat i kod Božja i kod ljudi“. (Modr. 4. 1).

Kršćanska duša! neće li te zamjeti ova ljepota? Znadeš li je cieniti i čuvati proti takim neprijateljem, koji nezvani da ti je stum? Sveti Pavlo veli: „Imamo ho ovo blage u zemljenih sudjeliva“ (2. Kor. 4. 7).

Budi dakle oprezan! I to neka znadeš, da ne ima šopic, nema ni njeznije kriposti. Jedini dah je može pokvariti; rieč, pogled, misao dostatni su, da tej nježnoj boljki lično otupaju, — da urene.

3. Sreti je Isusovo vrlo čistoće. Sin Božji sjedinjenjem svojim s čovjekanskom naravu isti očišćuje te djeluju, da nam u

žile uliceva rekao bi raztroj grješka. To je znala od zemlje, koja nas čuva od grijelice, pa nas od nje očišćuje. Sam Šim Bođić nas uči, kako da visoko cienimo čistoću te ju čuvamo govoreći: „Tko more razumjeti, neka razumiće“. (Mat 19. 12).

No s time se još zadovoljio nije, nego nam proti tomu slu u prosv. običnom otajstvu jošte mirzije ostavio sredstvo. O mojoj Spasitelju, koli velika je tvoja dobrostivost, da rado djevidansko svoje tielo spajajuš sa mojim grješnim, najčišće svoje Sreću sjedenjujuš s mojim oskvrnjenim! Ili si već, Bože moj, pretao mrežiti me ovaj grich? Drage odkupitelju pravite si dobar! Evo moje srce, moje tielo, — posveti me, očistи mi oči, moje misli, pohute i čuvarstvo! — Dušo Kristova posveti me; vodo robra Kristova operi me! Ti si vrlo sve dobera i ljepote O Gospodine, zar bi mogao zaboraviti na sredu, da sam udom tvojega presvotogu telta? Mogao bi ga još grješnom oskvrnuti? „Zar dakle uzev ude Kristove da nastinim od njih ude bludničine?“ (L Kor. 6. 12). Bože sačuvaj! Ne da, da te tako ikad više ukršdim! — Nemoj zaboraviti, da je ponisnost najsigurnija čistoće čavarica; te ne otvaraj slu neprijatelju vrata groje puhotu, niti mu ne daj ulaza u dušu svoju. Uteci se bl. djevice Mariji i svome angjelu čuvara; njih izaberi za čuare angjeolske kriještosti — čistoće,

O Bože srca moeg!

U slatkou Sremu Tvoemu
Ja romim svaki čas,
U Tobi, Boga mojem,

Moj bit je i moj spas!
Jer Tebe ljubit, to je mi,
A s Tobom bić, to je slij!

Ljubavi žar
Primi na dar,
O Bože sreća mog!
A kad mi ljubav vene,
I kad me sigurno jed:
U srca kako mene
Sirotu primak rad!
O dač mi sasne primi, dač,
Jer s Tobom bit, to je rai!

Ljubav dar
Primi na dar,
O Bože sreća mog!
Ah kad mi dođe doje
Preoslatkog Sreća glas,
Sve rajske ko da žuje
Milost omaj rane;

Zatrepšim, klešem čuškom svom
U Tebi, Sreć, spasu mom;
Ljubavi žar
Primi na dar,
O Bože sreća mog!
Na krili Sreća Traga
Tad rajske snivljači san
I grim Tele Boga,
I sromni čekam dan:

Du biju svoga truli vječ
U Tebi s mjestom un svu vječ!

Ljubavi žar
Primi na dar,
O Bože sreća mog.

Namjena molitava i dobrih djela u srpnju.
„*Zvanje u stališ svećenički i
redovnički.*“

Lesno je dokazati, kako samo pobeda sv. crkve, i blagotvorno djelovanje ujezua na sreću ljudska može izhaviti svijet od varvarstva tim učasnijeg, što raspolaže silama materijalnim, kojima se gotovo ne može odoljeti. No ako i jesu osnovni razlozi, a kojih mnogi uvigjavaju često strepo za pravu prorijetu i spas duha; to su opet i temelji, na kojima stoji naša nadba tako čvrsti, da nam se kanoti same nameće utješljive riječi spasiteljeve: „*Pobjeđani odi svoje i mrtve spje, tako su
bude za živote.*“ (Iz. 4, 35).

Da se pak ova neizmjerna žetva duha zaštiti unesec u činioce Oca nebeskog, a ne propane jedno: hoće se tomu dovoljan broj posljenika farnih. Pa to je, za što će članovi sponzorstva molitve tijekom ovoga mjeseca moliti: za zvanje našine u stališ svećenički i redovnički.

Što danonice nekako sve regije vijimo, da bivaaju pozvani od Božja ovi poslenici gospodnjih; bez sumnje jo tu jedna velika kasna Božja. Župe, što bi prije od koljena do koljena znale podavati svećeniku, sad ih ne daju više. Biskupije, koje obilovala nagda svećenicima, sad ih imaju tek za neždu. Tako je na innogim mjestima svijeta kršćanskog; a u nas — zar je bolje?

Za vrijelo će i sada Presv. Srce usuditi u duće kles zvana u stališ duhovni, bez kojega sv. crkva ne može da budu. Ali u

mnogim srpskim mladim ova dragocjena klica ne može da izbjeg ili da prečuvi; jer „bezbožne“ škole i zakoni „vojni“ podobni su u mnogog mlađića ugašti i zadnje srpske skluze za stariš dobrovni, kojom ga kršćanska majka bi reč zadnjila bila. Kakvo dakle čude kad sv. crkva na usta biskupa svojih tuči, što se male ne posevda amanajuje kvaranje duhovno, a nadimom, koji u istinu mora da probudi u nas bojanjan golemu. Zato utjekuši miši si majka sv. crkva, koja svetim crnim uskiše videri, kako se uvijek propala mnogobrojne duše, zato nema u dovoljnom broju pastiri, apostoli, učitelji, „Djece Œte kljebi, a noseći sâkogn, da im ga komi“, (Psal Jerem. 4, 4).

A sa crkvom svetom gde tako vrije i domovina i jedna i žalosna; jes čuti, kako su joj uzdrmani temelji starci Kršćanski, a prijeđi joj ponor strašan, i gotovo hoće da ju proguta. Jedino sredenici sveti, vjeromice Kristove svete mogu joj oti otvoriti pokazavši joj, kako bez Boga nema si sigurnosti ni moći, ni pravu voljicom.

Nego naša sve naša Gospodin, zaka nar na molitvu ponzdaru i vatrajnu. Kao što jednom apotolima, tako i mi i nama govori: *Zato je mušta, a poslaniči muči. Moda se daleko gospodaru od tebe, da izvede poslaniču na Žetu svoju,* (Mat. 9.) Moda u tvoj može On predstaviti. Napako u ovim injescima, meni posvećena, isti ovu milost u mene, garadi Srca mega — i ustikat će vam sa molitvom.

Blagodati presv. Srca Isusova.

Srce Isusovo utajuje u tebi umirućih smiluj i ast se!

Preš je Bavarske u marta g. 1874. glasilo Presv. Srca Isusova: Baš u otovak posjetili svoju bolestnu sestru, a ona mi se latrala na ručka svoga, jer joj ne vjeruju, da je veoma bolestna. Premlila je čuti, da se joj ne sumo dani već i sati odbrojeni, ipak je mogla još uvek biti izvan kreveta. Sveći u postojanom strahu, da ne bi umrla bez sv. sakramenata svjetinjačem joj, nek se vječe Presv. Srce Isusovo, pošto u njezinoj župi uvedena bila je hrvatsština. Zajedno obecala s njom devetneste¹⁾ na čast Presv. Srca u to smanjivanjem, da bi prije smrti primila sv. otnjstva. Jedva što je obedasni, kad se, gdje naređuje susjedkinja, da malo pogleda; a zorni ona, kako bolest stoji, obeda još i dan javiti g. župniku, kako je teško moj bolnji sestri. Sutradan u sredu dogđe g. župnik vraćajući se od letaće to reče, da će ju u petak opremiti svetotujsivi. Ali: „Ne on u petak²⁾ primjeti na kratko stanke, „nego sutra, sutra premaši doći će“. Tako se i igodi. U četvrtjak u jutro boljestnici spremi, a u petak u jutro vuči se ona premine.

¹⁾ Študi. 1874. p. 159.

²⁾ „Dnevnik“ ili po latinskom „mornar“ za čist Presv. Srce Isusovo čisti svaki dečet dva meseca doigrat na poštovanje Presv. Sreća usposti u. pr. hrvatsko, hrvatski, ili drugo koje dečeo dječe za dečet dva razdoblja obaviti; kasnije: činili se, nisu poštovani presv. slijepi sakrament 46.

Poveta bl. Dj. Mariji.

Prezveta Djevice, Majko Božja Marijo ! Ja . . . premda saavies nevriesam, da ti skutina, no ipak gasut divenom Ijulavim tvojom i željan služiti tebi, odabirem to danas pred angjelom čuvarem i pred svetim dvorom nebeskim sa gospoju, odvjetnicu i majku : to čvrsto odlađujem, da će te odsale vama ljubiti i nebi služiti, te koliko umognem, nastojati da te i drugi ljube i vjerno ti slže. Tebo dakle, Majko Božja i moja malim i prosim za hrv Sina tvojeg Božanskog radi mene prolivenu, da me prinosi među druge sluge troje i za sina i sluge vječnosti. Budi mi u pomoći u svih mislih, rječih i djelih mojih, u svaki čas života mog : da mi svaki korak i udah upravljen bude na vodu slavu Božju, te posređovanjem tvojim nikad više ne uvredim Isusa moga, već da ga slavim i ljubim u ovome života, pa i tebe draga i prezabrda majko, oda bих vas nazim ljubio i učinio na zebu na sve vieke. Amen.

Marija, majko moja, ja ti izraćujem data svoju, poglavito za čas smrtni. Amen.

Ovaj broj „Glasnika presv. Srca Isusova“ zakazan je radi slika, koje — žalimo — radi poštanskih nepričika, ni sada nismo mogli uvrstiti.

Badnjak: Ja će obilje blagoslovi svake rođenja, gdje se iskoristi i usije sitka mojega Soca. — O znamenjih prave potrošnje k nama dragoj Gospi. — Trideset i tri rizantinija, uveljena prema 33 godinama doba mojega božanskoga određivanja. — O Bože sava nas ! — Namjesta učilišta i dobrak čeda u arapsku. — Blagodati posve, Sretne Isusove. — Poveta bl. dj. Mariji.

Br. 8.

Kelavaz 1893.

God. II.

Izdat crkvi ujnjem jedan put, i stoji na godinu 60 novih,
a za cee, kjeft se u knjiži današnji ili prethodne mjesecu 72 novih.

It ne cu depustiti, da se boji izgubi od onih,
koji se posvete Sreću mojemu.

X. Občasnoje Isusovo.

1. „Kako je ono bilo, reći der nam, dragi
glasnikov piše, znis, a osim frajevačkim
gljakom, o kojima si nama zadnji put počeo
pričati, koji da je za male dana, na jedno
od maloga malička naravnosti velikom ljudištu.
Ded, propovijedaj nam sve redom, što i kako
je bilo. Mi najvolimo, kad nam lipe prie
pripovijedać.“

Tako mi su čini, da pitanjima navaljuju
na mena moji mili čitatelji, daši će opet latins
pera, da im što god napišem. Osimto mala i
mila djeteca ljubopitno u meni gledaju, na-
dajući se, da će ih ono prileži naveći, kako bi

Glasnik Presvetog srca Isusova.

i ona sama mogla dosioca velika zaraasti te ne bi više morala nositi dugasti u vis, kad s kim hoće da se porazgovore.

Ali glasnikovu pisacu nije danas do pričaja. Kad biste ga danas vidjeli, gdje zamlijeno sjedi za pisarnikom; glavu rukama podložio, šelo naheao, oči oborio, u iz grediđu mu se teški uzdesi — vi biste ga upitali: „Sta ti je danas, dragi ujade? koja te ono crna briga mori?“ — Ah! briga za vas, djece draga, briga za sve vas, mili čitatelji, obuzela mi danas cielo srca; i kad bi u meno! srce zabrinuto bilo za vas kao u dragog Spasitelja, egi i vrube bi mi sunte na oči navrle misljeći i brinuti se za vas vječni i spas.

Cvjetnica je danas, gdje vam to pišem. Ne pripovijeda li nam danas sv. evangijelje na Cvjetnici, kako je dragi Spasitelj zaplakao, geroč zaplakao, kad ugleda grad Jeruzolim? Vidio onaj das u dubu propast nevjernoga grada, nevreću židovskoga naroda, no video ujedno i vječnu propast tolikih i tolikih kršćana, a to se kosnulo dobrog Srca njegova, te brinzu u plak. Da nije možda tada i tebe opiplikao, krčanino dragi?

2. Cvjetnica je. Skočim na noge i pristupim k prozora. Gle ti to Cvjetnico ljetos! Evo, nebo se zavilo u sivkasto-crnu kabasciu a velikim, crnim nabocima; sunce se žarko uz kabascicu skrdo; tamno je; mjestu zlatnih sunčanih zraka sipa i trese i trusi nebo na zemljico kao iz širokih rukava, iz hiljadu džepova, iz hiljadu nabora bijele nekakve pahuljice — sajčeš! Zemlja još crna; no za

malo časova bit će bijela, sva bijela od bijelih nebskih gostiju, koji na nju posjeduju. Baš je to mila slika; lijepo je gledati, kako se ti mjeđutim, suočeni leptirići svakojako po araku pretvrš i prebačuju preko glare; kako se pomamzno vrte i igraju, dok se napokon čudno ne smiješte negdje na tankoj, goloj granići ili na kamenu studenom ili na zemljici crnoj.

Ali se u to opet sjetim svojih milih dijatelja; zo podlž mi ujedno na um neka poznata izreka sv. Terezije, ta mi se prijatna gimska slika malih pretvor u tržno, crnu sliku, te ikona mi se vinu iz grudi dubok sedah. Zar ne znate, kako je sv. Terezija baš bijelima bojama, bijelim snijegom, napravila jednou vremena crnu i žalosnu sliku? „*Jednom svim snijela,*“ taku ona priporuča, *gdje duše padače u pećinu kao u njeg što sreće podne.*⁴

Mili Bože! — promišljam — ne daј da eva grozna nosreća snagje i moje drage kloce; ne daј da bi kop od njih jednou kao onakora tučna pahuljica snijega s nebi odozgor, kamo si ih ljubazno pozvao i milištu pritegnuo, dolje paš u bezdnu širok nastvorena paklena jaza!

Uh! koliko pahuljica pada na zemlju! koliko ih pada na jedan samo akt! a padaju neprestano! padaju, a mješt se nije još natrag vratila u krilo oblaka, iz kojega jednou ispadle! I ona debla pahuljica tamu, gde kako ostale brzinom natkriljuje. Bit će da joj kopljica vede sjela na vrat, to otežala. A kako ona

snježne pahuljice, tako što padaju dale prokletnika u pakao; dan i noć na hlijade ih pada, a u neovrat! Ko im zna zaime? Ko im zna za broj? A pokrištene duše, kad jednoč propadaju, još brže i dublje padaju nego li nekrati; u najnadnji, najružniji kut pakla padaju; tamo kod ~~tešt~~ Jada izdsjice, tamo im je mjesto.

Bođe sađuvaj! — ali ipak — moguće je, dragi čitatelju — i ti bi mogao jednoč postati smakovom paklonom pahuljicom. Ili kof ti svitija od sv. Bernarda, pa se stalno nfat, da ne ček na višku propasti? Sv. Bernardo, s kojim se i sama Bl. Gospa razgovarala, ipak bi svaki put protinuo od straha, sav bi se tresao i drhtao, kad bi god pemislio na vječni sud. Pa si da se ne bi imao tka bojati? Ded ponosi malo: Nijesu li nikada teško zgriješio? Pa ako i nijesi, opet možeš, pa tu onda može i smrt zateći u grahu; i ovo jedne paklene pahuljice više. Uh! kako leti! leti paklu u otvoreno ralje! gde kako zijera pakleni jan! Stani, zasrtni pahuljice, stani! zastavi se! nazrag! — Ne možeš. Prekasnaje. Propala si. Evo pahuljice — nuto sad pada na dno pakla. Brzo je letjela; duboko je pala; ta te bijula okrištena duša, tvaja okrištena duša!

Ali ne! Jak niti propao, mili štoče! Još živeti! Evo, u ruci drži Glasnik Preve. Sruši lausova, u ruci ga drži pa ga štai.

Odlanulo mi. I tebi, je li?

Sjednem spet sa pismonik.

Eto tu pred mnom na stolu stoji mala
slifina, mila slifina Prevr. Sreca Iaušova.

Ja ju pogledam — i bez to se rasaborem.

Znam već, znam, dragi čitatelju, što će
ti ja danas na ovom staviti; a kad rijeći moje
posluhneš, lijepo posluhnuš, a djošem izvršiš;
onda znam, da ti duša ne će nikada poput
paležne paluhije lejeti u pakao.

3. Čuj der daklo, što je lase dragi obja-
vio i obedesio miloj si učenicici, bl. Margareti.
Opetovao joj objavio, a tvrdio i sveto obedit:
„Ja neću da dopustiti, da se ikući izgubi od
mih, koji se u istini potpunoš žrtvaju i
poveže Švca vojemu.“

Bojiš li se daklo, dragi čitatelju — a ko
se ne bi bojao? — bojiš li se, da bi se ti
uza svu svoju dobru volju ipak za vijek iz-
gubeti mogao, a onu se ti pusteti Bož. Sret
Spasiteljevu, pa joj krit, bl. Margareta krije,
až m Bož. Spasitelj krit, ako progad-
net u pakao. Nel ko uzvjeruje ovome obe-
đanju vjernoga Boga, vječne Istine, ko uz-
vjeruje te se Prevr. Sreca Iaušova posveti,
kako valja, taj „neće sidjeti smrći do vječna.“

4. Kad je nešto gledam preko barjice, na
kojoj ne pišem, ovo kruš prozor moje sobice
ugledam upravo našu sjemenišnu crkvu. Ta
je crkva posvećena angjeoskomu mladitošu
sv. Alojiju. Sada negdje krupno zazvoni.
Nadali mi! Ova zvon je zvonička župne crkve.
Nadla je župna crkva posvećena sv. Ivanu
Krstitelju. Krozni li od sjemeništa na desno,
penješ li se uza strmesnu „Krdiju“, to ćeš
skoro kroz zeleni oljivik opasiti bijelu dolačku

crkva. Ta je opet posvećena Majci Božjoj. Mašta ima krišta; zamahni nešto njima; digni se visoko, kaš seko, u zrak, gledaj tamo na istoku, u daljinu, kao u magli, Sarajovo bijelo, a nared njega milovidnu pravostolnu crkvu, gde su ponosno diže se dva četverouglašta zvonika. Taj ti velebiti hram, kako valjda i sam znat, posvećen je Presv. Senu Isusovu.

Sve su katoličke crkve — kada Božje, podignute na čast Trojedinstvenog Boga: Oca, Sina i Duhu Svetomu. No jedna je crkva još osobitim nazivom posvećena sv. Ivanu Krestitelju, druga sv. Antunu, treća sv. Roko, četvrta sv. Josipu, peta Bl. Gospu, šesta — dan recimo ti sâm, kome je posvećena vaša župna crkva? odgovori! . . . E lijepo, dragi moj. Pa ima tako i crkava te su posvećene Presv. Sreću Isusovu.

I ti, mili štice, i ti si hram Božji. Crkva, — to je sidačan hram, a ti si štit hram Božji. Ti si, hrđansine dragi, hram Boga Oca, koji tu je, ne kuo sidiari od kamena i morta, već od niteta svetogljicom rukom svojemu sandzu; hram si Boga Sina, koji tu je istuđnjim grejehom občelena i obekčelena do staračkih svršaja; hram si Duha Svetoga, koji te je svojom sv. milošću napunio. Ti si dakle hram Trojedinstvenoga Boga; a to ime kresio tu svetionik riječima: „*In te krestiu u име Оца и Сина и Духа Светога.*“

No kako su crkve jed osobitim nazivom posvećene koja Svetka ili Svetici, koja Bl. Gospa, koja Božja Spasitelja; tako su

moželj i ti još na osobiti način posvetiti n. pr. angješkome mlađiču sv. Alekiju, bl. Gospu, Presv. Srcu Isusovu.

5. Ko se tako posveti Presv. Srcu Isusovu, taj se po obetanju Spasiteljera ne će izgubiti,⁴ t. j. Bog će mu dati milost, te ne će umrijeti u smrtnome grejehu ne će ga na vječek propasti u pakao.

Imao Ihesus dvanaest apostola. Jedan između njih nije Isus arcani bio odan; ostali su i svi arcani prijatelji uz dobroga i učitelja. Petac, istina, agričko zatajiv Bož. Spasitelja,⁵ Ihesus nije dopustio, da ~~zabuditi~~ u grejeličanenada umre te onakor propane u pakao, već mu je dao milost, te se on obrazin i postao velikim arcanem. Isus sam pozvao do njega 11 vjernih apostola: Oba, „kojih ni mi dva, sačarao sum ti, i uko od njih nije se izgubio.“ (Iv. 17, 12).

Isto tako ne će Bož. Spasitelj dopustiti, da se izgubi ikoji od osmih, koji su u istini potpuno posvetili Presv. Srcu njegovu.

6. Ali kako i kada da se ja posvetim Presv. Srcu Isusovu?

Cai, zao ti gleda toga savjetuju bl. Margareta: „Volja da se posvetiš prevoje petka u kojemu mjesecu i podlože se posveti, koju si sprem u svu vrednost primio, da prihvates život svetog reba.“⁶

Idi dakle, mili štodiče, u prvi petak ovoga mjeseca kolovoza ili, ako ne moželj, u prvu nedjelju, ili na Veliku Gospu k sv. takramentima; skrašeno se ispovjedi, a pričasti se, što ikakve pobednije mireš; jer znai, da će ti

ova bidi jedan od najznamenitijih dana tvojeg života, i da će ova posvećba Prešer. Sreću biti valjda odlučnim korakom, kojim ćeš na vječke osigurati spas duše svoje. Samohi Margareta piše o jednoj nepoznatoj osobi: „Ako se ona može odlučiti na ovaj velikodusniji korak, da se potpunoša Bogu pred, posvetiv se njegovu Sreću; to je misao, da će tim zadovoljiti vrudoj želji njegovoj u njednoj spasi obveznjediti.“²

Na onaj dan dakle prije sv. pridesti ponosli, da vidit prel sobom predragog Spasitelja, gdje se može gledati, svoje ti pesniško Sreću otkriva po ti ljepljim glasom po prilici ovako zbori: „Sinko, znaj, da te sotina ne-pretnuo oblam kao lav ridoći; znaj, da te samo vriba, kako da te probleme. Ti pak hodi sada k meni, predaj se, postavi se mojemu Bedu. Sreću, a što je moće, znat ćeš već obraniti od svih dnunana. Ali posveti i žrtvuj mi se ne samo ispravim rijeđima, jer *sve će svaki, koji mi govoriti: Gospodine! Gospodine!* uči u kraljevstvu uhešku, *vedi koji učni volju* Oca mojega, *koji je na nebesih.*“ (Mat. 7, 21.) Posveti mi se dakle u istinu, voljom i djelom, odrekav se klečnoga grjeha, koji te samo hće da rine u vječnu propast. Žrtvuj mi ne samo ovo ili ono; neverci! Ora tebi, a ona — sotoni! Kako smješ dijeliti sreću svoje negoša mene i dočekanina nema? Ved mi se žrtvuj poštovanom; velikodusno odreci se svakoga grjeha, ne iskor u jednog; a pokloni mi sreću svoje cijelo i čitavo, da budem u njem kao kralj bez sapenika, sje-

deči častan i slavan na prijestolu svojem.
Ovako, sinko, poklopi mi svoje jedno srce, a
Ja će ga usrećiti i očuvati od dušmana tvojih.
Ua to mi obećaj, da ćeš odsada vjerno, dan
na dan,štovati moje poklona vrijedno Sree.
Sve ovo sada dok sv. pričestit, pošto mo u
srce primiš, čvrsto odluči i svetu obećaj i u
toj edici vjerno ustraj do groba; i Ja,
vjedna istina, tebi za to obećajem,
da nećeš dopustiti, te se na vijekove
izgubiti.

Ovako, mili ditatešju, pomici, da ti go
vari drugi Isus; a pošto si ga u sv. pridesti
primio u srce svoje, onda se svega posveti
njegovu Bož. Sreću. Poavni mu redom svu,
što na sebi nalaziš: sve same darove Božje
dobrote; posveti mu svoju pamet, volju, srose;
posveti mu tijelo i dušu; posveti mu i žrtvuj
sve želje i osnovu, sve brige i boli svoje, sve
trude i pute, svog život i smrт.

A onda evo gdje nijesi više svu, evo
gdje si sav Sreću Isusova. Toga nikada više
ne zaboravi. Taj dan upiši neizbrisivim slovima
u srce svoje. Danas si sklopio sveti
ugovor sa Bož. Srećom Isusovim. Danas si
obećao Sreću Isusovu, da ćeš vjekom biti nje
gov, a Ona ti obećalo, da nećeš dopustiti, te
se na vijekove izgubiti.

7. „Dakle nikada se ne mogu izgubiti,
kada se jednom samo posvetim Sreću Isusovu?“

Nikada — dok ustraješ u toj edici;
nikada — dok ju ne opozoveš ili u zemar
ne hcaš. Prezv. Sreću dotle će te svojim

smatrati, dokle se ti sam njegovim
smatrat.

Ne diraj dakle u ovj sv. ugovor; ne
zaboravi na nj. Bit će s toga dobro, ako ovu
posvedbu kad i kad obnoviš, n. pr. prvi petak
ili prve nedjelje svakoga mjeseca.*)

I kad god dušmanin napastima na tebe
bijesno navali, a ti se sjeti, da si Sroa Isu-
sova, te vapi k njemu: „Tvoj sam, spasí me!“
(Ps. 118, 94). I kada neprijatelj se prestaje,
nego još šeće tebe napastuje, a ti još vrede
i još ponazdanju vapi k Presv. Srcu Isusovu:
„Tvoj sam ja, spasí me!“ Pa sve kad bi ti
jednog i upao u koji grijeh, i neprijatelj se
već dao na smijeh, pakao se pripravio, da te
prugusine, a ti ne odvoj kroz nezretni Juda o
ljubavi i milosrđu Bož. Seca, već opet pun
ufašja kav raskošjan iz dna srca vapi k njemu:
„Tvoj sam ja, spasí me!“ A Presv. će te
Sroč spasti, spasiti će te i u odlučnom času,
u smrtnoj borbi; i jer si njegov bio za život,
bit ćeš njegov i u blaženom raju njegova.

* K tome ti može diktirati „Povesta“ u knjizi:
„Duet dviju Presv. Sreć Isusova,“ str. 36.

Dospa.

Na veliku radost čitah u 12. broju ovo-
godišnje Vrhbosne, kako se lijepo proslavila
svećanost Presv. Sreć u dičnoj katedralki;
no i „stara“ je prijestolica (Travnik) kroz
tri dana (9, 10, 11. lipnja) načinom važrednim

naavjedočila bogoljubost svoju k Bož. Srcu. U sjemeničnoj crkvi sv. Alojzija ima jur od više godina zasnovana bratovština Prevr. Srca Isusova. U ovoj se crkvi svakoga mjeseca drži javna pobodnost k Prevr. Srcu, a blagdan Bož. Sreća slavi se tada, što se azmo može, svedanje. Kročiš li u tu crkvu, to ti se i ne hote „u via dñe srce“, zašto te sve opominje, da je ovo stan Bodija. Bacaj li pogled gore, a ono ti kazuje oko o mnogobrojne, vježbo izvedene svetačke slike na svodu crkvenom. Glednost je dolje, a tebi se čini, nego da ti ne će naprijed, što se tobode facaju umazani žarići diljem sjeđni zarač. Obazrijet li se po crkvi, a ti vidit krasne, bogate poslužene oltare i ispredjedionice, na koim pako pristale milosrđućne orgulje.

Kada ved u obične dane neki dah bogoljubnosti proizme vjernika, gdje ovaj ugje na molitve u crkvi sv. Alojzija: kako ne istom morali neobično radljano zaknati arcu, kako se ta crkva upravo nagizdala sjajnom divnjom za blage dane svetkovine Bož. Sreća! Na velikom, stazu posred oltaru preko 100 svjeća obasjivalo prekrasan kip. Prevr. Sreća. Fino, grmisono nebo sa zlatnim dnem oko kipa usjetno namješćeno, još je veđma izneslo Sreću Bođansku.

U petak (9. lipnja), za sam blagdan Prevr. Sreća bila je učedana pjevana s v. m i s u sjajnu podvorbu. U subotu (10. lipnja) na večer gruvanje mušara i skladna svona opominjahu vjernike, da pogiju u crkvu na sv. blagoslov, i u naš pjevanje litanije

Presv. Šeca. (Uglašlio ih Mohr.) U nedjelju (11. lipnja) još ranim jutrom opet je zvon i muzari buditi kršćane iz sna. U 5^{1/2} bila je sv. misa, u kojoj se izložio Presv. Sakramenat za odiljno klanjanje tokom cijelog dana. Sv. mise neprestano ali jedile, dok ih ne prekine svećana propovijed o Bož. Šetu. Poslije propovijedi otpjeva se velesajnu asistenciju s v. misu o Presv. Šetu večer. Upravitelj travničke dekanije. Zatim se u svećanom ophodu nosio izvan crkve Presv. Sakramenat. Za ophoda svirala sjemenična glazba, gruvali muzari, zvonila sva zvona obiju crkvama i pjevalo se latinske pjesme iz rituala diecezaanskog. Praznivci se u crkvi sveti ophod izmoli večer dekan em veoma garnđljivu molitvu Presv. Šetu, što je zovemo „otprošnjom“. U večer hila svećana „vesernica“ o Presv. Šetu (iz rimskog časopisova); a čitava svećansost zaključi „To Deum“ i blagoslov na Presv. Sakramentem.

Samo se slobom kaže, da je slika puha vjeroog malegla u crkvi i da su mnoge bogoljubne duše prema Šelji smogla Spasitelju primile sv. prijestol. Broja im za pravo ne znam, no dojam da ih je bilo 800- 950! Još moram dodati, da se taj dan upisalo u bratoreštvo u Presv. Šetu 120 novih članova, i time je ukupni broj svih članova ponarastao do 1851.

Bilo sve to na veđu slavu Presv. Šeca Iesuova, koje se posvuda ljubilo!

svakе drvo, koје се ради рода добра, појди се у огњј лећи. (Мат. 7, 19).

Debit i zbi.

„Po rođovih njihovih poznat čete ih. Zar se barem a treba grožđje, ili a šeška smokve? Tako svako dobro drvo rođove dobre radja, a zlo drvo rođeve zle radja. Ne može drvo dobre rođove biti radjati, ni drvo zle rođove dobrih radjati. Svako drva, koje ne radja ruda dobra, posjeti će se i u oganj baciti. Po rođovih dakle njihovih poznat čete ih.“⁴

Svaki čovjek može se prispoloditi dobrou ili zlu drvetu. Prema smislu sv. pisma iz koga ove rečiće izričimo, zla drva su oni, koji nisu opak nauk, a to su na pravom mjestu krivovjerci i nevjereci, koji ne mogu donijeti dobra ploda, t. j. ne mogu sa svojim naukom nista dobra určiti. Kao što se dakle negativno drvo bacca u vatra, tako je opakim ljudem, koji nisu naukom ili zlom primjerom donose zao plod, kroz među pakom krivovjerstvu bezvjernstvu ili neduodrednost, pripremljena kazna — oganj vječni — koju svojimi opakim čini zaslužuju. I ti, dragi čitaoče, slijtan si do brojnu drvetu nosočemu dobar rod, ako živili prema svetoj vjeri koju naučila sv. rimokatolička crkva, i ako sudjelujes sa milotu, koju Bog svakomu čovjeku — dakle i tabi — daje, da može kloniti se zla a žiniti dobra, donijeti plod za život vjekovjeđni.

I ja kajem Vas, da si nepravedni bogatstveni trafil
priatelja, koji su Vas primili u vještite kuće, kad Vas
izteče hrist. (Luk. 16, 8.)

I ja kažem Vam, da si **nepravednim bogatstvom** trazište prijatelja, koji će Vas primiti u vječite kuće, kad Vam izteče život. Luk. 16, 9.

Pod riječju „**prijatelja**“ razumiju na svom mjestu svi sv. očei „**siro mahi**“ a pod rječim „**nepravedno bogatstvo**“, surišano imanje.

Ti mi rječimi zeti nas sv. Duh, da onim ljudem, koji trpe sirocanstvo, pomognemo. A kako ćemo im pomoci? Pomoci ćemo im djeli milosrdja, t. j. ako im ukidemo kakovo dobročinstvo; te im pokaknemo, kako izamo (u sreći) smilovanje i kako šelimo umanjiti im bledu. Na takova djela milosrdja bedri nas Gospodin i ovimi rječim, da si naime od svijaka vremenitih darova Božjih pritežemo sironaša u pomoč. Činimo li to, usamljiti ćemo si po siromaci vječito blago u nebu, gdje se lupež ne prikuđuje niti moljac ne jede⁴. (Luk. 12, 33); a siromahu ćemo imati za prijatelje, koji će na svojom zahvalnom malitvom zagovarati pred strogim sudcem, pred kojim ćemo imati račun polagati, kada vam idete život.

A onda će i nas strogi, ali ujedno i dobri sudce primiti u vječita prebivalista, jer je prozvao blaženim one, koji su milosrdni, jer će milosrdje postići Mat. 5, 7.

Uznesenje Marijine na nebo ili Velika Gospa.

O dogadjaju, kojeg se uspomena ovim svetkovinom slavi, kazuje nam stara pobočna priča ova.

Dne tridesetoga kolovozu u 3 sata poslije podne bijanje Bi. Djevica u Бога savsim zadržljena, te je bila kao izvan sebe. U takvoj nebeskoj sladosti ostade sve do treće ore noći. Tada dogje Gospodin Isus sa koci svojih angjela i svetaca, obkoljen milikim vješnjem da se je svka kuća neubličnom svjetlosti zapunila. Sveti apostoli i svri dobiti ljudi, što su bili u kuci gledaše Isusa i angjele svojine sjelascim olim, i iz tega nebeskog svjetla uvidjeli koliki su božanstveni dogodaji sada sa Marijom dogadjaju. Svi popadači nitice i nesudjeli se ni očiju podignuti. O! koliko se zadivile, kad vidješe, gdje ih toliko bljudu angjela okružuju i kad ljubljeneva svog učitelja u u kraljevskom uredu pred sobom nastrikeš. Sad sveti angjeli nakonito djevičansku postelj nebeskim uredom i svu sebo posuđe milostnim rajskevim evijetem.

Slavni Isus pristepi k djevičanskom ležaju, cijediva ljubičenu svoju majku i reže: „Zdravo, prelijabljena majko! Raduj se, jer sada je izbilja svetna ura, kada ćeš se možu u nebeski unići raj!“ Tada Marija reče: „Hlagoslivljana budi moj svevilični Bože i Gospodine, kad se dostopiš k meni doći i investi me iste doline sunca.“ I duše svih dragih pravotina bijahu raznorčene, te s najvećim veseljem goraju Mariji: „Dodataj k nam, slavna nasa kćeri,

či oživaj s nama vječne radosti, što nam ih je
šin troj pripravio.⁴ A sveti su spostili kroz
plač govorili: „Oh ostani kod nas, mještajljice
naša i ne ostavljaj nas kao sirote u toj bići; jer
ti si naša radost u žalosti, ti naša okrjepa
u radu, ti naša jakost u slabosti. Dok si ti
živjeli i mi smo rado živjeli; a sad, gdje
hoćeš da umreš, i mi ćemo s tobom; jer
kakav će nam biti život, kad tebe nema u
nas? Za to uzmi i nas sa sobom u ovog ži-
vota, jer nam je život bez tebe dosadan. Onda reče Marija sinu svome: „Sine moj
dragi! daj utješi draga svoja djece, što su
radi mog preminuoša toliko razrušena. Metni
svoju ruku u ruku moju i podaj im božanski
svoj laganac.“ Tada use Isus desan ruku
Marijinu, prekril svoje vjenčike i tim blago-
slovom napuni jim i telo i dušu nebeskom
utjehom. Sad zapjevaše nebesko čete angjela
milim svojim glasom ovu pjesmu: Sva vi lepa
o Marijo, i nema ljage na tebi. Ustane se
tvoje kao medna koren; mleko i med je pod
jetikom tvojim. Oči an troje kao grubiose,
ustnice tvoje kao jabučice; a miris krjeposti
trojih je nuda zve mirodije. Gle, zima progje,
dakđ pečetače, crviče ne ukazalo, vratadi
vinogradi šire miris svoj i glas grliće čuje se
po zemlji našoj. Ustasi i pokasti, kralješ naša;
Sadji s Libannon, dodji, biti ćeš okrenjena;
Ahhloja!⁵

To pjevanje župe i apostoli i očuile to-
liku slast, da je ni jedan dovrjak izroči kadar
nija. Najvećimi radosti gledaše svoga miloga
učitelja, a njegov ih je pogled napunjivao in-

likim blaženstvom, da su im se srca poput voška raztakala. Predobri Isus govorio je s njimi vrlo ljubezno, te ih među ostatim zapovjedio, da nosokvrtnu tjeļo njegove majke na njezinu preminula donesu u dolinu Josafat i sahrane u novi grob, što će ga tamozati; i da tamo tri dana dekajn, dok on opet ne dodje. Kada bi o po noći, pozva ljubezni lene ljubljenu svoju majku u nebesku radost, rekće: „Ustanji, moja prijateljice; hodiljebice moja u raspljelinama kamenim, pokashi lice svoje i daj da zasnuči glas tvoj u ulima mojih; jer glas je troj sladak i lice tvoje je krasno!“ (Pjesma nad pј 9, 14.) Marija reče: „Uavelida!, duše moja, gospodina, i duh moj tek se raduje u Bogu, spasu mojemu!“ Angelji pak se zapjevali opet: „Veseli se, Marijo! raduj se, jer danas ćeš biti uzeta u nebesko kraljestvo!“ Tad reče Marija: „Gospodin je pogledao na sniženost službenicu svoje, jer stu od sada čo me blaženomu nazivati eva pokoljenja.“ Za tih joj svečitosti Gospodar nebu, Isus Krist, nebeskim svojim glasom reče: „Hodi, odabranico moja, postaviti te za svuš prijesto; jer sam desnuo za tehom.“ Marija odgovori: „Pripravio je srce moje, o Bože, pripravio je srce moje!“ Onda reče opets Krist: „Dodataš Ljubavlju saručnicu moju, dodji, jer ćeš biti od mene okružena!“

Ima toga se svečinji Bog prigra k zemlji, te prepoznaje srce Djevičino napuni sklošu nebeskom u velikom obilju, da još se je sveta duka sakrila i posvetila u Бога zamišlu.

Tako se prečista duha Marijina u neopisivoj radoći odjeli od svoga blagooslovijenoga

tiela, i posev se blaženo osloni na arce svoga dragoga sina. On ju svom ljubaznjivođu primi u prosvete si rukoj i velikim lu slavljem, a pratnji angjela i svetaca privede k priestolu preveretoga Trojstva.

Sveti apostoli stajšu oko svetoga tielo, i ne moguće ga se dosta nagledati i svetih se njegovih ruke zaljubiti. Oni vidješe u njem njeđnu sliku budućeg ukratnica; jer se je to predavao tislo posle smrti činilo mnogo ljepe, milije i njeđnije neg za života. A što je još čudnovatije, premda Marija za svog života od velike pozornosti nije nikakvih dodeša činila, učini ujezino tislo poslije smrti mnogo žadnu. Jer avi bolni, ključati, sliči, gubit, niemi, što ih dovede, kada se sv. tisla pobosko dotaknute, odmah odravite. Bila je toliku naloga psaka, da sv. apostoli tisla nisu mogli tako brzo pokopati.

Kad iznega tri djevice hlijednje sveto tislo za grub prizediti i u novo platno zaviti, zašta oko njega tolika svjetlost, da se u sveto tislo nije moglo pogledati. To na novo obradova i zadiri sve prisutne, a djevice sa strahom i bojazom, prosvuklo se sv. tislu. Kada su ga prevezklo i svakojakim krasnim crivđem i mimoimirnim biljem uresile, okruže ga bezbrojnim svetišjkama, a apostoli ostalu noć spavodu hvaleći Boga i pjevajući psalme.

Po tom odnesole sv. tislo u dolinu Jo-nafat blizu vrha Gelsemani, gdje su je Isusa krvavim znojem znojio, i položile ga tude u istaknuto u stjeni grobnici. Tu probdiše apostoli ciela tri dana uz neprestano pjevanje

angjela. Kad je i treći dan osvanuo, angjeli nebeski, poslani od njezina bedanskoga sina, dodjode u susret nebeskoj svojoj kraljici, dok se ne ukaza i on same, te ju s čitom i telom ne nze sa sobom u nebo.

Na uspomenu tega dogadjaja slavi crkva posebnu svetkovinu, koja su, kako kažu, vež apostoli ustanovili, i koja se je za vremе prognostva slavila potajno, i to najprije 18. studenja. U 4. stoljeću svetkovala se je u Rimu već javno. Na molbu cara Mauricija bi prenesena na dan 15. kolovoza i na taj dan ju crkva i danas slavi. Papa Leo IV. u 9. stoljeću podiže svetkovinu tim, što naredi, da se po vremenu krštanstvu ima svećovati i sa osvremenim, predhodnim postom i vigilijom. Pravom se ova svetkovina zove „Velika Gospa,” jer je danas Marija, nuda sre angjeli i svećeg u nobu uzvišljana, uzvola mjesto na podnođu presvetega Trojstva. Tej se moliti za nas, koji smo joj pod križem po Isusu za sinove i kćeri preporučeni.

Sv. Dominik.

Dne 4. ovoga mjeseca svjetkuju cijelokupna katolička crkva spomen jednoga svetog muža, koji je svojim svetim življnjem umom i rukom svetu crkvi rasprstrio. Sveti Dominik redio se u Calarosgi u kraljevini Španjolskoj godine 1170. poslije narodjenja Isusa. Od djetinjih već nogu sjađe se njegova njojna duša raznim kriepostima; osobito gorljivosti nastojao je da pomogüe sra-

make, a svagdanja mu vježba bijaje sa to o za tajka. Još kao đak prada Dominik sve svoje, pada i same knjige, da samo siromakom, kojs je morio glad, prihvati kruha. U dvadeset i petoj godini postade Dominik predstojnikom regularnih kanonika u Ossi. Dokavli u pratinji svoga biskupa u Francusku, te vidiveli strahotni zaraz koje bijate krivotjerstvo Albigence tade počinila, sreć ga zabili tako, da osimak odeti svoj preostali život upotrebiti jedino za obraćivanje krivotjeraca. U tu svrhu ustanovi poseban red u tri razdjela: jedan ženski samostan, gdje bi mlađe djevojke mogle naći utroštje proti krivotjerstvu i apaciljanu, za tim ustanovi red propovjednika s konadno uređili zadrugu trećoredaca (tercijara) za osobne obejuga spola živude u sreći. Blagoslov Božji potičevo je nad ustanovljenim od njega redom, a samo najaveća djevica, majka Božja Marija, dřala ga je pod svojim zaštitom, ter mi dala našeg, da uvrde molitvu sv. krunice.

Bježe godine 1208. kada Dominik u malenoj kapeli Notre Dame de la Purisile klečeće i moljaju Mariju, da pomegne sv. crkvi. Na jeslanput mor se pokaze majka Božja i prudi mu krunice sa nalogom: „*Propovедaj moja kruščenja, ona su meće biti doista da se razgriji krivotjerstvo a usaprindi krijeput. Kruščenje de milosrdje Božjoj privući na ljudje a onki Božje biti će vodac zaštitin.*“ Sada k kruščenom u ruci hodio je Dominik kršćanske vojske koje su se digle proti krivotjercenti i privede jih k slavnoj pobedi. Sveti Dominik

uz sve svoje naporne rernovanje za slavom Bođjom trapis je još svoje tielo postom i malištom, te se je, premda je čistača srca noskijanu sačuvno, svaki dan prije zore tri puta bidevaao. Za to mu i jest dragi Bog još za životu dao velike miloci, te je na bljade duga spasio, a tri puta mrtvamen očivio. Une 6. kolovozu a u 61. godini svoga života prešel se Dominik u gradi Bologni a drugi bolji vjekoviti šrot.

Dva puta je sv. crkva i posle smrti Dominika uznemljeno sv. krunice bila celobodjena: jednač, slijedom pobjedom kršćana nad turskom vojskom kod Lepanta, drugi put godine 1717. kada su kršćani kod Biograda silnu tursku vojsku porazili. Prvo spomenuta pobjeda bila je povodom, da je papa Pijo V. ustannovio posebnu svetkovinu sv. kruza i zapovjedio, da se po svudu ima svetkovati.

**Namjena molitava i debrih djela u kolovozu.
„Kršćanski život u župama.“**

S potpanim pravom moglo se reći, da je danasko veoma no igda prije svaka župa „prava matica.“ Crkva ima tuj bi red „radijalac,“ gdje jednako radi, kako će upribititi kamenje najmatveni i odabranu, od kojeg se se jednom sačiniti Jerusalalem nebeski. Ali na žalost i pakao ima tude radionica, novljanjih i pogubnih; njenu je i svile poslu za rukom te iz mnogo župa utinio kanot i živu slike ogromnih, obrtaih masebilaca vijska načeg. „Tude — kaže jedan rječit i ujedno bogolja-

ban pisan — imaju na okupu cijeli čete radnika bez nadzora dragog, do onoga, koji zahtijeva duh koristoljubija; tada su radionice puno više inkvizicije, nego li obrtnosti; prolazi, iz kojih se diže smrtonosni zadah."

Takva su, joj, dasasko mnoga župe na svijetu; a manje više sve su zarađene inkvizicije općem. Pa opeč iste ove župe moglo bi biti zemljika blaženo, u kome će već sutra — samo ako mi svoje učinimo — preimlosti Bog dati da iznikne sjeme, što rodi blaženstvom vježnjim.

Uzdignimo se danas povrh ove zemaljštine, pogledajmo s visa nebeskih: pa ćemo vidjeti, kako su tomu sve okolnosti za čudo agodno i povoljno. Slijedimo taj prst Božji; budimo zornosi za slavu Božju i spas neumrlih dana; vrnuće se molimo Presv. Srcu; i duševna će se obnova u župama doskora zamijetiti, a potom i obnova svega kolikog društva kršćanskog. Takva je molitva mila Presv. Srcu; na cijelo — Ona će je usiliti.

Badržan: Ja ne ću dopustiti da se škofi usput od svih, koji se posrete Srcu vašemu. — Dospite — Štakovo drvo, koje se radi usta dobra, pojeći ih se i u ogrej hлади. — I ja katom vam, da si nepravednim begačivim trećim prijatelja, koji će vas prisiti u vježbu lože, kad Vam istede lica. — Učešće Matjima na sebi III. Velika Gospa. — Sr. Dominik. — Namjena militara i dobrük djele u bolovima.

Br. 9.

Januar 1893.

God. II.

Uključi svaki vječnik jedan put, i stoji na godinu 60 novčića,
sakupi one, kojima će u čitavu dobaš ili putem taliti 77 novčića.

Ja će udjeliti mlađat konačne ustrajnosti svima
koji se izasporce za devet mjeseci svakoga
prve petke pridete; ne će zni ni umrijeti
bez sv. sakramenata.

IX. Očeđanje Isusova.

I. Veliku umjetnost, žitatelju mili, kada
ovač put da te naučim; umjetnost, dragi moj,
koja je rijetke kome znana.

Jesi li kada čuo, da je ko za nekoliko
samo sati, redimo sa devet sati, premostio
strahovit, crn penor čvrstim od željeza mostom?
Jeste li vi, brabi, primorci, ikad vidjeli, gdje
ko za devet sati sagradij jaku lagiju, koja će
odoljeti svim olujnjim teškim? Jesi li, mako-
trpni rataru, gledao kada u tvom vrtu ili
polju, gdje tanka stabljika na jednom — na

Glasnik Presvetog Srca Isusova.

devet samo sati — tako odobrja te ojača, da može prkositi i najšerkoj bari? Je li iko viđio ili čuo, da si je ko za devet sati iz praha podigao bijelu kulu?

Ništa toga, mili Škide, nijosi nikada ni viđio ni čuo, je li? A ni stari tvoji ništa toga ne pamte. Na tom svijetu sve po malo. Nije Rim za jedan dan sagragion, ni gorski dab peko noći izniko.

Pa šta je to: dovet sati? Ti ni dočita nadžica nije.

No sada čuj, bento, što će ti ujak kazivati; čuj i od čuda se snobivaj!

Hode ti ujak kazivati, kako ćeš za dovet samo sati premostiti pakleni jar, pa će te u čas smrti anglo Božji siho prevesti u krasni raj. Hode ti ujak kazivati, kako ćeš si ga dovet samo sati sagrađiti laginu, kojom ćeš sigurno dosegjeti u luku vježnoga spasu. Hode ti ujak kazivat, kako ćeš ti, tanka stabljika jedna, kojom svaki vjetar ne raspasti tako silno potres, da te bijes maline s kori-jenom odnese, sa dovet samo sati u toliko odobljati i ojačati u duši, da te zbi najgori bare ovog života slomiti i za vijkele upropastiti neće. Hode ti ujak kazivat, kako ćeš si za dovet samo sati sazidat bijelu, čvrstu kulu, iz koje te neprijatelj tvoje duše ne će moći izvući da te pogubi.

No razumiješ valjda? — Pa će jasnije:

Naučit će te ja evo danas, kako si možeš obezbijediti spas duše svoje a te mi za više mi za manje već za vriglih dovet sati! Ti daj učini za dovet samo

sati tanko po tanko sve, što ti ova crljena knjiga piše, a ne bi propasti u pakao, doći te sigurno u blženi raj.

2. E nije li to jevlin pazar,⁴ nebo za devet sati?

Mislit možebit, da hoće danas od tebe da šalim zbijam.

Ne, dragi čitatelju, nije mi do nikakve žale. Pa opet nije ni preteško, što će ti ja kazati, da čas je za one dovez sati. Nije da se kroz devet sati na kakve muke stavili, da se poput sv. Aleksejija krvavo bičujak, da se razkriljenim rukama moći. No boj se nista. Tu se radi o savijem običajnim vježbama bogoljubnosti, kakvih si ti već dosta puta sâm ovrlio. Tajna je samo u vremenu, kada i u nakon, sa koj bi ka one podušao. Ništa ne bi sve na jedan put neprohodno za devet sati izvršiti morsko, već ljepe sat po sat.

Šta se ne bi dakle proučao, da ćeš i ti razumjeti ova riječka umjetnost, za devet sati obesbijediti spas svoje i dute⁴ nebo zaslužiti?

Cuj der dakte.

II. Bilo jednoga petka god. 1688; istom prvi pjejali zapjevali. U vekom neznačnom gradiću sjevero-istokose Francuske, u samostana redovnicu od Pehuda Bl. Djevice Marije, tamo na pjevaljiku između ostalih davnja klasi aredorječna, bješla redovnica, sva u crna obučena, na bladnji popločanoj kruniji, nepomudra kao kip, skopljenih ruku, obornih očiju, sva zadubljena u ulaganu molitvu, budući da istom čas prije primila u srce dragog si Zaručnika nebeskoga. Kad ju pogled-

daš, na cijelo čelj pomisliti, da to mora biti
svetica; pa se ţe nijesi ni prevario. Paće
svetovnici, koji ju u duhu poznaju, mogli bi
ti kazati, da joj se ne baš riješku javlja Gospođin
vidljivo i da joj snopdaje velike tajne
svoje Božanske mudrosti i milosrđa.

E da se to nije i ovaj put dogodilo, u
ovaj svečani sat izv sv. pridest, gdje se čini
tako izvanredno izabrana?

Jest, doista. Danas joj opet Spasitelj go-
vorio čutljivim glasom:

A bi li ti red znati, ko je ova izabrana
duša, i kta joj Božanski Zaručnik u tej sat
objavio?

Ono pred tobom kleči — nama bl. Margareta Marija Alakok. A što joj u onoj „petek
iza sv. pridest“ dragi Spasitelj objavio, evo
gdje ona smra vjerno napisala: „U srušenom
svilorogu Sretu svojeg“ tako joj natarnjim, nu razgovijetala riječima kazivan dragi
Isus, „obedajem ti, da će strossogu ljubav
njegovu udjeliti mūlost konačne palure svisan,
koji se isasape za devet mjeseci svakoga prveg
petka pridest; ne će oni umrijeti u novilosti
njegovoj niti bez se, sakromenata, jer će im
biti Sret moje Božanske posadeno utocište u
njome zadnjem životu.“ (List 83.)

Naslućujoli li već, dragi čitatelju, kako
sam ti mogao obećati nebo, samo ako činiš
devet sati ono, što ti budem kazao?

Za jedan sat možeš se obično u crkvi
skrateno isporučiti i dozvoljeno pridestiti, je
li? Uđini to „svakoga prveg petka, devet mje-
seci izasape“, pa si k tomu ustrebao svega

samo devet sati, je li? A za ovo devet sati, za ovo devet sv. prizesti obećaje ti nebo — ko? ja? — dači sam Spasitelj! „Ne će oni umrijeti u smrćnosti svojoj!“ „Ne će!“ Razumijes li? To veli vjeđna istina, koja žvu reče, ne poreče! „Ne će oni umrijeti u smrćnosti svojoj!“ dakle ču se spasiti, za uvijekće će se spasiti!

A još im k tomu običaju dragi Isus možnih, vromu utjeljivih milosti za posljednju, odlučnu uru: „Ja će im udjediti milost, ko nade pokore; — ne će oni umrijeti bez sv. sakramenata; — moje Srce Božansko bće će im pousdrano otučiti u ovom zadnjem došu.“

Šta misliš azi, mili štice? Nije li ovo obećanje Spasiteljevo veliko, nije li divno? Za devet sati — nebo! Doista je ovo obećanje od svih, što sam ti ih dosada tumačio i što će ti ih još tumačiti, paže i od svih drugih obećanja, što će ih ikad čuti ili čitati, upravo najveće, najdivnije, baš neprispodobivo, pa se s toga i pravo obično zove:

VELIKO OBEĆANJE.

Tako za devet sati — nebo! Što t' više? Ne će umrijeti u smrćnom grješku. Učinit će prije smrti pokoru za grješne svoje. Primit će sv. sakramente na umora. Bož. Sret, Sret svog pravednog Sretu, zebi jamči, da se ne će odsuditi na grozne make paklene. Za cijelo i bezdrojno čel uštvariti vjeđnu radost, vjeđno blaženstvo, vjeđne slaštice u krasnom

raju. Sam ti Gospodar i Kralj neba ovo obrešao.

b. A za sve ovo morat' samo dragi sati potruditi, samo devet puta skrušeno isporuđati i došljivo predstati, na prvi putak što dolazi u mjesecu, a redom za devet mjeseci. Je li to odvise, je li to preteško?

Zaistu na ovo neprigodobivo obećanje moglo dragog Spasitelja sklopati samo "nezavjerno milosrđje Srca" njegova, kako i sam izjavlji.

O hvala ti, dragi Isus! hvala ti sto i sto puta na ovom smilovanju trecone, što će ga usprkos svim mogućim potekodama znači izvesti tvoja „ljubav stvarogđa.“

A ovu prezirersno i tako lako sredstvo spaša Bog htio pristupati osobito za naše doba. Tim veća mu hvala!

Istina, objavio dragi Spasitelj bl. Margareti ovo obećanje već prije dvjesti godina; no onda je slabo koji za to saznao, jer je list bl. Margarete, u kojem nam ovo obećanje saopštio, malak dvjesti godina ostao u tami i zaboravljen.

Latom ga god. 1867. prvo su svaga objednali.

Sad se bi dago, već jedan francuski avanžirnik zapisao o tom obećanju poseben knjižen, u kojoj raspravlja i ujedno dokazuje, kako je osnovano na anavljem vjerodostojnim dokazima. Ta knjižica veličušeni bogoslovi protišle i pohvalile. „Veliko obećanje“ sa

koje se otprije i znalo, od dvadesetak godina
počelo će vjernome puku razglasivati, u crkvi
propovijedati i spisima širiti.⁹⁾

Možgi bi to biskupi одобрili i sami sve-
jim crkvama ugodno vremeno i pismeno po-
potvrdili vjerodostojnost ovoga občanja i pre-
poručili, zek se svuda razglasiti.

A vjerni se pak u mnogim već zemljama
veikim odaštevijenjem dao na ova pobodnost,
tako da im je prvi petak svakoga mjeseca u
jutro kao kaki blagdan: sve haj u crkva;
nije im ni dosta, jedan put samo ovršiti
ova pobodnost od devet sr. pridestti, nego i
više puta, kako bi tim sigurniji bili,
da su sve po želji Spasiteljevoj

⁹⁾ Tačka n. pr. i u načoj diktici „Prádoru“, godine
1888. na str. 181—188. Na oaj diktici, koji potječe
iz vjetra posa, iznijeseno sve, osimku crkvenika, kojeg
treba raseliti rješenje malih dvojica i planja, na koju
se mi ovđe nezbjedno spomenuti.

Blaša u Željisu ne mijene nudio istaći, da na
bi kogod ova prevelike silost Božje peskenske sebi
u propast, preusmjeri i tako ne stigodi u svo oblažanje
Imena. Kako je doista i bezbaran bila u misao: „Pa
ču i ja učiniti ova desatina, a uoda u more post i
palom, u more moštava“-re, znamo, a more svih današ
zapovijeli Božik, kad već ipak održi ovoga občanja
Spasiteljera ne mogu vjekom propasti.¹⁰⁾ Kao i vrat
bita tu misao, jer nas sv. sabor tečenički potvrđava, da
nikad nemodemo biti potpuno (apostolski) sigurni o
vrijednosti spasa svete, veličanstvene vrijek po njedluka
sv. apostola Pavla „predi vaj spas na strahu i drž-
anjem.“ Bezbaran bi bila moja misao, jer je pre-
ustno rješenje gejši proti Duhu Svetom; ko bi dakle
ne značio sudi svetu rođku devotice, taj se bi tines
spas dala svrha nipošto obuzbijela, nego danže naj-
većoj pogublji izrgao.

uradili a spas svoj obesbjedili. Tako je danas n. pr. o Francuskoj, Španjolskoj, Portugalskoj, o Švicarskoj, Italiji, a osobito o Belgiji, gdje u mnogimč izpanim vremena prvega petka ide bar četvrti dio, gdje dolazi i polovica i više izpljana k sv. prisjetu. Ma i drugi Indijanci u Sjevernoj Americi i bijedni Crnevi u vodači Africi noseći već na čeliku obesbjedje* i hrle preog petka iz široka i daleka u crkvu, da prime sv. sakramente po zakazu i želji Bož. Srca.

Vidioš dakle, štođo dragi, da ne želi ništa biti sam, kad sa toliko i mališa kršćana po svijetu biniš, što i od tebe traži Bož. Svecu ualeg Spasa.

Jer i jest bez ikakvo dvojbe željaš noga Bož. Srca, da sv. krizost, koj i u mnogu, bud jednom u životu ovise „veliku desetnicu“? Ne bi mao dragi Spasitelj ni učinio tako izvanredno, negki nečuvano obesbjedje.

5. Kamo sroši, mili čitatelju, kad bi se i ti na taku laku način, za devet samo sati, obesbjedio spas neumrie svoje date!

A hvala, je li, samo ako ti je ikakvo moguće?

Tako kad bi ti dragi Bog kassio: „Operi si kuću devet puta i primi devet puta po siromaska na konak, pa ti se će kuća nikada izgorjeti, ma i požar ubratić sve naokolo usjedine kuće“; — bi li ti devet puta operio kuću i devet puta primio po siromaska na konak? — Znam, da bi!

A ne vrijedi li kriterna troja da kaže više nego troja koda? Kad je kuća gori,

ne gori vijekom, a kad izgori, možeš je iz popola opet i lijepa podignuti. Tvoja duša kad jednom gori u ogaju paklošem, gori vijekom, a nikad ne izgori.

Na evo gdje ti preljubezni Isus veli:
„Ozeri sinko, devet puta dugačku svoju u sv. isporijedi i primi devet puta mene, tvoj slatkoga Spasitelja, u svoje srce na stan, a to sedam svakoga prvog petka za devet mjeseci. A ja ti obetajem, da ti dusa ne će gojeti u paklu, nego da cu ti uz to još i na smrtni udijeliti velikih milosti i preobilnu utjehu.“

Možeš li se očeti takvomu pozivu Spasiteljevu?

No reci, da je teško, da ne možeš. Šta bi ti sa kuću, to zar ne bi za dušu? Imaj vjera, sinko!

No reci, da nemas kada, jer da je petak djeļatni dan. Kada bi dragi Spasitelj glasom i vidljivo došao i pokrenao na tvoja vrata i milim rijeđima konak u tebe znašao, ej! ti bi odmah halatom u kat te Isusa lijepo dožekao! A sada gde isti Isus tebe poziva ovim velikim obećanjem, a ti bi se ispričavao: „Nemam kada!“ i okrenuo legu? A kakav ti ono silni posao ne da vremena, kad te Isusa zove? Zar ne znat, da bez blist gospodina Božjeg zaledin raditi i graditi, zaledin se truditi i umjeti; a blagoslovnu Božjim psku da rad i tridesetorostrukim i stotstrukim plodom ragia? Dakle imaj vjera, sinko! Ti žrtvuj Presv. Srcu ovo malo vremena, a Ono će te potis po svome obećanju, „korijepiti“

rodju,² pa ti „błagoslouři, źe god podasnet.³ (III. obed. Iesu).

Daleko li je do crkve, gdje bi mogao naći svećenika pripravlja da te isporuči i pričesti? No da ti pokazem mjesto, gdje bi mogao voditi veliko blago, bi li ti daleko bilo da njeg, ma bilo i za trećim hodom? A dragi tvoj Iesu, a spas tvoje neuobičajne duše zar ne vrijodi viša nego zlato i srebro svijeta? Imaj vjeru, vjera imaj, sinko!

9. O koliko je revnih kršćana svladalo već veoma velikih potiskova, da ovrše ovu pobožnost, puno većih, nego što će se tebi na put stavljati!

U nekom gradiću u Belgiji začuli za ovo običanje i ljudi, kojima je briga za gradsko svjetiljice po ulicama. A baš u jutro imali bi posla sa svjetiljkama, te se bi mogli idu u crkvu. To im se jako dalo na žao. „Drugi smiju, a mi ne smijemo osigurati si spas duše? Zar nije i za nas Spasitelj utinio ono sešće običanja?⁴ Sta te? Dogovore se i odluče, samo kad nagrij svećenika, da u prvi petak primaju sv. sakramente — ne ču u dva sata! Svećenik, kojega zamoliše, gani tolikom vjerom, drugo volje pristade: noću ih isporuči i pričesti!

I ti, sinko, imaj veliku vjeru!

U odgojilištima i školama, gdje no djece one pobožnosti ne mogu oviti bez dozvole svojeg starješinstva, tako bi lijepo i ustrajno usati moliti za tu dozvolu, da im se napokon i dopustilo.

Ne mogahu li u obitelji svi zajedno
podi u crkva, ostavivši kruha pasta i prazan
— dobro: to bi najprije jedni, a onda ostali
ovralli veliku devetnicu.

„Ne zaberavi na milostivnu devetnicu,⁴
piše neka visokorogjena osoba svojemu bratu;
„ja svoju mursadoh mjesecu listopada i za ova
početi, budući me mjeseca rujna nenađene
nekе prilike zaprijeđile.“

U Belgiji se opažava, da su vjernici
upravo u onim krajevima najrev-
niji u toj pobožnosti, gdje im je crkva naj-
dalečija, a putevi k njoj najlošiji. No ne će li
im dragi Španci upravo rudi ovih potiskova
pobožnost njihovu bogatiju nagraditi nego drugima,
kojima je blizu do crkve, a put udoban?

„Oči što stoji, se i svrđedi,⁵ pravo veli-
nak pjesnik.

Na što veće potiskova naigjeć kod ova
„velike devetnice“, avu će se to obilije i sjaj-
nije na tebi ispuniti ovo „veliko sređanje“.⁶

8. Utini dakle, ako ikako možeš, velikim
strem ovi velike devetnici!

Pače preporuči ja i drugima; posudi im
ili im skm čitaj ovaj članak, ne bi li i oni
naudili umjetnost, kako će si za devet samo
sati osigurati vječni spas duše, ne bi li se i oni s
tobom odlučili na ovu preizvrsnu pobožnost.

Tražite si onda svećenika, koji bi vas
htio ispojediti i pričestiti na prvi petak kroz
devet mjeseci; zdogovorite se s njim, kako
bete, i pođmite u pr. prvega petka slijedećega
mjeseca listopada, pa ćete svršiti prvega petka
lipnja.

To je, mislim, i za staro i za mledo ujedno vrijeme.

Svaki put, kad u to ime primješ sv. sakramente, molí, čim dođeš u crkvu, crkvo:

Molitva

za selidbu domaćina Prez. Svetog Isusova.

Evo mene, o prelijubljeni Spasitelju; evo mene, jer i ja želim, da se dobitim svih prevelikih milosti. Da si nam po vjernoj službenici tvojoj, bl. Margareti Alakok, obetao, rečerkći njojini: „U neizmjerenoj milosrđu Svetog obođenja ti, da će svatoguća ljubav njegova odijediti mjesto svima, koji se iznaspe za devet mjeseci svakoga prvog petka prije sate; ne će sei umrijeti u nemilosti njegovoj niti bez sv. sakramenata, jer tu ih boži Svec svoje Božansko pouzdanano utičište u svomu zadnjem času.“

O Svec Božansko, o Svec pono smilovanja i dobrote, ne nakratki ni meni, sednjam štovatelju tvome, svih predvragojenih milosti.

U to ime buju dakle da se sada isporuđujem tvome svetleniku, skrabeno i iskreno kao da bili se tebi samoum isporuđio; a onda budu tebe, dragi moj Isuse, što pohtajnje u srca preje da primim, prihvatujući ti ova sv. pridest po besgrješnomu Svetu Mariju u njezina za mene utvrde i na sve one naktase, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Amen.

Razlozi koji nas imaju sklonosti, da štimo presveta Srce Isusevo.

1. Povijest, kako je ta pobodnost postala i kako se jo razvila, jasno nam predstavlja znake božanskoga upliva: božanskog djelovanja te se ne može podvojiti da je to djelo i naredba Božja; a blagoslov, što ga ta pobodnost rasprostire, tako je velik i čudovit, da tu pobodnost moramo ubrojiti među one, koje gospodin Bog najbezegatija nagradjuje.

Predmet te pobodnosti je najuzvišeniji načelni, najreličanostniji i ujedno najljepši i najljubodliviji od ikog dragoga, što si moremo pomisliti: milosrdna ljubav gospodinova, koja je temelj i pobeda cijelog djela spasenja, svih tajnih njegova življenja, i smrti i vrelo svih misli i blagodati, što nam sironačnim ljudem u dio padaju, — i to sve predstavljeno u klanjanju vrijednu i častnu znamenu, u njegovom presvetom Srecu. Ako *ime Isus* na častvu otabeđuje daže tako silno djeluje, da sv. Bernard moguće reći, da neima ništ ljubaznijega i dražatnijega, od imena Isus, to da so moćnici izgovarajući ovo sv. ime jače i odudevljavaju za moćništvo, neće li Sret Isusovo, koji nam sve tajne Gospodinove u svjetlu ljubavi predstavlja barem isto tako moćno biti?

Vježbanje u ljubavi i štoranju presv. Sret jest najveća i najozvišenija bogokovna krupnut: Vjeru, klanjanje, ufanje ljubav zahvala, odprošćenje, odance; to su najslagije,

najugodnije, najutječljivije vježbe s naboćnosti, koje ujedno posjekaju duhovni život i posvećuju i usavršaju vlastito srce. Ako u ovih molitvama s pravom na to mislimo, da njimi Božja častim, reći spas osiguravamo, to onda možemo ta dvostruka vrhu podpuno i u cijelom postići najbolju vježbu, jer se u pohođnosti koja Božja najvećma časti i dići koja nam najviše koristi, a to je pohođnost prema pravotomu Sru Isusova.

Svečka te pohođnosti jest najsvetija i najplomnenitija u istini vredna srca, kojo stoga gospodina i očistila rade ima: ljubav trati se ljubav te najmilosrdnijemu Spasitelju za učinjene mu zaslužnosti i uvrjede ljudske naknadu učiniti. Ako je koja pohođnost tih dragocjenija, tada učitljiva i neobičnija, joj svrha koja traži, to onda ovu pohođnost, koja je vježbanje najplomnenitijih i najsvršenijih čina ljubavi, nemate ni jedna druga polutnost nadmaštiti.

Ploveći te pohođnosti jesu najbogatiji, najveličanstveniji i najdoljniji, kojim koju pohođnost dragi Bog može obdariti. Spomenimo iznadju svih ostalih samo jednu, koja je te pohođnosti i kroz njihovu vlastitu plod proizlazi: ljubav prama Ismen, usisenu Gospodinu i kralju, našemu vječnom velikom svećeniku. Ima li gaće pravo kršćansko srce koje ne bi sa svim žarom za tomu najvećem milosti tešlio, koje ne bi često i doste za nju molilo?

Na dvostruk način, veli P. Gallifet (*De Cultu SS. Coedis sm. I. 2. C. 4.*) možemo

postići ljubav prama Isusu. Najprije daređiji-
votči Božjom; kada se naime po naših mo-
litvali sklone pa nam veliki milostivi dar one
ljubavi u svomu miloserdju podiši. Onda mo-
žemo postići ljubav prama Gospodina Isusa
svojim vlastitim od milosti Božje pridružim i
posvećenim nastojanjem; kada naime ap-
tretimo ona sredstva, koja su po sebi oso-
bitim načinom prikladna uspaliti u nasu ljubav
prama Isusa. Jedeo od najuspešnijih
sredstava zato jest: razmitljati ljuboznivu svoj-
stva i savršenosti Isusa Krista i spominjati se
ljubavi koju on ima prama nam, i dobro-
ćinstva, koja nam daređivo podjeljuje. Ali
to je jasno, da ta dva začina, kako se ima
postići ljubav nepram Isusu, ni jedna pobož-
nost u tako podignuti mjeri ne sadržaje kao
što pobožnost prama presv. Sru Isusova. Jer
nema milosti koju bi stovareći božanskoga
Sreća zeliće i revnije zaključevati, nego prava
ljubav prama Isusu, svomu Spasitelju. Na-
dalje je saslušna posebna vježba ove naše pobež-
nosti, razmitljati čestu ljubav i debroćinstva
božanskoga Sreća. Konačno ne imati pobožnosti,
koja se Bogu toliko mili i koju On tako
obilno nagradjuje, kada što je pobožnost prama
presvetomu Sru Njegova Sina.

2. Da vidimo kojeg vladara (misao je ta
O. Franaka), gdje iz svojih dvora izadije, to
svojom rukom drveće zasudi, pa da se onda
svaki u boga dar k vježbi nevraža, te ga
ogleda, zaključa, obrazuju, zjeguje, ne bi li
pomisliši: dragocjeno li je ovo drveće; mnogo
li je vlađaocu do njeg stalo! A zar nije baš

na diku tako s pobožnosti k prver. Sreću Isusova? Gospodin Isus Krist sam ju je zasadio u vrtaču svoje crkve sam ju njezovao i usmijeo. Sam se je glavom ukazao bl. Margariti i objavio joj predmet poticaja, vršenje i vježbu te pobožnosti; doista se je navratao, te ju o svem poduzevao i o pojedinih stvarih upućivao; pod moćnim njezovim utjecajem posudila se joj ta pobožnost razširila uz priču svim protvinkom, uza svu slbst i nedostatak ljudskih sredstava, te je postala i ponajveštijom pobožnošću katoličkog sveta. Doista, mnogo li mu je do uže stalo!

Ali on nam je također poseve jasno označio, da želi i hoće. Šta je i šta putia rekno bl. Margariti, kako uslasići to hoće, da se u prilici njezova presv. Srca čuje njezova ljubav, i kako zahtjeva, da vas svjet ta pobožnost ujeguje. Upoznana volja Gospodnjova i crkva je naputila, da ta pobožnost poprimi i uvede. Dugo je ona svojim odobrenjem nastajala, jer joj volja Božja nije bila jasna; mi kad se je uvjerila, da tako Bog hoće ona je najmoćnijim i najjačnjim artilerijama pohvalući rasprstirala. Stoga veli u brovca kojim ediličnu učenicu presv. Sreću, Margaritu, blaženuju proglašuje, da je ona, kojim naša sv. vjera počinje i dočima, hotio, da se poštivanje i pobožnost prema božanskom njezovu Sreću u crkvi uvede.

A treba li ista vjera, da za čim planimo ljubavlju, zanosom i odruževljivanjem, nego biti siguran, da tako hoće i izrekuje Isus? Nije li sve nassi u prilog, i ne moramo li za sve

što imamo i čemu se nečemo njemu zahvaliti? Nije li vredno, da tu želju njezova Sreća ispunimo? „O da mogu, veli bl. Margarita, o da mogu priporučiti svemu svetu, što o toj ljubaznjoj pobožnosti znam! . . . Ja s pouzdanjom tvrdim, kada bi se znalo, kako je ta pobožnost Spasitelju mila, da ne bi ni jednoga kršćanina bilo, koji je ne bi gojio, pa makar ne znam kako mlak bio u ljubavi.

A da nas još bolje na tu pobožnost potakne, Bošanski je Spasitelj stovateljima svog presv. Srca taklio občao, koliko nije ni jednoj drugoj pobožnosti.

Najpoznatijih onih jedasaceat občanja jest:

1. Dat ēu im sve milosti, koje su im od potrebe za njihov stalik.
2. Udieliť ēu mir njihovim obiteljim.
3. Utjećiť ēu ih u njihovih nevoljach.
4. Bit ēu im sigurno utočište za života, a osobito u čas smrti.
5. Blagoslovit ēu obilno svako njihovo poduzeće.
6. U mojem Sreću naći će griešnici izvor i bezkrajno more milosrdja.
7. Mlake duše postati će revne.
8. Revne duše brzo će se uzpeti do velike savršenosti.
9. Blagoslovit ēu iste kuće, gdje se izloži ili stavlja slika mojega presv. Sreća.
10. Svećenikom dat ēu milost, da ganu i najtvrdja srca.

11. Ime osobah, koje tu pohođnost rasprostiru, bit će upisano u mojojem Sreću i neće se nikada iz njega izbrisati.*)

Gospodia Isusa obetaju, da će dati milosti u životu, a još više milosti u odlučnom onom času na samri; po kamo da mu je sve to pre malo, još i nadalje nam obrće, da ne rukom kune se, da će milostmi bez mјere i kraja obasuti sve, koji ga budu u njegovu pravu. Sreću trebili. Pa što je obedaо, to je i utinio. Stotina na domaći lječova i časopisa u raznih jezicima i oblicima svakog mјesteca u svjet raznosi nebrojeno zahvalnico, kao dokaze nagradjenog posuđuju, kamo se jednaka odrižana obetejanja, što je Krist Gospodin svojim štovateljima obetao. O da svi to Sreću upoznaju i zavrsi!

* Tko je dan hrvatskome pravu, Sreću Isusova nadi će ih jedan dan obesjeća i na drugoj stotini prijenosice u hrvatskome; a starci čitanju „Građevika“ u brežnjici od iznješke godine. Dovršimo ih ovđe radi svih novijih čitatelja, koji može biti još uvek imali prilike upoznati se u hrvatskom, a ne Isusu prirodi ali drugo knjige, u kojoj bi u divna obesjanja nadi zajedno, kamo što je u, p. knjigice „Matice kako da stujsmo“... ili po novijem istenju „Deset sluhata“ . . . , od O. J. C. d. l.

Sv. Roza Viterbska.

Rosa ugleda prvo svjetlo godine 1240., baš u vrijeme kada je car Fridrich II. svetu crkvu bio krunio potištio. Još kao dijete potraživala je Isusa u pravu. Sakramenta, rado kleđala pred slikama svetaca, marno prisluškivala na-

božne rasgovore. Post i trapljene bilo su joj osnijele vježbe, a usjedla joj radost bijade braniči prava sv. crkva. Za to i jest primila poslanje od same majke Božje, koja joj dade redovničku odjelu sv. Franje s valogom, da izadije i propovieda. Ved u dobi od deset godina stupa Roša na javne trgeve u Viterbu, te propovieda i opominjata građane na vjernost prema sv. otcu papi i krješko govorilo proti njegovim protivnikom. Moć vježnih čudes, bijše tolika, da carsku stranku obuze strah, pa ju izagnate iz grada. Taj pragon otoci vježnu djelovanju novo polje, dok stvar Božja ne održa slavodobitnu pobiju i papa se Isidore IV. vrati u triumftu natrag. Iza toga se skloni Ross u vježku malu selišću u gradu Viterbu da se pripravi na smrt. U osamnaestoj godini životu prenosi se u vježnost. U nebeskomu sjaju ukazu se mu papi Aleksandru IV. i zamoli ga, da joj dade tielo prenjeti i ozači mu mjesto gdje se nalazi. Sv. otac zbilja nadju sv. tislo ostaje. Tielo je bilo neotkriveno i širdo je preogadan miris. To sv. tielo sada podiva u crkvi redovnika sv. Franje u Viterbu.

Rosa proživi samo 17 godina na zemlji, pa izrođiti crkvi pobijedi a sebi nebesku slavu.

Ti, dragi čitanče, može biti već mnogo dulje živio, a jesu li čta na sv. crkvu, za Bogu dobra učinio? Svaka minutu možeš za dućerni spas upotrebiti tako, da ti bude podlogom vječne nagrade u nebu. Presuzmi si dakle, da ćeš svaki dan raditi na veću slavu Božju a na spas svoje osuđeje dase.

Kada Bog koga odabere, da izvede osobito koje djela, onda mu ujedno daje i našdu za te milost i jakost, da to djelo dovrši, pa ma se iste proti njemu ne znam kakve vremene pročivitine. Kad je jednom sv. Roka na javnom tegu u Vizerbu propovjedala, kako je potrebito, da ostanu sv. crkvi vjerni, nagovila se toliko avještu, da ih je malo bilo, koji su ju mogli razumjeti. Roka ne prekian gorven; a na jednoć se kamen na kom je stajala čudovito podiže u vis i osta nepomiču u graku, tu su tako svi mogli svega djevojče vidjeti i razumjeti.

Dan rođenja Bl. Dj. Marije ili Mala Gospa.

Ako se i ne može izvestno označiti vrieme, kada je svetkovina narođenja Marijina nastala, zna se ipak, da je već u 7. stoljeću svetkovana: dakle u najdavnijih vremenima. U 12. stoljeću bi u grčkoj i latinskoj crkvi na dan 8. rujna odredjena i zapovisljena da se sljede dani. Poslije smrti pape Grigura IX., a t. z. konklav u zatvoreni kardinali nisu se mogli gledati izboru novoga pape nikako složiti. Za to svikolici utina zavjet, da će, ako svemuči Bog po zagovoru Bl. Dj. Marije njihov predstupnji izbor željenom cilju uspješno privede, nastojati, da se ustanovi svetana za svetkovinu narođenja Marijina. Iza togu bude odmah izabran papa Celestin IV., koji, budući keriko vrieme vladate, nije mogao izvršiti rođeni zavjet. Njegov naslijednik Inocens IV. usasotu tu zavjetorazu os-

mina Narodjeњa Marijina, i zapovjedi, da se po nješom kršćanstvu obdržaje. Veli se da je Sćepan I. kraj agarsk Bl. Dj. Mariju prezvao Gospojom i otako potiša skraćeno Gospa. Ovaj je blagdan nazvan Malom Gospom, da se razlikuje od svetkovine urođenja Marijina (tô kederosa) Veliko Gospa.

U mnogih obiteljskih postoji običaj, da roditelji dječu, kada im rođendan ili imendan dočekuju, časnogod nadare. I sv. crkva tvrdi da će i Marija nas nagraditi, ako joj ujezin rođendan svečano sprovedemo, te nas na to pozovi. Sv. crkva se pouzdano nuda, da nam neće biti u zamaz, nego da ćemo posve sigurno od majke Božje na dar dobiti nješto, što je dječi najmilije — majčin blagoslov. Majčin blagoslov je majčina molitva i tako nas sv. crkva na koncu breviara toga dana pozivlje:

Danasnije narogjenje važna djevice Bogorodice Marije svom rođeću i nabožnošću sprovodimo, da se ona moli za nas gospodinu našemu Isusu Kristu.

A mi sv. crkva po zagovogni Marije za se i sve svoje, dakle i za te, dragi čitatelju, očekuje, to nam opet kaže u breviaru našega svog velikog naučitelja sv. Augustina. Njegove su riječi pravili počvaln, zahvale i prošnje; ovu njegovu molitvu, selis li isto dostojniije proslaviti blagdan njezina rođenja, valja da i ti danas često izmolis: „O blažena Marijo! tko bi ti se mogao dostoјno

zahvaliti, i dutnu ti slavu ispievati, što si divnoe svojom prvolom izgubljenom čovječanstvu u pomoć priskočila. Kakove ti hvale ne duguje slabo čovječanstvo, koje je jedino po tebi opet put svome spašenju našlo? Primi zato našu prem slabu i daleko za tvojim zaslugam zaostala zahvalu. Unesi naše prošnju u svetište uslišanja, a iznesi nam pomirenje. Što po tebi prinosimo, (nekada) je po tebi i zagvarano, a što pouzdanim arcom prinosimo, da nam bade po tebi i udjeljeno. Primi što dajemo, vrati što prinosimo, odkloni, čega se bojimo. Ta ti si jedino uzdanje grješnika.

Pa tebi se učamo opreženje grieba, i iz tvoj krila, o prebladena, očekujemo svoju nagradu. Sveti Marija, pomoći navoljnim, okrabi makodinu utješi suzne, moli za narod, i posreduj kod Boga za povređene mu djevice. Daј da pomoć tvoja očiste svi, koji dan rodjeajuš tvoja dostoјno svetuju⁴.

Namjena molitava i dobrih djela u rajnu:
„S v. crkva u Italiji“⁴.

Punim se pravom reklo: sv. Otač, a s njime i ljudi misljeni po cijelome svijetu, glasno vape, da je podpisna neodvisnost (suverenstvo) nežna sv. stolici, kođe li — kako valja — upravljati crkvom Kristovom. Istina nije teško prederivati točodruge interes (koristi) jednoga naroda, ili bolje rekuće nepravedno teranstvo jedne stranke, to opet se ne smije

svrđi a sva ni interes jednoga druktva, — kakovo je sv. crkva, — zašto ovima pada preventivo. Stanje što dira u prava jednoga drukštva sa kojih 300,000,000 dinar, i tim stoji od malih svih neobrazovnih naroda, — obvezno je silovan i nemasno, te već za to mora jednoga da prestane.

Pravi interesi naroda talijanskog u istini su izvrsni i interesanti sv. crkvi. Čuvaju može teško da pojmi — veli Leon XIII., — kako neki praviljivi stranici u točko zahvaljujući te tvrdi da je papinatvo ili ti avijatorna vlast papina bila na ulicu plemenu talijanskome; dok prethvorno svjedoči prijest da je papinatvo svagda bilo pokladom sreće i blagostanja uprave plemenima talijanskim.

Koliko je dakle teljeti i gledati na prave interese Italije, da se što prije sklopi ne koja god nagodba, uz koju bi se dalo kako tako živjeti, nego da bude već jedared pravi i dugotrajni mir između pape i kralja talijanskog!

Tek onda, kad se svestno riješi ovo pitanje, povrati će se mir i crkvi i svima onim narodima, što su ov das vole uzneseni. Ovo dakle od Prete. Sada traži da isprobamo molićivanja jednodušnim, u prvom redu na sve vjernike u opć. a onda napose znatočne broju onih Talijana, koji su na ţelost zaslužili predsuđe — po njihovu mišljenju dumosuške: uoka u jednu ruku jasno upoznaju, kako je potrebit taj mir, a u drugu opet da

iskreno o tom nastroje, kako će ga postići na
golemu korist najprije sv. crkve, a za tim i
samo Italije. —

Blagodati presv. Srca Isusova.

Srca Isusova zdravljje bolesnih.

Rat se nam bili na vrstima teški ispit, kad mogu prijatelja stadoće boliti pesa tako silno, da je mislio, ustrajne li tako još koji dan, ē će morati i nemaće i ispite pustiti. U toj se nevolji obećaja usefom dovernicem preav. Sreću Isusovu. Svi devotnici nismo se srećali, ali je ipak svaki pun pouzdanja u onoga, kog u litanijsima nazivljenog „zdravlje bolesnih“ i koji je obećao: „Uvjestit ću ih u njihovim nevoljama“, pobočno molio određene molitve. Deverotog se dana opet sastao sa prijateljem, te ga upitah, bole li ga još pes. A on mi odgovori: „No bole, brate! ima već tri dana, kako me ni mao nobole“.

Hvala presvetom Sreću Isusovu.

Slavoljub: Ja ču uspešni milost konzerve utrajanosti, svima koji se uspešno sa dovet vješću svakoga prvega petka pridestaju da će oni ni umrijeti bez sv. zakramenta. — Kapleni koji nas imaju skloniti, da blagomo presvetu Sreću Isusovu. — Sr. Rosa Viterbska — Dan rođenja Bl. Dj. Marije ili Matla Gospa. — Namjera molitava i delala djele u rajmu. — Blagodati presv. Sreću Isusova Sreću Isusova zdravljje bolesnih.

Br. 10.

Listopad 1893.

God. II.

Inči straki njenje jedan put, i togi na godinu 60 vredna,
a u isto, kada se u kruni donosi ili posle taj 72 mesec.

Ja će povrati slaju obiteljima razdvojenim,
a štitit će one, koje su u kakvoj potrahi.

Vl. obeća nju Isusova.

1. Bio je sparav lipanjski dan, kad sam
se sasudrog našem poslao na koštu Bokovice,
obronak Vlastila. Bijeli Travnik ležao
duže u zelenoj kotini kao bijele razburane
kočke u zelenoj sazari. Sav grad bio mirao
i tih, da ti si jedan glosio in ažoga do
nisi nije dobro. Da nije ono, što se tamо
po plavetnom usku řeču, žarko sunce, već da
je ono blijedi mjesec, i da nije sada popodne,
već da je gledo doba noći, ne-zman, bi li
Travnik-šeheron jač reča titina vladani magla.
Tako si ja u tisu čestu poslijepodne. Samo
Lukra rješica kao staro blebotalo, što je više

Glasnik Presvetog Srca Isusova.

10

slušač, sve tu ova gibanje i promenjiva na-klaja.

Na našem putu na bedu ni ševe djuće ne spoznati. Ali se: gde tamo za ovom kamenom pokraj ceste gdje sjedi stara baba; osmila se kao zvuk u svojoj košći.

„Hvaljeni Isus!“ zanosi se ova vlasnica.

„Uvjek hvaljen, babo; a jesu li sestra?“

„Ja sestra; a kako ne bok, kad sam stara?“ pa zahonom rukom pređe starackoga, zubebitog želja.

Bubanj brčko:

„A gdje ti je kosta?“

„Tunica gore na Lukavici. Doleko ju Bila samo na čarolji, a sad se sto vrđam.“

Beso se rasipio filahan rangorov među stacionom i nejnjim drugom. Ja smazljeno postrane stojao i slušao. Pričaliskivali dober i ti veliki, činateli dragi.

„Imać li, baba, u crujci knjižnika Prešev-Srca Iosifova?“

„Imam, imam! Ja kako ne bokimala?“

„A u sandaku, jo? da je Iskupo čornička?“

„U kakom ti sandaku, duto? Očirila sam ti, znaš, lijepo sliku Predstavnika Iosifevog Srca, pa objesila na drvenu. Je li pravotako?“

„Nikad bolje! Nego reci mi još, boba, ja li se ti i ova kostna deljad uku u puc mališ pred tui slikom?“

„Molimo, dragi. U jutro namah, kad prvi bukovi započesni, a mi uranili, onda svi pred sliku Preslatkoga Iosifevog Srca. Tamo kleknuti,

milj, znak, Oče naš, pa molji zdravu Mariju, pa molji vjeronosnje, pa dodaj još: *Prestolno Srce Isusovo⁴, dođi da te svu volju i vuku ljubavi!* Tako su nas učinili, kad su nas, znak, uprijetili u Srce Isusovo⁵ (kod stara da kaže: u „*brodskejim Srce Isusovo⁶*“).

„Pa molite li se k Prezv. Srcu Isusovu i preko dana?“

„Molimo ti, lijepi moći, i kad razgineš; i kad smo u kući, pozdravljamo gdjekad dliku Isusovog Srca; pa prve nedjelje saglješmo, znak, u čeher na pobožnost Isusovog Srca.“

„E pa živjeli, bako, kad je takvo! Živjeli! Kad vidi svako se zaboraviti na Srce Isusovo, lje neće ni Ono na vas!“

„Znam, da se će na nas zaboraviti Prezveto, Prestolno Isusovo Srce. Živio i ti!“

Rastojasno so s dobrom bakom, a ona još dalje odmarala svuje stare kosti.

2. No ja i ti, mili žiceć, kad nam dragi Bog dao junačko zdravlje, ne marimo za visećoku i ne tokajmo na starjen, već presecimo je pojverišnu Bekoviću, gdje je starilina kuća. Za jedan deobec sut evo nas xnojnih a možeći i malo sestalih gore na Bekovići.

Šta vidili tamo?

„Za onu kućicu tamu pitak, je? Da nije to možda naše bobe stao?“

Pa i jest. Ulijedeno dakle k ajojzi, da je bolje razgledamo. Nije mi velika ni lijepa kuća. Bog ti zna kakva je bogova kuća; no spot je ta mala, žedna kućica svakog djeteta i milovidna, a za siromašni obitelji doista i udobna; tako „moja kućica, moja slobodica.“ Ondo je malo

podzidana krupnim kamenom, na kojem nača
đršna Bakovića baš obiluju. Ostalo je sve od
žalvana i dasaka sastavljeno; gdje se sastaju
žalvani, tujum je ilovadum mazana. Ured
juče niska su vrata, koja su zatvorena. S
jesne je i s lijeve po mali četverouglasti pro-
korčić an stakлом, i dvije tri željezne šipke
pred njim anakrt. Krov je velikom šindrom
pokriven; tuj i tamo zeleni se po njemu svježa
mahovina. Na sjemenku je mjesto dimnjaka
nekakvi otvor, kojim lagano suklja slab i dim;
bit će da na ognjištu dogoravaju klade, što
su na njima redok kuhalii. S lijeve od kućice
vidiš vrati sa ravnim površem, osobito s širokim
lukom, a sprijeda od kuće, nešto na
desno, napravili veliko drevo korito od in-
duboca Šabla; u nju trči kamenski i uzahnički
žlijebomi hrvatski voda; tu se napaja marva;
tamo bez drojbe dolazi i bobina krava.

All doista o tom; nego čuj si sad, ita da
ljepše kazivati za tu kućicu, i nauči se s vi-
šeg gledišta snematati kuću, ma bila još
kako prosta i siromašna, kad li u njoj stanuje
obitelj štovatelja Presv. Srca
Isusova.

Ta nijesi li čuo, ita je dobra starica ka-
zala? — Hajde da vidimo. Otvorimo tihovratnica — evo ovako — pa sad glavu k
sebi — hajd' ti prvi — evo nas unutra. Sami
samo. Starice jošte nema, a kućna se đoljad
sva raziala po poslu.

No mili štoće, ita vidiš tu na duvaru?
Tu je svjetlostom čavlu visi u drvenou, lijepo
izreškanom okviru — slika nekakva. Nije to

starinska slika bekata Kraljevića Marka sa cigom na Šarenu, da bi mu se od milaboga smijao; nije ni slika premilostivoga našeg vladara, da bi pred njim u poštovanju kapu skinuo; već je to slika premiloga Sreća nađega Spusa, da bi pred njim od strahopođitanja pao na velika koljena i njenim se poklonie do crne zemlje; da bi pred njim ruke raskrili kao sv. Franjo i od dnu srca uskliknuo:

*Predatko! Sreća Isusova,
Dođi, da te sreće vite i vise ljubavi!*

(300 dana oprosta svaki put.)

Mili škrobi, da ti imao vjeru kao goruščino zrno, isčešnulo bi avu od jednom ispred tvojih očiju čitava kućenje sa sirotinjom svom, a viđio bi ti samo ova jedinstvena slika na duvaru; viđio bi ti samo ovo Sreća Bošnisko, što je iz ljubavi ranjeno, što a ljubavi plamti, križ što nosi, a što ga mi nezahvalnicelj lutom trnovom krunu obavili. Kad bi ti imao vjeru kao goruščino zrnce, ti bi pred ovom ovom divnom, božanstvenom slikom klicao: „Zaista, sveto je to mjesto, gdje je ovakova slika izložena; gdje se ona stoji, tamo mora da vlasti blagodov i areća!“ I kad bi se opet razabrao od svog uskita i otrjev začuđljene oči, sjedio se, da si još u staričnoj siromanskoj kućici, onda bi u mislim, toj kućici pravo ime našlo, onda bi je doista nazvao — „ukućom Prezv. Sreća Iansuva.“

S. Jest, citatelju dragi, ora kaća, a i svaka druga kuća, u kojoj stanuju obitelji, što noćevaju i postojano staje Prezv.

Sreća, pozim se pravom smije ponosni imenom: „kuća Presv. Srca Isusova.“

Da mi ti je sada ovđje nešto kiatom našarati, naslikao bih ti na sljedećoj strani Glasnika našeg svog kraljeva na vrletnoj Bukovini, ali kno da je sva od čista zvuka, krov kao od saha slata i preverčio kao golemi svijetli alem-kamonovi. Viš kućice naslikao bih Presv. Sreću Isusovo kao sunce žarko, da ne dři ni gledati u nju, a tu kućicu strakasna svojins obavjava i skroz i skroz prozračuje, te se svak kružen kao svjedeca danica cakli i blista. Angiolici s punim dorđom rukama lebdili bi u kraku oko kružice, a pred njima srećna bi obitelj klesala i zahvaljivala se Božu. Sreću na primljenim milostima. Dolje pak o ispod te slike zlatnim bě slovinom napisao:

Kuće Presv. Sreću Isusovu.

4. A znas li, što bi imale znaditi one svjetle vrake, što izbijaju iz Bož. Sreću kao iz sunca, a kućici svu napunjuju? One svjetle vrake, to su ti, štice dragi, milosti prevelike i preobilne, koje Presv. Sreća sipa na kružce, u kojima stamuju obitelji, što ga vjeruju.

Pa znat li ti, kakve su to

Milosti za obitelji.

O divan li je to blagoslov, što ga daje obitelj pravih i tovratelja Bož. Sreća našega Spasitelja.

Sjećaj se samo na ono, što sam ti već priopćedao o običanjima slatkog Isusa za tovratelju Bož. Sreća njegova.

Za ovakova bo obitelj pravih čovjekova
Prezv. Srca vrijedi sve ono, što skin ti rečan
o prvom obećanju: „Ja će ti svoga Srca u
obilju izdati blagoj milosti sa sebe do-
mentije njezine.“ Eto dakle u „kući“ Prezv.
Srca Isusova⁴ slobodna blaga, gdje im je Bož.
Svec kao otvorena, nikad prazna blagajna!

U snakovačoj se obitelji danonoćno ispe-
njuje drugo obećanje Isusova: „Ja će im
dati svaku posao potrebitu stalištu njih
i ova.“ Dat će dobar Isus, te će u ovoj kući
domaćin biti dobar gospodar i otac; domaćica
dobra kuhanica i dobra majka; dječja poslušna
i poštuna; sluge i sluškinje poštene i radne;
svak zadovoljen sa svojim tehnikom i kuhinjom.

Kod ovakove obitelji jasno će se pokazati,
što kaže treće obećanje: „Ja će ih krije-
piti u radu i blagovalovit ih, da god
poduzmu.“ Nije im Isus obećao, da ih sunce
pri radu ne će preći ni ruke se umazati; ali
če ih on krijepliti, te će sve to lako i ve-
seljivo sećem pregorjeti. Nije im Isus obećao,
da im crv ne će nabesti žljive, ni gasjenica
izjesti posebije glave zelja; ali ih bar na
dugu i do akrajnosti ne će neverolja gola pri-
tisnati, te će im naporom rad i žugjenim plo-
dom rodit.

Ovaka obitelj znat će da priprevijedati,
kako se u njih obistimilo čvrsto obećanje:
„Ja će ih tješiti u neverljivomu nježnosti.“

Ovaka obitelj znade, što će redi peto
obećanje Isusovo: „Sveće svoje bit će im u to-
čište za životom⁵“ a mogla bi ti svasvim
obima, no kuhavalnim srećem znali pridati, leško

su mi oti vidjeli, gdje se kod jednoga od njih
vod i pokazala izinistost daljnijih riječi: „*a
osobno u dan smrtni.*“⁴

U crkvenoj obitelji iskušava se, što će
se dmo obecanje, koje glasi: „*Jn 4:16
Blagodatiš s vako mjesto, gdje se život i
žnje slika mojeg Sres.*“ O da bi ona
slika na stijeni usmjerila govoriti kao ti, pa da
nam uzmo pridati o blagodatima, što ih Sres
Isasovo po njoj udijelilo ovoj obitelji, ej mis-
lim, prije bismo slusajući suradan osvanuli,
nego da bi onoj slič nastalo ita pričati.

b. A sve ovo još nije dosta. Htin dragi
Ius uđiniti još shaska

Pozivno obecanje za obitelji,
koje bi štovale njegovo Presv. Sree. Crkvo
ho piše bl. Margareta: „*Ou mi je obredno, da
će posvetiti slogan o hitaljima razdvajenim i
da će zdrav i posvećuti me, kog budućnjakoj
potrebi i k njemu se posvećuju svjedoč.*“ (List 34.)

Ma zašto Bož. Spasitelj nimo
ostala toliko krasna obećanja još
ne i na poseban način sjetio obitelji?

Prvo zato, jer mu Sres ište, da ga či-
taju u kuću i stoje i ljeti, od maloga dje-
teta, što istom prvo molitvene za materom topa,
do stjednoga djeđa i milne babe, kojima je Sres
Isasovek sve ufanje i zadnja ujeha u tdm ži-
vatu, pa od domaćina i domaćice, što dorno
lijevu zapovijedaju, do zavjene slatkinoje, koja
u kućnjem slamanu i pjeskom pere sudore.

Kad je lani bila tolika ximn, kako li ste
vi znali skupiti okolo ognjišta u kući, sjed-
jedi ko na stolcu, ko na panju, ko na sa-

daku ili stavu, svak što je ikako smio bliže k vatri, i u smladi sagrađa udu.

Evo tako Bož. Sret ieli, da se vi svj
oko njega sakupite, svak što samo bliže u
mogue do njega. Jor ljuta je zima vani po
svijetlostjubav k Isusu ohladnjala, srca Šle
denila kô ledenjaci, a Isusovo Sreća hoće vam
srca da rasgrije ljubavlju svojom. Dakle svu
ukucad hvalila se u koču okolo Presv. Sreća
Isusova; to vam bilo Božansko ognjište u
vatoj žik ići Presv. Sreća Isusova.*

Drugo: Ne zna niko bolje od dragog
Jesu, da vata vremenita, velikim dijelom
i tječna sreća visi baš u vama obi
teljskim odnosašima, u vatoj obiteljs
koj sreći. Evo zašto se tijemi vaš Božanski
Prijatelj stara na osobiti ustis za obitelji;
eve zašto im osobite milosti obedaše, ako citoja
njegovo Božje Srećo.

6. A šta ono obetaje Iauz obi
teljim ~~a Ženeševim~~ ^{dačim} gospodarstvima? *Sreća ovoga Zelenog*

Prvič da će odstraniti ono, što bi sroču
njihovu stubokom porometlio, a to ti je: ne
sloga, ~~uža~~ da povrati slog u obiteljske
razdobljenosti.

Ubič neologa u obitelji, kad će gore sloj
Kad se razivoje otac i majka, nezretne li
porodice; gore je život po nju, nago da je osi
rotila. A kad se savnde brat s bratom, nu
strenih, li cuda roditelja; Šta li ne će dođe
kati ~~do~~ svoje stare dane? No kad se dječa
dignu pred oca samoga, ili kad roditelji za
marao i prekana dječou, što je rodiše, zar ne

govore onda u čitavom kraju, da je ono ne-sretna obitelj?

A bit će te nesreća i u vas, ako vas ne uljeva Bog. Tačkastvo naučio naš narod te kade: „*U snazi rod po jedan rođaj*“. A druga poslovica vodi: „*Ako neuspiješ dužnana, mojte se ti ga roditi*.“

Kuća pak, u kojoj nesloga zavladala, pravom velenje da je kao „*trijem od pola*“; jer povrijedstvo i nesloga obiteljska k. pakle vlasti, a već i sama takva kuća, ako išta na svijetu, nalazi na pakao. Smršli li smo te prejetnje i prokletstvo, koje se takvom nesrećnom kućom razlijevu, groza te hvata, kôd da čajet paklene duhove gdje se stragaju. Oštita one ne štatu Prezv. Sreti Isusovo, što se njemu ne moli, pa bi im Ono po obećanju svome „*povertilo slogu*“, i bezbrojene zahtvalnice po Glaznicima Prezv. Sreti povjeduću.

A ti, dragi čitatelju, sa obitelji svojom, štuje svi složno Prezv. Sreti Isusova, pa neće nikad ni doći do takove nesreće i stramote, do obiteljske nesloge. Piše se o prvim krčaninima, da su bili samo „*jedna srca i jedan duša*.“ (Djel. Ap. 4, 32.) Štuje vi u vašoj obitelji svi ovo jedno sare; Sreti Isusovo, pa će vama i vladati samo jedna duša; duh ljubavi i slove.

7. Ali upravo gdje je sloga najveća, tamo je i svaka bol i nevolja zajednička. Kada ti ko beata tebe, kao ~~ček~~ tebo teče; a kad ti ko oce psaje, kas da tebe psaju. A znali li majčino sreti? Bila tamo na Vilousici majka sa troje, četvero djece. Prije malo ga-

dina umre joj najstariji sin, koji se na gimnaziji učio, ponos i nada store si majke. Sad ti jedan majka sve jednako kruči, plati i narobi, od dana na dan za njim gini i veni, dok nije za nekoliko mjeseci i sama u grob hladni pal. Sreti joj svimulo od болi i tuge. To je učinila ljubav međusobna, to slaga između majke i ljubljenega sina. Ali jadna majka, šta niješ bolje stovula Prezv. Sreti Isusovo, u kojega je bilo lješta i za tvoju rano i bol? I vi ~~sad~~ sve obitelji, il' vas nevolja pritiski il' ćemi jadi snasti, znate i sjećajte se, kako je Isus obiteljima životoljuba svojega Sreti na drugom mjestu obećao: „*Ja će aržiti i posnyati one obitelji, koje bude u kakvom potrebi i mojemu se Sretu posudimo utječu.*“ Dragi Isus sve hoće, da bude vašoj obitelji kašću im prijateljem; on hoće, da u svakoj tuci i nevolji pomoći u njegova prelijubazna Sreti tražite; a on vam i verdo obećaje, da vam njegove pomoći i zaštite nikada nemanjkati ne će. Zaista, ako si ko može zakuniti sredu, a ono ko, nego kome Kraljević nebeski, Sin Božji, oboduje, da će mu u svakoj nevolji glavom prskotiti i u svakoj bijedi sigurno pomoći? A ovo gdje to Sin Božji, Kraljević nebeski, odista obećaje svima obiteljima, koje vjeruju njegovo Bož. Sreti i koje, dogje li s njima do muke, njemu se posudano utječu.

8. Nastoj dakle i ti, mili čitatelj, i žive nastoj, da i tvoja čitava obitelj jednočinno staje Bož. Sreti Isusovo, da i tvoja kuća bude pravom ~~g~~kućom Prezv. Sreti Isusova.^x

Objesite sliku Božjega Srca na odličnom mjestu u kući. Svako jutro ili svaku večer molite se pred tom slikom svī, halj svi na okupu. Pred tom slikom posvetite mu: kuću i kućište, posvetite mu svu obitelj i svaki samoga sebe; posvetite mu sve svoje i vrt i njivu i vodu i blago. A kada se god u vašoj obitelji ma kakva potreba pojavi: otac obolio, mati u pogibelji, dječa pusta, sluge nevolje, nema li zasluge, spremni li se tuča ili očuju teška, nastaje li gladna godina, bude li stoka kućna ili jeslova — znate li vi, dragi moji, što ćete oda? Svi se skupa pouzdano u stecite Prezv. Sreću našeg Božjega prijatelja vatreleg: domaćin neka sve ukrašne azove pred sliku Božjeg Srca: tamo nek jedno šoljače moliti na glas litanijski ili druge kakve molitve k Sreću Isusovu, a ostali svi za njim. I tako radite svaki dan, dok nije minula potreba. To će pomoći, ako ih na svijetu i ako same uskoće Bog.

Evo tako da i vaša kuća kô što kućica na Balkovici biti prava kuća Prezv. Sreća Isusova*, blagoslovljena i zaštićena od Božjeg Srca našeg Božjega, najvjernijega prijatelja vatreleg. To da bilo, i ja vam oda sveg srca želim, te Bog vam dao!

Razlozi koji nas imaju sklonuti, da štujemo posvete Sreću Isusovu.

Jedna objava o kojoj bl. Margaretu u svojem ljetu priporučila, podaje nam zgodu da u "poviesti Sreću Isusova i u namjere Gospodini-

nove duboko zavirimo. On zahtjevalo, pripovjeda svatice, da se Ludvig XIV., kralj Francuski posveti poklona vrednomu Sru Isusovu, da Krist Gospodin nad srećom kralja i po njegovu posredovanju nad srcima velikoga zemlje vlasta. On želi, neka bi mu se sagradio hram i u nju postavila slika bolanskoga srca, kojog bi se kralj i svi dvor klanjali i končano da kralj izposude od sv. Stolice da se potvrdi misa na dast preve. Sru Isusova. P. de la Chaise, iz držbe Isusove, koji imajuće na kralja velik upliv, dobi od bož. Spasitelja nalog, da kralju želje i namjeru Gospodinove saobet i da ga sklene da ih izvede. To je bio glas opomene na kralja, da se obrati k Bogu i da avuo moć i svoj upliv apotrebi na boljak crkva. Običanja, koja Gospodin kralju udini ako pristane na njegovo usnove, bijahu veličanstvena i čuda vredna. Moglo se misliti, da će poći sa rukom sklonuti kralja, da se obrati k Bogu i da se sasmu posveti službi Bož. Sreća. Ali na žalost, nije udovoljio namjeram Gospodinovim; i poradi te odbijene milosti morala je ciela kraljevska kuća Francuske teško pokajati.

Za nas je međutim razlog od znamenitosti, za što Gospodin želi, da prima poklone od kralja u njegova dvoru. On hoće, reče Ona, da u stanovima knezova i kraljeva u tolikoj mjeri bude štovan, u koliko je u istih u svojoj moci bio poružan i posluhen: i da ga tako veseli, ako zemaljske velikate u poniznosti pred sobom vide, kao što je i gorčina sejedao, kada je uništen pred njihovim

nogama istao. Poklonom kralja i njegova dvora imale bi se dakle nepravde nadumjestiti, koje sin Iloži u dvorovih kraljevskih osobito u vremenu svoje snuke pretepi.

U istom, poruga, koja je tada imao pretpisati, bila je grozna. Ponišljeno je Gospodina u času njegove gorke muke, kada je od Pilata k Iradu vedjen i pred Iradom i pred svim njegovim kraljevskim dvorom stoji poput zlostavnog. Irad sude Isusu! Taj čovjek koji svoga rođenoga beata Ženu sločinski k sebi privede i svetoga Ivana pegubi, koje bio došao lica rojerac, podnukao i lukav, da ga Gospodin nazva lisićom (Lvc. 13, 32), taj preko svake mјere miskoputan i razbludjen čovjek — i od ovakvog čovjeka dopustio je Isus, najčišća nevinost, najbožniju istinu da mu se sudi!

„I pitat ga (Irad) mnogo kojetta“, veli sveto pismo i kada Gospodin na mnoga višlava pitanja kraljeva niti ne odgovori, dade ga kralj na ruglo cimam Jveru (Lvc. 23, 8—11). On mu dade metnuti na pleća bijelu podrugljivu kabanicu i u toj indijskoj haljini posla ga kroz ulico grada k Pilatu nastrag. On hrijeđe time reći: toliko se je govorilo o prvečkoj mudrosti i čudovitom djelima tega čovjeka a sada vidim da je to preprost i polubud čovjek bez suda i bez obrazbe: od toga se čovjeka netrohamo niti bojati. — Niti ne usjeća bolnije i dublje u zrav čovjeđe od takove osude. To je poruga, koja je Gospodin vječna mudrost oteva na dvoru kraljeva podnio; i Bog sami zna koliko puta su Gospodini tekom stoljeća na kraljevskih dvorovi

jednake poruge nanašene. I za te porage i uspogode do zadovoljstva javnim klanjanjem bježe pozvan kralj Francuski Ludvig XIV.

Krunica (ružarij) i služba (officij) bl. Dj. M.

Jurve je poznato, da je sama Majka Božja objavila sv. Dominiku pobožnost sv. krunice, onda naime kada je Svetac sv. Šestostan i rasplakan bl. Gospo se tuđio na krivotjerce Albigense, što u onu dobu velika štetu činjaju sv. crkvi. Bladna Djevice tada reče Svetcu: „Ovo će zemljiste biti svedjor neplodno, dokle god na nj ne padne kiša.“ Sv. Dominik razumij, da je ta kiša pobožnost sv. krunice, što ju on imao razširiti. I naista naš Svetac oče, da posvuda propovieda ovu pobožnost, koju bi poslio od svih katolika prigrijena, tako i sada nomu pobožnosti, koju bi kričani svakoga stadišta većma zavoljeli, nego li pobožnost sv. krunice. Krivovjeri, kao što je Kalvin, Bucer i drugi, što sve ne uzadiše i ne pišeš protiv ove pobožnosti? Nego poznato je, kolikim je dobowu po svetim urodila ova ispea pobednost. Koliki su po njoj oslobođili se od greha! Koliki su prinutili uz život svet! Koliki su blaženo umrli i sada su spaseni! Citaj tolike knjige, što o tome govore; dosta je kada znamo, da je sv. mati crkva odobrila ovu pobožnost, da su je sv. otri pape obilno nadarili svetimi oprosti. No tako je rad dobiti ove oproste, taj mora: a) dok molit krunici, u isto doba i da promatra dotična otajstva, koja se juč na-

hode u više knjiga molitvenih; ne bi li tko umio promatrati ova otajstva, doša bi bilo da dobije oprosta ako bi promatrao u obče otajstva is života, muke i nekrsnuća Gospodina našega; n. pr. bježanje, smrt itd. b) Nadalje je od potrebe da bude krunica blagosovljena od svećenika za te ovlaštene, c) Valja krunicu, dok se molimo, u ruci držati, i njome se, kako je to običaj, služiti.

Da nam tako molitva krunice bude Bogu i Majci Božjoj mila, valja da je po božano molim. Ovoje pamtim, što reče njekoč bl. Djevice Marija blaženoj Ekaliji, da joj je drašn, kada se jedan dio od krunica moli polako i bogoslužno, nego li cijela krunica, s hčinjom i manje pobožno. Za to je dobro da se moli krunica klesić i pred kojom slikom Marijinom, i da se na početku svake dosegice probudi djelo ljubavi prama Isusa i Mariji, te se u njih moli koja milost. Mimo to nemoj da svrgneš s umu, da je bolje moliti krunicu zajedno s drugim, nego li da je sam molit.

Što se pak o tiče „Officija malog Gospina (službe), za koji kažu, da ga je sastavio sv. Petar Damjani, Urban II. dao je mnoge oproste onim, koji ga moli, a bl. Djevica vila puti je pokazala, koliko joj je pogodno ovo štovanje. Veoma su joj ugodne i Litaneia lauretanska, za koje je podigliena svaki put, kada se skrakeno i pobedno mole, 300 dana oprosta; i podpua oprost na ovih 5 glavnih svečkovina Majke Božje: na Bergriesku Začeće, Rođenje, Naujekonje, Obitakonje i Uanosenje u nebo, ako

se Litanijs svaki dan može. Urvjeti su: sv. izpovied i sv. pribes, pochod crkve i molitva na makamu sv. oca. Isto je tako mila Majci Božjoj pjesma „Zdravo, svijetlo moje“ (Ave maria stella), koja je morala sv. Brigita svaki dan moliti: a još više hvalospjer Gospin „Uz veličaj dušo moja Gospoda“ (Magnificat); time ho slavimo ju ranoćni, kojim je ona sama slavila Boga. Za ovaj prekrasni hvalospjer posliđio je sv. otac Leon XIII. oprost od 100 dana, koji se dobija jedan put na dan.

Namjena molitava i dobrih djela u listopadu:
„Sv. crkva u Belgiji i u Hrvatskoj.“

Ovom namjenom obuhvaćeno su isti mah dva susjedna naroda, koja, da su i odnosno maleme gledaju na zemlju njihovo i na hejt žitelja; a ono su upet velika, pominjivo li na čidno mjesto, što su ga zaustavili, i na ulogu, koju su igrala u povijesti. Pa i u načinu je doba sv. crkva u ova dva naroda već ljeplih slavila pobedu, a u osprijeđ i ljeplim od njih se nadala.

Prije svega Belgija je bila od svih katoličkih naroda prva, koja su svečano posvetila Presv. Sreću Isusovu; a time jo podala narodima drugim izgled davan i spasomosan. Onda se katoliči belgijski bore još više od 70 godina — a često baš na jutrošku — proti najugavnijih sljedila. Budući složni iustrajni u borbi izvojevale oni svetoj stvari pobedu koada. Nego sad stoje katoliči belgijski na

pragu preznamenita dogadjaja, komu i naj-uvijekniji muševi ne mogu da predvide posljedici. Ustav je naime belgijski baš sada pregledan pa će uslijed toga odšad u Belgiji biti „opće glasovanje“; time pako vodje socijalizma podvostručiv dјelatnost svoju vrlo lako mogu da naziju pristup k „masi“ radnika, u kojih — krivnjom gospodari — vjera i njezinih vježba danonice na žalost sve to više nestaje.

A što se ide Holandiji, to je već prije četrdeset i više godina zamijetio jedan povjesničar na glasu, kako tamošnji katolici podaju prizor, kome gotovo nema para u povijesti. Iza tristotinog progonstva držalo se, da ih ima tek u velo malom broju, pa i ovi suđe biti da mare više za trgovinu nego li za interes sv. vjere katoličke. I nato gde gdje oni za u jedanput iznenadite udiljenu Evropu ne samo manjinom svojom, nego i revnovanjem za slavu Božju i crkvu njegova. Manje potresena nego li Engleska, spet se Holandija, puno krivnjescu, ozbenila videoč ksko se god. 1853. na novo podala „hierarkiju“. Na drevnu stablu, što ga novim životom nadahnuo episkopat, katolicizam optočio da evata u novome vijaju tako te jedan inozemni biskup vracajući se s puta po Nizozemskoj ne umije dovoljno da isprida divote, ko ih je vidiо na pomlajenoj crkvi sv. Willibroda i sv. Bonifacija. I od ono doba sve traju ta čendesa. Oj, kako rječito obore izdatni brojevi Petroya novčića, Djela sv. Rakironje sv. Vjere, junačkih Znava (vojnika dohero-

valjana) papinskih, što ih Holandija nedavno dala sv. Ocu; i najasni vjerovješnika, što ih ta maležna zemlja neprekidno izlje u najdaljnije krajeve Evropskog svijeta. Zaista, čas, u koji će Holandija posvima se vrati u krilo sv. matere crkve, ne može da je daloko. Jošte sveža uspomena na proslava holenderskih mnichnika „Gurkumakih“ u toj zemlji svrva podala snagu revnici katolicima; a po ustu rastavljenim bratu goliuno je to svjedoč, što će im prouzjetiti um za dogme katoličke.

No nemamo da svrgnemo s umu, kako je u Holandiji još više nego li u Belgiji slobodno židarstvo silno i strahovito sa bezbožnih zakona školskih, kojima bi rade da otruje mlađe. Zato molimo Prezv. Srca Isusovo, da katolicima u Belgiji i u Holandiji milostivo udjeli put pazu u poljedu.

Srce Isusovo, pomoćniče u našči.

Priopće evo das vratni, da se i ja u mogućem božanskomu Srcu Isusovu zahvališ, koje mi je ova godina prouzglo, kad sam bio kroz cijelu godinu u veoma velikoj pogibelji, naime, da ne progrijem na koncu godine.

Af' u dobar čas dogje mi glasniki prezv. srca Isusova u ruke.

Ja odmah bilo strano prelijam te glodani stranu po stranu a osobito zahvalnice, da vidim novu blagodati prestatog Srca.

Činjući njekom pomjonom, ukvati me českoška oke ere i potek se pitati bih li isto

urdio, jerbo se i ja nalazak u skrajnoj pogibelji te u velikoj staci.

Kad smo se učili u većer, najednom odustanem od učenja i mala se razgledam u to opetnogledam na sliku Šecu Isusova, koju sam držao obično pred sobom na putu, i sjetim se, kako ovo božansko srce Isusova svakama pozvane, tko mu se utraže u velikim nfanjem.

Tad se odsuah odlučin, da će učiniti jednu devenicu za aranjan svrštanak školske godine.

Ja poček i dovrših, ali od pomoci ili napretka u nankama nema niti slike, već malne sa gora svakeju twizi i posljednji tjedni školske godine.

Dogje veliki ispit. Oti straha mi se protunulo a noge klecaju.

Progje i veliki ispit, ali strah ne progje.

Hijedoh vesse biti ali uskorni dragi red, koji mi je rassda lehdli pred očima ne da.

Eto i dana u koj čemo dobiti avjedodžbe, ja pak bi judečik još nečnam hoće li proći, neću li. Prijatelji i sunđenici mili tječe me i govore mi, da ču proći sli ja kô na dlaci svu izgledam kad ne se prekinuti.

Odošmo i u crkvu k velikoj misi, da se zahvalimo Bogu na dovršenoj godini, ali se meni moditi ne dade, jer molitvenik pada iz ruku; ruke držaju a tjele se trose očekujuće čas odlučni.

Iz crkve odošmo u dvoranu, gdje me pusti svaki strah, jerbo čekah smo odredbe sreća Isusova.

Dogje za red i moje ime. Ja sam protrek, a za časak koji kratki proletiše mučnijovitom brzinom cijelim tijelom slatke rijeđi.
„Prošao si.“

Sad neka proleti svom Hrvatskom zemljom milom hvala, slava presv. Srcu Isusovu:

Srecu presvete Isusovo daj prolj milosti sreća svuga, a ti oj Hrvatski zaostali puče sagodne znač upotrijebit.

Blagodati presv. Srca Isusova.

Molim Vas, Velečastni gospodine urednike, da ovo uslišanje u činjenicom „Glasnik u pre sv. Sreću Isusovu“ uvrstiti blagozavolite.

Njeki mlađi doktor i profesor veoma bolestan bi povjeren njegi odrješnjih milosrdnih sestara. Bolestnik bijeće osuđenja vredan tim više, što njegovo već klonulo tielo skrijeće u sebi i veoma bolzu duku. Budući mu bijeće smrt blizu, jedna sestra mu ljehezno svjetova, da se izpovijedi i da primi sv. poslužbu. Ali bolestnik ne bijede o tom ništa da zna, nego reče da je on uvijek izteo da ne vjeruje u ništa, i za to da neće ni sada na smrtnom krevetu pokazat se lacheem i primiti sv. sakramente. Za sada se sestre kroz 32 dana, odakako je bolestnik ostao u njihovoj njegi, utekoče vrločom molitvom presv. Srcu Isusovu, za tim Gospo Ljevačkoj i sv. Monici.

Dne 4. svibnja upravo na dan sv. Monike reše bolestnik: „Zovnica mi gospodisa

duhovnika jer sada vjerujem da u toj vjeri mora biti neka istinitost, jer inace ne bi se tako slabasai stvorovi po ciele noći trivovali oko svakojskih bolnika, da ne bi za svoju preveliku pozetvornost obekivale kakvu vodu placa na nebu.

Tisuć puta hvala prosv. Svetu Isusovu kao sto i Lourdskoj Gospi i sv. Monici, za tu veliku milost jer naš bolestnik uprio raskojan pošto se je trikrat izporučio i sv. pričest i nadnja pomast primio.

Njegovo tielo izalo se je odavle odnjeti ali on zaklinjaše majku da to ne čini, nego da gađje je bio arstan u svojem poslednjem trenutku, onđe i njegovo tielo neka bi počivalo. Mi se za stalno nadamo, da je unco u milosti Božjoj.

Mađ Lošinj 6. jula 1893.

S. M.

Zahvalnica.

U oti Velike Gospa.

Znaš li, brato, kako je čovjeku, kada ga boli — ne mali prvi, već samu ruku glava, a boli, da misliš, pušnut će kao lumbardia? Takovih boli puno ti pamti moja jedna glava; pa ako me i bola nije svijek tako ljuto napadala, a ono minula već više no deset godina dana, otkako me jnudila, čas juče čas opet slabije, ne sasvijem me se proći —, nikad pa nikad, ni danju ni noću. Teško li je takovo glavobolju učiti se! teško li zva-

nične poslove vršiti! Osobito zadnje tri godine jedva mi se još dalo ozbiljnije prionuti na čuvanje rati. Pa — per naravi!

Osimadne moj i ne poglavac savjetovao je da j-đatom vatinim decatu učit od čest Presv. Svetog Lovreca, ali ja on s vama? pri mjestu on i budući da je bilo baš devet dana do sv. Ignacijsa, to on i na njeg obecatimo.

Ali gle: drugog dana devetnogoglava tako me stala žestoko i gredo boljeti, k-a o r i e i k o prije. To li je plod male molitve? — Šati, malojorničići moli se još više, pouzdaj se još bolje u Bož. Sret! — I-ovo na jednom, blisk isti dan prije podne, a u glavi me stani nekako željivo tiskati i izzati! tražao sam svaj posve neobičan pojav okolo sata; a što to bi? To bila ruka najboljeg lječnika glava moju lijepo uređila! Jenjala bol, sve to više jenjala! Još se isti dan mogoh bez poteškoda dugo hrvati napornim duševnim radom.

I od onoga dana glavi mojoj utjek je dobro, kako joj od toliko godina nije bilo, da tomu naravnog čaroka nikako naći ne mogu. To je dakle milost Presv. Sret!

Pa sko i glavobolja, išuza, nije čisto kao to, nego punamalo jošto traje, te dvostruka — na tom Božanskom, Sreću! Jer u jednu nogu sad vršti sve zvančne poslove, a u drugu ruku bit će mi jošte i nešto za sluge na nebo od te boli, koja me uzada sjeća trutne krune Spasiteljeve!

Zahvala presv. Srcu Isusovu.

Jedan od mojih prijatelja imao se ova godine povrati ispititi zrcloeti, nu kako je bio slabo dosta u nauku to znau se ja zanj pobojavan a ni on se nije dosta pouzдавao u sebe sama. Pa sto da radimo u tom stanju? Zar da zdvojimo? Ne! Mi se dogoverisemo, da se obojicis otjecemo toplicom molitvom kroz 9 dana presv. Sru, te da molimo i tradimo pomoć kod tog ikvora sve mudrosti; ako dobijemo žudjenju pomoć, obećasmo to objaviti u glasniku presv. Sra. Prednhero to arce uslijalo je naše molbe a mi mu sad od arca kličemo: „Hvaljeno i slavljen po svuda budi presv. Srce Isusovo!“

Zahvalni štovatelji pres. Sre.

N. N. i N. N.

u B.

Sadržaj: Ja su povrati sljegu obiteljima razivođenim, a stišt će one, koje su u kakvoj potrebi. — Radoni koji nisu imaju sklonosti, da stupaju prevreto Sre Isusovo. — Krunicu (reuzarij) i službu (officij) bl. Dj. M. — Namjenska molitva i dobre djele u listopadu. — Sre Isusovo, pomogniće u naukoh — Zahvalnost — Blagodati presv. Sre Isusova Zahvala presv. Sre Isusovu,

Br. 11.

Studeni 1898.

Ged. II.

Istaknuti svaki učenje jedan put, i toj na godinu 69 novih,
kao što, kojim se u konačnici ili polovini daje 73 novih.

**Sjajno će nagraditi one, koji po mogućnosti
šire ovu pobožnost.**

XI. obedaње Isusovo.

I. Velika i krasna, nar ne, mili čitatelju,
bila su vam redom ova oběćanja, što sam ti
ih doارد了解. Nu ovo obedaњe, o kojem
ti danas učinjam da govurim, nije samo kako-
god velike i krasne, već je opravo sjajno;
jer ovo kako glasi: „**Sjajno će nagraditi one,
koji po mogućnosti šire ovu pobožnost.**“

Jesi li kad vidiš na junakima prsima
visoka čamika, majora ili generala, veliku
slatku kolaju, što se na suncu blisti i cakli,
i kada junakina hoda, otre sunčane zrake ko
strijelo sad amo, sad tamo odbija? Kada bi
te strijelo slučajno tvoje oko pogodile, silno

bi ti se zablijesilo, te bi i nebote okom žmijino. Ti bi se divio toj krasnoj, sjajnoj kolajni, no nije ti valjda ni na kraju pažeti psalo, da bi se polakomio za takovom sjajnom kolajnom. „Nijesu za me zate, zlatne kolajne,“ pomislio si možebit, „već hvala Bogu, kad mi je samo dosta bijela hlijeba i bijelih para.“

Kad je dakle ovo obećanje, o kojem hoćeš da ti sada govorim, tako sjajno, strah me je, e li ti pomislio da nije i za tebe; da je Spasitelj samo druge, strastnje od tebe, nasmio „sjajnu nagradu.“ Još bi ti se lakoć ova misao poroditi mogla, kad učitaš, da je ova sjajna nagrada za one, koji „šire ovu pobožnost“ k Sreću Isusovu. „Kako bili ja širo pobožnost k Sreću Isusovu? Ta ja nijesam!“ misnik. To ti mislićima kaže, nek šire pobožnost k Sreću Isusovu, a ne meni; pa će Sreću Isusovo misniku za oto nastojanje i „sjajnu nagradu,“ kako je to obećalo; a za mo dosta i onih deset obećanja i deset nagrada, o kojima si mi dosad priporijedao.“

Ne, čitatelju dragi, nije ovo obećanje samo za misnik, nego i za tebe, ko godiš bio; i tebe hoće Ispe „sjajno nagradu“; jer pobožnost k Sreću Isusovu ne mogu širiti samo misnici, nego i prosti vjernici, pa i ti, ma bio ko mu drago; jest, i ti možeš širiti po božnost k Presv. Sreću Isusovu! /

2. Da ovo bolje razumiješ, digni se malko, bac i kapu na glavu i dogji sa umom. I onako će jo dappač lijepe proletati. Nebo je bistro, zrak je hladan, a sunacce nem se slatno milo s neba smiješi.

Ne vodim te danas mrtvima i strasim putu Bakovica križu, nego ćemo se baš s e strane travničke katline lagano preputati pitomne livade i zlatoklasse njive, kroz koje i mimo divlje jabuke; nekoliko puta možemo i preko suha plota ili zelenih šivice, nas nema na krasnu vidiku.

Pod nama, ese osa hrpa bijelih kuša, to bijeli Dolac, prodrganje Travnička grada, od Doca, njegova posonja² (nar. pjesma) kao kvočka nared pilića, doista velika i sa dva debela tornja s crkvenim krovom gub, kao da neki div je zemlje posodio glava i dvije ruke, u svakoj drži po tri kapu, a kada sve tri zvona nazvane, nam svojim zvučnim glasom grozakog ljeva: „Hosijem Isus i Merije!“ koji je u Doci i svakomu djetetu vrjek na na i u srca. Pa „sviđaj knadjem ūku“ i u gradu i u vašoj crkvi!

Ta je crkva jedna od najvećih i najljepših u svijet Biće. Pa nije ni kašnije to bijelo mješte iz zemlje niklo, već daj da ti prikakao i odakle se snosilo tamo ovo kasa za građenja crkve.

Gradnja dolacke crkve.³

3. Čim je pokojni revni župnik Fru Antunlančić god. 1804. od cara ferman nadozviju u Doci graditi katoličku crkvu, kad bude u prvu nedjelju poslije slavbe i stane u crnoj, drvenoj kapelici, koja

nije vise ni znala pravo stojati i samo kao od nekakva čuda što se nije izvila, te okrenuvši se sabranome narodu, što se pred otvorenom kapelicom po livadi askupilo kao bijelo stado što planđuje, objavi im veselin vijest, da im nekrst dozvoljava, te smiju podignuti crkvu od tvrdoga kamena, koja će ih i od sunca i od kiše i snijega zakriti i zakloniti. Ali se na tu vijest obradovale destini Đćani.² Davna im bila želja bila, da si sagrade crkvu, no nije su se tomu ni nadali za turskoga zuluma. Stade ih dakle žamor, trska, zpitkivanje, uvjerenjivanje, veseli usklici i slatki amijek, dok ih nije žepniček nekako učutkao, da im još ovo govori: „Hajd'te vi sad, ljudi, hajd' svaki tri puta na Brdu i donjate svaki tri puta po kamen amo, za gradnju naše crkve.“

Ali da si ih sad vidio, kako je sve, staro i mladoj skočilo na muge i ostikivalo se prema Brdu, ko će prvi kamen, ko najveći, ko li najljepši, donijeti.

Za dan, dva li, mjesto pred drvenom kapelicom čisto kas pometeno. Samo koliko bi osred jednu bradu brzeli, a ovo Đćuna gdje popadoće po Brdu kao raztrkano stadio i veselo viđu tako, to dolje na cesti postoji turčin i namršteno gore gleda, šta li je danas raji, je li poludila.

A sada okreni svaki kamen, mjeri okom, mjeri merilom — ta kamo će krojet brez mjerila? a Đćani bili krojači na glaz ōak do carskoga Stambola — pa sada vuci amo, vuci tamoz; težak li je kamen? uduri se, a drugi nek ti ga zapri na leglo, pa hajde veselo

u kamenom, milim bremenom, vičući i smijajući se. Sabi krojačići, slabe žene, grbavi starići i mala djeca: sve nosi, niko ne čuće da pranjuje.

„Jo i crkvu želimo dobiti! Od bijela kamena crkvu!“ Starac tare suze radošnicu ispod oka. Tako ovo je oko vidjelo krštenu braću, gdje ni dušna ni kriva, ne što su živa, iđući na krvavu kćeru; ali od kamena crkvu nije jošto vidjelo nigdje, a kamo li u svom mileme Đoru.

I tako bi kroz više tjedana svake nedjelje i svakog blagdana ili Đurđani po tri puta u okolicu i svak po tri kamena namakali. Nije već na daleko i široko bilo kamena, da ga nijesu Đurđani bar tri puta okrenuli pak ili odnijeli ili zabsaćili.

A na gradilištu crkve vidi se bi ogromne gomile kamenja svakojakoga od najvećega do najmanjega.

Pripovijedaju, kako se jedna stara balka rastužila, što joj gradi kašalj i stare kosti nijesu dale kô drugima kamenje nositi. No kašalj ona ipak stogod doperinesti ka gradnjil crkve. Misli amo, misli vam, kad al' zamršći u staji junac. Kao da je čula glas angjela s nebesa! Brzo se sjeti poslu, došetala se u staju, bací junetu konopac oko vrata i vuče ga k župniku. Ne pitate, koliko je starica na petu kašaljala i kakvom je mukom vukla oporno tele. Dokavši napokon k župniku, reče mu: „Dragi učitelju, mi Žao mi se dalo, što ne mogu i ja kô što mlagji svijet kamenje no-

siti. Nego utmi mjesto kamenja ovo juno i radi s njim kako znak.⁵ Jedan zadnji pogled baci baks na svoje jedino juno i šepelji zadovoljna i vesela kući, gdje još u staji krava za svojim mlađim falosno ruce.

Evo koliko ti nema starijega Dōčanina, koji se u ono doba makar istom na janačke noge podigao, a da se ne bi mogao ponositi, da su u dolaškoj crkvi ugidana hudi tri kamenja, što ih on svin glavom, a na svojim legijima s Beda donio.

Što nas uče Dōčani?

4. No, mili čitatelju, dosta smo se zar zavili s dolaškom crkvom; svakako dosta, te si mogao razabratи, kako nije bilo Dōčanina tako tanko srće, a da nije har nešto, bar nekoliko kumenova mogao deprinijeti ka gradnji njihove crkve. A baš mi je do toga i stalo bilo, da ti jasnim prizjeram predočim, kako možeš i ti štogod doprinesti, te se ratiri po bolnost k Preov. Svetu Isusova.

Da je čestitim Dōčanima još čestitiji župnik rekao: „Evo dobisemo dozvolu graditi od kamenja crkvu; nek dakle svaki vas gradi; sa toliko majstora brzo će nam tebi posao⁶ — Šta li bi Dōčani župnika odgovorili bili? — „A dàk, jesmo mi majstori,⁷ uskljuknuli bi ti bili sabi krojci, „no majstori s iglom i latkom pod pazahom. Bišmo li si dakle crkvu od kamenja sačili ili kamenu crkvu od latka sagradili?⁸ — Ali im župnik, čovjek trijezan i otresen, nije ništa drugo naletio, nego da nose kamenje, pa će već zidari s njime ra-

diti i graditi. A sada jesu li vidio, kako su
Dofani svi do jednog skocili na tu kogni-
kovu riječ, te kako ni piljetnik (= nijedan)
nemao prekratnih ruku; dašto da ne može
svjako majstorovati kod građenje crkve, ali
svjako može nositi kamene, a ko ne može ka-
men, može kamećak.

Tako se ču ti ni ja, mili štioče, kazati:
„Hajd', brate dragi, hajd' na trg treoga grada
ili sela, pa popni se na kamen ili na sanduk
i prodikuj ljudima o Bož. Sru Isusovu.“⁴
E znam da taj posao nije za tebe; doista ako
to misliti u crkvi rade.

Niti se ču ti kazati: „Sagradi crkvu
ili bar kapelicu Presv. Sru Isusovu.
Ne znali, kako nema u našoj člavoj domovini
do na kakve tri crkve na čast Presv.
Sru? dočim u Kitaju, u zemljji poganskej, u
jednom kraju, što nije veći nego naša domovina,
ima više od stotina šta crkva što
kapelica samo na čast Bezanjskom Sru.“ Ne
ču ti tih kazati, premda bih odista Šefia, da
bi i naša domovina imala više od stotine
crkava ili kapelica na čast Presv. Sru.

Ne ču ti ni kazati, da osnaješ bratov-
štinu Sru Isusova, gđe je još nema, ili
apostolstvo molitve, kad znam, da to
nije za te.

Šta ču ja dakle da ti kažem, kako da
tiriš pobožnost k Sru Isusovu?

Ništa ne ču, brate, da ti kažem, jer tebe
ne poznajem, a za neznanu deliju ne znam,
koliko bi junasťte investi mogao.

Nego ču ti samo što ste pripovjeđati, kako su vjernici obojega spola, baš prosti vjernici a ne munići, nastojali, da prodire ovu pobožnost.

5. Čtao si već i sam u Glasniku,¹⁾ kako jedan američki trgovac dao „obetanje Isusova za stvoratelje njegova Prstu Sreće“ o vlažnjtom trošku ciklisti na drugu stranu lijepih slika Sreća Isusova, a na dvjesta Josika (pa i hrvatski i srpski) koje slike bavara, a na hiljadu ih lala u cijev svijet, žuk u Afriku, u Indiju, u Kitaj, u Australiju. Istom toliki pišao, da je optot u Evropi naražio dvjesti hiljada novih slika.

Reven krovateljice Sreća Isusova u Belgiji darovaše u jednoj kamioni, gdje bijahu mladi kašnjenici, stakoun po sliku Sreća Isusova, svega pet stotina, što za onu nešto dječju preko nadre dobro djelovalo.

Neki francuski trgovac dak mjesecno sto francaka (naših 40 tor.), samo da se širo slike Sreća Isusova.

Neka revničadja u Njemačkoj za šest ili sedam godina razdijelila bavara dvadeset hiljada svecih slika Sreća Isusova.

U Belgiji više ih se revničadja u te vrhu sjedinilo, te za nekoliko godisa do sto hiljada slika po kabaua primanjstilo.

Jedna jedina revničadja u Keimenu (u Kineskoj) sama podijelila milijun osamstotinih slika Sreća Isusova.

¹⁾ Ovogodišnji „Glasnik“, br. 2. str. 44. i br. 34. strana 87.

O jednoj revničici čitam izrijekom, da je bila dosta siromašna, no da je ipak smogla dosta novaca, te jednom za dva mješeva podijelila, ili bolje rekuo posjela više od pedeset hiljada slika Sreća Isusova.

Jedan dosta siromašan služa u Češkoj više godina štedio, dok nije god. 1882. s prilagjenim novcem dao napraviti veliku i krasnu sliku Sreća Isusova za crkvu u samom slatonome Pragu.

Ali zašto toliko primjera, kako se u drugim zemljama čirile slike Sreća Isusova?
— Jer ne bi morala biti ni u našma ni cigle kuće krčanače, a nekmo li crkvo, da neuna u njoj slike Sreća Isusova.

Neki seljak u Dönskoj Austriji dao pet forinti, kako bi se u njegovu selu blagdan Sreća Isusova ut pjevanje i sviranje i uz ophod što sveđanje proselavio.

Ljetos izala u Mađarskoj mala knjižica o „devetstvu k Sreću Isusovu“ u deset hiljada primjeraka; namah sviju deset hiljada primjeraka kupila dva gospodins, da ih badava rastjeljelo!

6. „No daj, prijavljava bar i koji domači primjerak?“

Hoću, brate, ma i čedniji bili nego prijašnji.

Još prije sto godina živjela u Dubrovniku odlična gospoginja, te na svoj trošak dala tiskati hrvatsku knjigu o Sreću Isusovu.

Kada se gradio velebitni hram Sreća Isusova, prvostolna crkva u Sarajevu, mnogi i

krevatu zaslužene novce dao na čest i slavu
Sreća Isusova.

K ovoj crkvi Sreća Isusova hrše svako
godine iz čitave Bosne na blagdan Presvetog
Sreća. Neka pobožna žena, kako želješ ih na
ovo proštenje, no budući si rumuška, nije smogla
putnину. Neko je saznao pa s mjestu joj po-
klopio, čim će na proštenje pa se i za nj mo-
lići u crkvi Božanskog Sreća.

Cinio si već o nekom vrloem mladiću,
koji na smrtnoj posteljici postao revnikom
ove pobožnosti i upisivno zmane u bratovčinu
Sreća Isusova.¹⁾

U njegov se primjer drugi ugledaše, pa
za hrvatskih praznika više mladić rovnika u
kolu svojih rođakinja i prijatelja kupili članove
za bratovčinu Sreća Isusova i apostolske mo-
litve; tako na priliku jedan prikupio ih 20,
drugi 22, treći 39, najvećniji čak 40.

Mlad seljak uđeo druge, koji nijesu znali
čitati, „svrganje molitva“ članova apostolske
molitve, u koje se onda i dadele upisati.

Neki mlad gospodin osim što se je sam
preplatio na naš Glasnik Sreća Isusova
još i tri primjerkra narudio, da ih gim-
nazijskim gjacima daruje.

Neki hrvatski seljak, kako već pripovijedao Glasnik,²⁾ sakuplja u svojoj kući druge
seljane oko sebe pa im uz druge štive dita
i naš Glasnik Presv. Sreća.

Mnogo ih ima, koji, polto znni oblikuju
Glasnik, drugima ga posuđuju, nek i oni

¹⁾ Glasnik 1892. br. 10. str. 235.

²⁾ Glasnik 1893. br. 4. str. 93.

čitaju; i ovi time uspješno širj pobožnost k
Sreću Isusova.

Jedno dijete dobit će u školi za nagradu
lijepu sliku Sreća Isusova. Namah je počalje
roditeljica knuti, znaјuci, da tamo još nema
slike Šrca Bođanskoga.

Ne riječko školska, djece, čavši od vjero-
užitelja za pobožnost k Sreću Isusovu, pišala
kući roditeljima, braći ili sestrama, i priznati
njih ganudjivim ih rijećima: molili, i nagovarali,
nek se u svakoj novolji uteku k predobromu
Sreću Isusovu.

Ali ne bih ja našao priporavljanju ni
konca ni kraja, da ti hodo sve izprizati. Dosta
i ove; dosta onome, koji ljubi Bođan/ Sreć
našeg Spasitelja, jer će ga i sam a ljubav
naučiti, kako da revnaje za one preslatko
Sreće, kako da nastoji oko širenja te milje i
tako spasonosne pobežnosti.

I P' k a m e n I P' k a m e č a k.

7. Svaki nek radi za širenje pobežnosti
k Sreću Isusovu bar nešto. „Zrno do sres —
pojeda; kamen do kamena — palča; knaplja
do koplje — Morča.“¹⁾

Pa kako ko može. Ako ne može kamen,
a ono bar može kamečak. Bio kako mu drago
siromašan, a ono može bar moliti Sreću Isu-
sovou: „Dogji kralještvo twoje!“²⁾

1) Oprost od 100 dana svaki pot, ne stane za
članove apostolskoga molitre, koji nose na pravim sliku
ili ikupčinu Sreću Isusova. Vidi: Behringer, Abhase 10.
Izd. str. 600.

Možeš u putiti nevoljne k Sreću Isusovu; možeš ih usvjetovati da ovje devetnice u k Sreću Isusovu pa im kazivati način. Možeš prijateljima pripovijedati, kako je velika občećanja Isusa očinio za štovatelja svojega Bož. Srca. Možeš drugo pozvati da s tobom slave blagdan Sreća Isusova. Sve to ni pare ne stoje. Ko ima pare, nek radi dvostruko; ko amije us to i čitati i pišati, nek radi trostruko i četverostruko.

8. Tako koji revni kršćanin smije danas trećem prekratiti ruke, kada je želja samoga Spasitelja našeg, da po svijetu širim pobožnost k njegovu Bož. Sreću? A za to nam nedvojbenim načinom svjedoči bl. Margareta Marija Alakos gđa pito: „Pakloni vrijedno Sreću goruće želi, da ga ljudi pomeju, ljudi i smiju, i Ono silna želi, da ona srednjim (t. j. baš ovom pobožnošću k njegovu Presv. Sreću) osnaje crkvene djele ljudi suje u svom sviju (Judit¹) dokle i u svem naše braćen. A ipak uz velikog revniciju Sreća Isusova, presvjetlog nadbiskupa vrbosanskog, dra Stadlera, sa žalošću upoznamo, da se upravo kod južnih Slavena ta prekrasnua pobožnost jednu pozaraju.“²

Hodemo li još dalje sramotno ostati u sadnijim redovima štovatelja Presv. Sreću? — Nipošto. Radimo se čim prije protismiti u prvo redovo. Neka svaki nas što življe okolo toga uumnosti. Neka bude svaki nas revni-

¹ List 100 i 106.

² Ovakvo piše pod 16. sv. 1886. Vidi: „Sreć Isusov,“ 1886. str. 78.

talj ove pobožnosti. Neka svakoga na neprestano na to potiče občudanje Spasiteljevo, gdje po svjedočanstvu bl. Margarete „*često je veliku nagradu, nespojivljivo blago svima, koji dobre misle urade za Boži sluge, smiju da uzrada njegovo Srce.*“¹¹⁾

**Razlozi koji nas imaju sklonuti, da štu-
jemo presvetlo Srce Isusovo.**

No opažaš li, dragi čitatelju, da se time i tebi pruža divan primjer, da presv. Sreti Isusovo častiš i slaviš te mu izkazuješ tvoj poklon kao naknada za svrede, koje je osobito za vrijeme njegove muke od pakat pretrpilo?

Prod četiri sudjela bijaš doveden i od svih usamljice osuđjen. Bog je na svoju vrhu sramotu i poniranje tako dopustio, da kako najviši i najupisniji velikati zemlje, isto tako i narod za njegovo osuđenje doprinese. To sve je trpilo njegovo presv. Srce dragovoljno za te, dragi čitatelju, da i tehi dade divan primjer, kako ćeš zaboraviti sum na se, za Boga živjeti raditi i trpiti.

Ništa ne može tako moćno i dječkovorno pomoci da si sreć od uahna očistit, i u nj si kršćanske kršćeposti usadit, ponosuš i uverstii, te za Boga živit ko što dote primanje sv. pridestii; predpostavivši naravno da onda tako živjeti određit, da nijedno njezino djelovanje na tebi ne zaprijeti ni ne osujeti, nego paće da se sva njezina djelovanja na

¹¹⁾ List 100 i 106.

tebi izraze. Međutim dakle najprije se upoznati sa djelovanjima sv. pritesti.

Djelovanja sv. pritesti jesu po nauku bogoslovaca mnoga i raznovrsna, od kojih ćemo mi ovdje samo tri navesti.

Prvo djelovanje sv. pritesti jest, umnoženje posvećujuće milosti u duši onoga, koji ju prima. To nam pruža pravo usposobljenje da Bogu upoznamo i ljubimo i da za Gospodina velika djela činimo i trpimo. Nitko ne može toga djelovanja proprijetati ni osjetiti nego jedini smrtni grijeh; jer ako bi tko želio, da bude dostojan, da mu se pomnoži milost posvećujuća, ne zahtjeva se od njega za to nikakova druga priprava, nego da je u stanju milosti. Manja ili veća mjeru milosti, podijeljuje Bog istina same u kolika je svatko za to pripravan, ali po neki stanovni dio, podijeljuje je svim neodvisno od primanja sv. pritesti, koji su prosti od smrtnoga grijeha. Također mlađenici i za duhovni život nemarnim dušam, pače i dušam, koje su u čas sv. pritesti raztrešena ili udine kakav oprostljiv grijeh, ne budu lišeni tega djelovanja.

U svakoj pritesti, koja nije inače nedostojna umnožuje se u duši bar po nešto posvećujuće milosti; i nema toga dobra djela po kom bi se svetilj tako umnožati mogla kao što je sveti taj sakrament. Pomiciš li se da je jedan jedini stupanj te milosti od neopisivo velike vrijednosti, to se čini da iz toga slijedi, da se sv. pritest ne možemo doista često primati. Ali tomu nije tako; jer u toj tački ne moramo misliti jedino na korist vjer-

nika nego i na strahopoditanje, koje se mora imati na pram tomu prev. Sakramenta. To strahopoditanje pak zahtjeva, da samo oni se često pribrežaju, koji sva djelovanja toga uzvišenoga sakramenta na sebi čine.

Druge djelovanje sastoji se u nekoj dobroj radosti i ugodnosti, koju prougođuje sv. pridjet, u vrhunarsavnoj okripi duše i u blizini sjedjenju sa Gospodinom Isusom. Podpona je naime različnost između naravne hrane i njezinih djelovanja na tielo, i svetom pridesti, i njezinom djelovanju u duši. Kao što učinavanje jela jest ugodno, tielo kreće te ga čini čila za rad, tako donosi sv. pridest u duši slična djelovanja.

Imat u srcu u blizini koji ti se ne svigja, neosjećaš baš radost ni veselja; ali sa u istingu ljubljenju prijateljem i običi u neposrednoj blizini, ugodno je — jedno od najvećih i najčišćih zemaljskih učivanja. To je dakle, što u sv. pridestu prouzrokuju radost i slast: prisutnost Gospodinova, koga duša ljubi, občenje sa prijateljem srdača naših.

(Sljedi če.)

Srce Isusovo Srce najavetije.

Poznato je, da za svetost srca trebaju osobito tri stvari: jedno, mora da prosto od svakog grjeha, a ja u nestaknutoj distoci; drugo, mora da je okrašeno nekitom svih kriješti; treće, mora živiti u postojanom ujedinjenju s Bogom, i Boga nadu sve ljubiti. U Sreću Isu-

sovu sjaju sva tri uvjeta svetosti u najvišoj
jašnoci.

Kako čist i bezprikoran je bio život Isusov u očima naroda, vidi se iz toga što je on sam nasuprot svojim usajgorbesijim, najpolimuklijim naprijateljima, Farizejima mogao reći: *Tko će me od svih okriviti radi grjeha* (Ivan. 8, 46)? Ko li bi po i neskrivnata je bila i unutarnost Gospodinova, svjedoči nam sveto pismo, koje ga označuje kao velavrćenika, kao što smo ga trobali, „sveta, nevinu, nesavršenu i odiljevca od griešnika, komu nije bilo potrebe; kao (drugi) veliki svećenici, najprije za svoje vlastite grjehe i onda za grjehe puka žrtva prinašati (Hebr. 7, 27)¹⁴; a i njegov nebeski otac koji mogče o njem reći: „To je moj predragi sin, koji mi se dopada“ (Mat. 3, 17) — svakako radi punine svetosti koju je imao.

Sveti Ivan veli o Krestu Gospodinu: On je pun milosti i istine i od njegova obilja smo mi svi dobili milost za milost. U sv. pismu spominje se istina i o sv. Stjepanu, da je bio pun milosti, i pojmenice bl. Dž. Marijje nazivamo „milosti panom¹⁵, ali tu se samo voli da se oni imali onu mjeru milosti, koja je nijihovo zvanje i njihov odzokaj prema Bogu zahtjevac i koja je za tu Gospodin Bog za njih bio odredio. To je istina, osobito gledajući prebalažene djevice, velika osjera milosti i svetosti, ali Isus Krist posjeduju sva punina milosti i svetosti, koju je Gospodin Bog davati odredio, jer baš i same od Boga dano mu zvanje, da bude najvišim uzorom svetosti

i urok i vrlo svih milosti, zahtjevalo je, da On tu milost posjeduje ne po kakvoj određenoj mjeri i stupnju, nego u njezinom podpunom obsegu, „on bijaće pun milosti i istine.“⁴ I sa puninom posvećujuće milosti bio mu je podijeljen, kao odgovarajući plod te posvećujuće milosti, podpun ures svih kriješta u najvećoj savršenosti.

Bilo je istina na zemlji pravednika koji su imali velike savršenosti i svetosti, i koji radi toga sada sjaju u nebu. Koliku nepokolebitivost u svetoj vjeri, koliku uardošt militve, koliku sasvojatu i pokoru vidimo u sveti priznavaocu? a koliku ustrpljivost i krotkost, koliko reverbiranje za spasom duha īmljahu sveti biskupi i svećenici? koliku neručnost i samosastaju imajuju svete djevice? Koliku poštovanost i koliki čar i ljubav pokazuje nam sveti mučenici? Koliko blago svih kriješta vidimo u preblaženoj djevici Mariji? To pako sve jest samo slab odjicev, tako rekuć sjena svetosti bušanskih Sca; a njemu je sva punina kriješti i svetosti „on je pun milosti i istine.“

Temelj svih kriješti i ogledalo svetosti jest punzna poslušnost. Bacimo li dakle sada jedan pogled na poslušnost kojom se je Isus Krist toli odlikovan, to opažamo osim ujedno njegovu veliku ljubav prama Boge; jer u vježbanju kriješti i posajpače poslušnosti odjelotvoruje se ljubav Božja. Sveti crkveni listi su nam iz života Gospodinova snobili veoma malo; ali prvu misao, s kojom je došao na ovaj svjet, nisu propustili zabilježiti; to je

bila molitva, djelo podložnosti i poniznosti prama svomu nebeskomu otca: „Gle, dolazim, o Bože, da činim tvoju volju“ (Hebr. 10, 9).

Volja njegovoga nebeskoga oca bježa mu prvo i najpređe pravilo čeli njegov život. Ili se skrivao ili javno pokazivan, bilo on po gorah ili dolinah, molio ili postio ili čudeza tvorio ili propovijedao, što ga je uvrič i posvuda rukovodilo, bila je volja njegoroga nebeskoga oca. Kada njegova preer, majka jednoć radi dugoga izostatka u hramu u Jerusalemu činjala se kao da se bude radi toga blago pretući, nije znala druge isprike, nego volju njegova nebeskoga oca: „Zar nista znali, da moram ovdje biti što je otac mojega“ (Luk. 2, 49.)? Bio je od poslušnosti prema svomu nebeskomu otcu tako proukinut da je istu poslušnost prozvao svojom hranom: „Moja hrana jest, da činim volju onoga, koji me je poslao“ (Iv. 4, 34.) Da ispani volja otca svojega bio je i svojim roditeljom podložan. On bijala odlučio da svoju bošanskiju moć i mudrost izvanjski nepokazuje, nego u svemu kao i ostali ijudski stvari da bude od roditelja rukovodjen i upravljan; a nije nikad bilo djeteta, koje bi svoje roditelje sa tolikom tečajtešu i sa stručnjom podložnici bilo posebno kao što je Isus Krist svojim roditeljem bio poslušan. I taj život poslušnosti vodio je do svoje tridesete godine; do dobe, kada te prema običnom naravnom zakonu svatko sam sobom vlast.

Ali ipak da dobijemo točnu sliku o poslušnom života bošanskoga Šreća, obratimo

malo naš pogled na zadoje dane života Isusa Krista. Tu se pokazuje još u jasnjem svjetlu u vodoj savršenosti. Tode nisu više najbolje i najsvetiće osobe, koje mu zapoviedaju; to su njegovi nepristalji, njegovi progonitelji, njegovi krvnici, kojima se on pravom poslužnostju podvrgava. Kada stajaju pred sudscom da bude o svom življenju prislušan, poava se sudač na svoju poglavarsku vlast. Spasitelj misli ne poređe vlasti, nego ga samo opomenu, da vlast dolazi od Boga, i podrže se njegovim najstrahotnijim i najboljim zahtjevima. On dade svoje nevinje tielo, da bude nemilo bićevano a svoju glavu da se okruni strabotom krunom od traja. Kada mu teški križ navaliće da nosi, on štedi prigru svoja pleća pod teret, i tetraša dalje dok ga k zemlji ne pretiće. I kad ga na križ položi pruži im dragovoljno noge i ruke na strašno mučenje, a sve to iz poslužnosti.

Prva riječ koju je pri svojem dolasku na svjet govorio bila je čin poslužnosti, a zadnja riječ, koju je pri raspanku sa ovim svjetom umirući na križu govorio, jest opata čin poslužnosti. On viši između nebā i zemlje u najgroznejšoj muku umirući; sada baci još jednoč pizajući pogled na zadaču, koja mu je otac pridao. Ta je li već podpisano svršeno? Još jedan Jotsa što se mors Španiti, onda nema više ništa, sve je svršeno. Iz poslužnosti zapavi: „Žedan sam“, i iz poslužnosti dade si oca za napitak pružiti, a konatno nagnu iz poslužnosti glavu i umre; Bio je poslužan do

smrti, da smrti na krštu" (Phil. 4, 8). Tako dovrši bogo-lovjeđi život poslužnosti svoje.

Možgo ga je stajalo; to je naime život neizmjerne ljubavi, velike svetosti. I kao što je prav, Sret Gospodinovo sjedište, tako je i vrolo svake kriješti i svetosti. Od njegova sru obilja mi svr dobili mlađi i mlađi.⁴ Odakle su svaci crkve svoje junačke kriješti čipiti? Odakle sveti Alekši svoju angiošku čistobu i nerimost? Odakle sveti Stanislav neradnost svojih militara? Sveti Pavao svoju vatrenu revnuost sa spasom duša? Sveti Augustin Fraňo Žaver življubavi? sveti mučenici južnici duh pokrivenosti? blažena djevoica Marija neliču veliku ragnicu svojih kriješti i svetosti? Svi su ih čipili u Sretu Spasiteljevu, ore je vrlo svake kriješti i svetosti: „ono je pane milosti i istine i iz njegova obilja smo mi svr dobili mlađi i mlađi“. Na to se odnosi odražavanje riječi, sr. Margarete: Ja si li bezdno mlađosti i nemnoštvi, zadubljen u Sretu Isusovo, ono je bezdno moći i ljubavi, je si li bezdno tuge, božanskog Sreća just bezdno utjeha; tej atom ipak bez da održe čeoneš za slatkom utjehom. Je si li bezdno siromštva i golote, zakri se u Sretu Isusovo, ono ima u obaju blaga te će i sebe obogatiti samo ako ti privediš. Je si li bezdno slabote i hude i da opet padaš u stare pogreške, idik Sretu Isusovo, ono je bezdno milosrdja i jakosti, ono čemu podiši i sjačni. Češ li u sebi duh obolosti da sam sebe u mnogom obudu preseganjueš zadubš se odmah u dabsko sunogonitežje Isusovo, tu bezdno poniznosti.

Leži ti u bezdnu neznanja i tame, Sreću Isusovo podaje ti razum i svjetlo. Nandi se prije svega da ga ljubis i jedino činiš što je njemu ugodno. Je si li sam nevjern i nestalaš, a on Isusovo je stalnost i vjernost nama. Cutiš li se kao da bi bio strovaljen u pomor smrti, idi k Šreću Isusovu, taj ćeš naći neizcrpivo vrelo života. Opozniš li u tebi kakvo bezdnu nezahvalnosti, onda erpi se Šreću Isusova, bezdnu zahvalnosti da Gospodinu Bogu za sva dobročinstva zahvališ, i moli Isusa, da On svojim obiljem nadoknadi tvoje nedostatke⁶.

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Evo imene da svoje obedašće izpunim.
Evo me, da širom bijelog svijeta ranglasim
moj Prosvetlog Srca Isusova, i njegove premile
Majku i svetog Josipa.

U godini 1892. bila me je takova bolest
u krstima svogjela, da niti sam kroz 10 dana
mogao se prosto ispraviti, niti prosto odahnut
te sam odlučio jedna trodnevnicu učiniti Presv.
Šreću Isusovu, iz knjigice „Ljubav prosvetom
Šreću Isusovu“, te još nisam trodnevnicu niti
izvršio a već meni bude lakše te se sad pod-
puso valazim zdrav, zato fala i slava Presv.
Šreću Isusovu navjek.

U drugom slučaju u godini 1893. nami-
šlio sam uzeći jedan stan uime radnje, što
sam mislio da bi mi dobro posao u njem uspije-
te sam odlučio trodnevnicu iz gore navedene
knjige, Presv. Šreću Isusovu da njegovo pre-
sveto Šreću onako odluči, kako će bit sa veću

falu i slavu Bođja, a sreću i napredak moga posla i radnje, ali Svetu Srce Isusovo sasvim drakčije samom prvići jerbo onaj stan ne uze nego drugi, u kom mi danas posao bolje uspijova bolje 20 puta nego da sam uzeo onaj koji sam ja bio namislio uzet, za to fala presvetom Srecu Isusovu navjek.

U trećem složaju 1893. godine bio sam osuđen nepravedno da platim ovedu svetu novaca, te sam dao primiv na veći sud i odlačilo trodnevničec Presv. Srecu Isusovu, trodnevničec svetom Josipu, trodnevničec Majki Božjoj, i na dan rasprave dovršio sam sve tri trodnevničeca, i gao mene sud osudi samo na one svete što sam upravo i bio dušan da platim, zato fala i slava presv. Srecu Isusovu, i prečistom Srecu Mariju i svetom Josipu, koj su izvor svih milosti navjeka. Tko se ujima s pouzdanjom utiče neće ostati bez pomoći.

Za to molim, gospodin urođeničeo, da ove moja tri zafalnica uvratiti u „Glašnik presv. Srecu Isusova“ blagoizvolite.

Travnik, 28. juna 1893.

M. E.

Namjena molitava i dobrih djela u studenom:
„Katolička poslanstva na krajnjem
Istoku“.

U Kini jednako bjesni — makar i po-tajno — progonaštvo protiv vjerovjescnika katoličkih. Sto je god u ovome carstvu od 400,000,000 dana ravne žiteljstva, sve se to

nekako kreće prema jugu, u Indo-Kizu: a ne može da ne zada straha za sv. poslanstva štovo lijepe uspijevaju u Kokiskini i u Tonkinu.

Modja to stalo se živo zanimati za te krajove, otkako se zavadiši Siameci i Francuzi, a posljedice toj zavadi mogle bi biti znamenite gledom na širenje svete vjere katoličke. Najzad u svemu tom krajnjem Istoču, koji dićne naše vjerosještice stoji u veliko krvi i znoju, usici čemo ove godine katori na malemu sliku poviesti cjelokupne crkve Kristove, što nije drugo van neprekidno dijelo borba i pobjeda.

Pobjedā: seka je duhovna nadruga, što obragljuje jedan dio ovoga neiznenjernog vinograda Gospodnjeg, zabilježila svojih uspjeha; no „Društvo za inostrana sv. poslanstva“ u Parizu, što ima tamo najviše apostolskih Namještiva (Vikarijata), upravo se može dići, da je ove godine privelo u krilo sv. matere crkve 38.100 odraslih pogana i 182.376 djece poganske.

A nije li i to pobjeda, što je crkvi katoličkoj podarena sloboda u Koreji, u Indiji, a najjače u Japanu? U carstvu „sishodebeđ sunca“ (u Japanu) crkvena je hierarhija uapoštavljena te su onamo tri biskupa i jedan nadbiskup na čelu sv. crkvi, koja se tamo bori u jednu ruku protiv bijesnih poganskih svećenika, a u drugu protiv takmica krivovjernaca.

Nego i borba nije sv. crkvi na krajnjem Istoču ponestajalo. Bilo joj se boriti u

Tonkina, gdje neprijatelji Božji ne propustiće gotovo ništa: ni bači, ni klevete, ni prijetnje ni otimačine, ni ubistva, samo da što više ljudi odvrate od vjere katoličke. Bilo joj se boriti u sjevernoj Kokinkini, gdje se proti kaplidskoj crkvi činila nasilja svake ruke, zato se obratili nekoliki članovi iz porodice kraljevske. Bilo joj se boriti u Kian-siu, u Kini, u Mongolskoj. Dvije hiljade kršćana izgubio je opamto za sv. vjera; ostali pak možaju da tomariju nemilice po gorakim žamama pa se sasvojio da se ne tade na žalostan odes svog, već oni jednako govore: Pokorimo se naredbi Božjoj.⁴

Bilo se boriti u Japanu, gdje je strašni potres počinio ogroman šteta i u Kini, u Indiji, u Cjeltonu, gdje glad i kolera premnogo oteče žrtve.

Zato gdje se radi o takoj značajnim interesima, mi ćemo udrževati s članovima apostolstva molitve po cijelom svijetu, tokom ovoga mjeseca moliti se Бога за kriđane na krajnjem istoku, da prokušani u tolikim borbenim, novih i još sjajnijih održe pobjedu — a na slavu Božjaskome Srcu Isusovu.

Sadržaj: Djelujući na gradili smo, koji je mogućnost bira onu potrebitu. — Radici koji nisu imaju obnoviti, da moguće prevesti Sretu Isusovu, — Sretu Isusovu Sretu nevjeste. — Blagoslovi Prevestog Sretu Isusovu, — Nasljedju oslikavanju i dobroj djelu u studenom.

Br. 12.

Prosinac 1898.

God. II.

Izdati svaki mjesec jedan put, i stoji na godinu 60 novčića,
a za one, kojim se u kočni danas ili posvećen slijedi 30 novčića.

One, koji se potpunoma dadu na to, da vrše
i šire ovu poštovanost, ja ču ljubazno primiti
u Srce svoje i hrnut ću se za svetost i pro-
slavu njihova pred vjećnim Ocem svojim.

XII. obvezanje Isusovo.

U Rimu, gradu vjećnicima a sv. Oni pape
priješasli, ima ti zrakava i kapelica, crvenih
stikk, i kipova, olaza, i zvona više nego u
čitavom tvojem selu zvao na krušinama. Tamu
ti je i jedna pregtara crkva osnivačeva pogleda.
Bio to dak u drevnu rimsko doba, prije kakve
dvije hiljadice godina, poganske hrane na glaso
to se zvao „Pantheon“, što će reći: „hran
svih bogova“. Kasnije, u kršćansko doba, pre-
tvorili bij poganski hram u kršćansku crkvu
i posvetili „sv. Mariji od austereće“.

Glasnik Presvetog Srca Isusova.

13.

Da ti malajmo opštem tu crkvu? — E nije ni dinglejzne ma ni široka, već je sva čista okrugla; pa ogromna, da je ne obigješ na sedamdeset dušaka; a gore se završuje golim krovom. Prozora ti nema u toj crkvi, već je dugor u sredini krov otvoren, te vidiš kroz otvor plaveino nebo. U crkvi ne traži velikog oltara; nego sve oko na okolo viđa, gdje se udubile kapelice, ne znati ti ništa, koliko ih ima na broju. U svakoj takovoj kapelici vidiš po oltar, jedan krasniji od drugoga; no svaki je kapelica i svaki oltar dragog lica i oblike.

Da ti pravo valim, dragoviča moji, evo ovoj crkvi, reko bili, mora nekako da je i slična

Risanica Presv. Srca Isusova
u kojoj je sahranjeno neizmjerno blago za
sve one, koji štuju i ljube preslatko Sreće
našeg Spasa.

Ova ti je risanica već podosta poznata,
kad sam ti već toliko i toliko puta pripovijedao o divnim običajima, i o silnoma blaga
štovateljima Bodanskoga Sreća.

Danas, gdje mi ti je zadnjem progovoriti
običaju običajima, daš da *sve* risanici još
jednemu obujes usjeđno pregledamo, e bi se
ti ipo bolje sjedao, koliko sam ti blagu tijekom
ove godine otkrivač, pa da bi u toj
risanici znao svaki zaslušak kas u svojoj kući,
te bi uj svakej rani odmah znao najbolji
lijek.

1. Pomišli si dakle u rajskom perivoju
na ujavu hodočišću risanici Srca Isusova, sve

od bijels bijelezata mramora, *ova* je okrugla,
velika i visoka, a zlatnica se kubetom za-
vršava.

Približimo se ulazu. Tu je nad viso-
kim vratima, kojih su su trijak firmum stvorena,
šećenju, postadećim slavima uklesana:

„*Ja ti li moja Sret u svetu teči blago
volosti me sve dozadje ujigao.*“⁴ (L. običajna
iznjava.)

Lijepa li zastava i mala dečka! Ta ova
rijet je na praga riznice pobegnula u tobi
dečka nadu, da će te dragi Isus punim mi-
kima optipavati blagom ova vratima, i tu si
ta ne ček nježna prigadila radost i nje vrati.
Veselin dakis sreem prekoratimo tajinscevni
staj prag!

Öt kakve li krasete i divote u svj riznici! I
ti ko u maj! A kakva li tu silna svjetlost! I
Kao da ti sunce jarko proti edina sinjal.
Odakle taj sjaj tuo svij? Kao, podigni satos,
ako umnogao, od svjetla; tamo uared sveta
keboja. Brzo je Sret ljesku — ne kaže sunce i
jer želje li sunce pred silnim svjetlom Bo-
žanskega Sreća probojedište kao bijela svitija.
Ne da ti ti svak gledati u se. Drugi bi ti
ščinji vid stekla.

Nego huci oko zmeklo.

Joj žudal! A gdje sam ja zemnik? Kunes
li dospiješ? O krasne li, o divno riznice Prezv.
Sreća! Glazbider sumu, glazbider Žgo stijenski
zidene s neba svijadeći ili varone bijeske
što su ikadu najlepše sijavale po crnoj
noći. O kako Sret Božansku bitut prene
svojim svjetlim i topilim arkanama neizrecivim
*zidene ne napuklo, sljepi do ne zamju, tot, tot
stato i vodo, ne vise i dezi komor, a vise lo na
čas Božanskog, huci blisti i svaki, teguti i vježi,*
huci da si

načinom prozračuje i razgrijava. O! ove si vrake čak u arce, u dušu prodire i neizmjernou radošću, neiskazanim ulanjem u dobrotu i milostivnost Bož. Sreća grodi napunjaja. Sav ushićen i hao izvan sebe od čuda padač na koljena u srednje riznice i ne bi se od miline više stjetio da se dignek, da te je tibo ne gurnem i u uho kapnom: „Ustađ, brate, i budi sa mnom, da razgledamo sve tanko po tanko svu riznicu.“

2. Evo naokolo sve kao kapelica do kapelica; to su ti:

Razni odjeli riznice.

Ima ih baš jedanaest. Ne vidit li? Utri um, kojo su ti od čuda još kao zaščitnike, pa lijepo da brojimo. Evo sprijeda u sredini jedan odjel kao kapelina; a na svakoj strani, s desne ti i s lijevo, manjala njih se po pet odjela kao pet kapelica. Dakle svega baš jedanaest odjela riznice kao jedanaest kapelica. U svakom je odjelu sahranjeno blago osimjerno, a unutri u luka povrh svakog odjela uči, kome je baš ono blago namijenjeno.

Pa dede redajmo sad od odjela do odjela. Počinimo s desnu strane tijek do ulaza, Tu nad prvim odjelom piše pismom kao od toljeća srebra:

*„Da mi dati znaku površ potrebita
stolici svjeteće.“* (H. uobič. Isus.)

Ded, prijatelju, zaviri malko unutra. Tuj vidii na prijestolju od bijelokosti krunu svaka jako i žezla i zlatne jabuke; te znači milost za careva i kraljeve, kad stječu Sreću

Istovo, Tamo o onj sejdeni štit josljenja je brika sabilja sa zlatnim držkom; ono znači milost za vojnike, što se ponizno klanjuju Božjemu Srcu. Onamo viđi oreša i predragocjenu skrinjeu, a na njoj piše: „Misao“; na poča je otvorena, jer prepuna; ali kako iz nje vidi nakit svakojaki kao prstunje i lanci i haljine od svile i kordife. Tamo opet viđi streljek ralo; po njem alani likovi; viđi do njeg i preslice od bijelosti, draguljima urešena; viđi kojigu u kesici od modra harluma sa rečnim okrajevima; u njoj sve sitno piše, ali i kako najzadnje na stijenu; viđi svećenika parafemnicu od bijele svile, zlatom izrezan; draguljima kao posjepu; viđi još i haljina svake ruke, sve od najštrajnjeg deljka, a zlato i dragulji po njem kao dekeli kora; viđi... No ko je sâ mogao sve to ljepote i divote fabrojiti? Sve viđi, što je bilo od potrebe, svakomu dar prekrasan, bat prama staleša njegovu. I za sebo ima svadba i svadessa. Pa čemu tu s zadudu leti? Što nijesi to blago val odavna digao trajući revno i vjerno Božje Srcu?

S. Ali nemam u sad čekanja. Hajdemo k dragosu odjetu. Nad njim mufudalim, od krupnih bijera slovinu stoji:

„Ja su ti krijepli u rodu i blagostorješ
te, što god podusava.“ (III. ebot, Issa.)

Tu uved tog odjetu uznalo divno stablo sve kao od želenja arheba, a ljepotno listje kao od najšljajnjeg zlata; plodovi slijesni pusti, trdli kamenjovi, već su sâni, dekeli plodovi tako slatki i tajanstvena krijeplosti, da bojk

radom i trudom do smeti istoren, kad ih samo okusi, isti čas kao preporučen skoči, dok mu se povrati, pras mu se rasire, srce razigra, mišice trudne ujače, te on opet radi kao da ne zna za umor i napor. Običnom hirer-rosom sve je ličio toga dudesna stabla posutog Ova rošica znači blagoslov Sreća lezova; tih blagoslov se kao rošica spušta na sve, što god poduzimlje verni štovatelj Sreće Bođeg.

4. Maksimo opet dalje. Više trećeg odjela crvene se slova od samih rumenih kao krv rubizma, a piše:

"Ja tu ih tječiš u neodjedan ujčecim."
(IV. obec. Isusovo.)

Vigji toj gaučljivoj sliku, što je možno utjecati svako razvijeno srce. Dragi Isus na masliničkoj gori, u tamnoj šilji, sva krvlju obiljen, na kojima pao. Haljina na prsimu razgoljena, a iz otvorenih prsiju prosićiva mu slatko Sreća s dubokom ranom, iz koje vruća krvni cirkem curi. Suzne, upale oči milo u tebe upire, a desnom ti rukom pruža kafeš, u kojem prostalo samo još malo želklih kapljica: sve je ostalo nam dobro Isus popio. Lijevom rukom pokazuje na svoje blago Sreću, što je puno sučuti za tvoje boli i jade, a krvavo njegovovo oko kaže da te milo pita: „Hoćeš li, sinko, hoćeš li se sada još stimatći, da ne iskapit do dna kalnčeve, što ti ga Otec moj prepravio?“

Zar ti nije, brete moj, kad ovu sliku posmatraš, kao da ti ko melemo' ublažnja ljetu ranu i nježnom je rukom zavija?

5. „Srec moje bit će mi utroštite ce život
a osobito u čas smrti.“ (V. obč. Isus.)

Tako čitao nad alijsedim odjelom.

Nova slika oči troje začara.

Uzburkano, strahovito ustalasano more.

Iz njega strši tvrdi kameni klis, u koji se
utonah obijuju bjeljepjeni valovi. Na klisu
bjelasa se trča tvergjica, a koje prosljeva
Srec Isusova. U tej tvergjici i u tome Srec
bez straha i od svake nepogode zaključen
staniće i umire — izvajatelj Presv. Sreca.

6. Aži evo nas i kođi petog odjela. Nad
njim gle pismo kićeno.

„Ju da poseratiti slopu obiteljsku razdru-
ženju, a stih ſu one, koje su u bokoj po-
trebi.“ (VI. obč. Isus.)

Tu ti gađe pred očima kućica od crista
strukra; krov joj od suha slata, a prizori suvi
veliki prostrani alam-kamenovi. Nad kućicom
sjaji se Presv. Srec. Je li, u poznati ta kućica?
Ta je to je „čudni Presv. Srec Izumru“, u
kojoj sretno i složno širi obitelj štov-
atelja njegovih.

7. Eto nas kod šestog odjela, što je baš
u dan rinkice naš vratima. Ta kao šarena
duga takla se slova razne boje od svakover-
ansih dragulja. Pa što vole?

„Ja da obiljav blagodatići zeku nijesto,
gađr se izloži i staje slika mojega Sroca.“ (VII.
obč. Isusovo.)

Tu je podignut oltar; nije ništa na njemu
od tvrda kamena ili tesana drva; ved je na
njem samo zlato i srebro i aleso-kamen dragi.
Nad oltarom slika divna, kakvog an dočjeli

um nikad domislio niko, već je sam Bož Spasitelj izumio i hl. Margareti obitavao! Ova ti božika predstavlja „Bož. Sret“ kao na prijestolu od sreće ente i planeta, bogačjući težkoce posuđuju; sjajnije je od sunca, a prazirao kao lidič. Brat, koju su mu udarili u srđu, mili se jasno; vijenac od trupa jest ako Prese. Sret, a križ udoga.⁹ Na tom oltaru ladi blago svako gako za štovatelje ovo božanstvene slike.

8. A sad, prijatelju, dod skreni uočito na lijevo. Prvi jo tamo odio slatčim vratima zatvorom, koja se godinice sama jednom, i to na blagdan Srca Isusova otvaraju. Jer se blago, ker je taj sahranjeno, dijeli samo na blagdun njegov, kako se i natpis ubi:

„Može će se Sret ruširati i nadušiti ljudi
bez svoje vlastne osudariti ove, koji blagdau
njegove proslate sreće prištati i otproatjene, ill
druge na to sklana!“ (VIII. obec. Isus.)

9. Slijedeći je odio opet otvoren.

U njemu sjedo dva angjela, jedan s desane i jedan s lijeve; avaki u ruci drže tanano peron, a pred njim je otvorena bijela knjiga.

Šta li piše ovi angjeli?

Tome da se lako domisliti, učitati li nad lukom pred odjelom natpis:

„Ja će udjeliti milost konacu nevernosti
srca, koji se usporio na deset ujekov svakog
prosog petka pričaste; ne će oni ni umrijeti
bez sv. sakramenta.“ (IX. obec. Isus.)

Eto osaj angjela s lijeve bilježi točno, kad je koji otpočeo „veliku dovršinu“ od

⁹ Pa hala 128.

dovet sr. pričesti na prvi petak. (Čini mi se, kao da i tvoje ime tamo neću vidim. Da li se varam?) Isti angloz svaki put točno i bljže, da li se ja ko i zaista dinstojno i po makani Bož. Sreća protestis; a kad bude deveti, zadnji put, onda ovomu anglozu cko od radosti uspije, te blaženo se uspiješni rekne drugom anglozu, što ne spisi prima njemu u desne atrane, a on upiše ime zlatnim slovima u knjigu života, iz koje se nikad izbrisati ne će.

10. Natpis više slijedećega odjela glasi ovako:

"Jed ne ču dopustiti, da ve ikoji izgubi od oslik, koji se posveti Sreću uspijevu." (X. oboć. Iauovo.)

Velika te i prokrasna slika zatvara pozemna.

Dragi Isus kao kralj krotko stoji sprejeda, a slatko mu se Sretic u grudi sija kao sunce, što prribija tanagu maglu. Pred njega dolaze ljudi, žene, djece i starci, pa se Sretic njegova klinjuja i svoju aran, što u desnici drže, posvećuju i hrvaju. Oni, koji mu arco već posvetili, skupiće se a desne Spasiteljeve oko svilenu barjaka, un kojem je uvezeno Sretic Isusovo. Prijatelj anglozi stoje među njima te ih sokole i tjele; jer na lijevoj strani u dnu slike vidiš bijane, hinde dokmane, gjavle i opake ljudi, te neprestano odapinju otrovane strjelice na onu izabranu četu. No dragi Isus, pun milosrđa i velikanstva, dok riječom rukom pokazuje na svoja Sretic, desna je ruku pružio kao da će njome zakloniti svoje itačenike od

neprijateljskih strjelica. I gde čuda? Neprijateljske strjelice, kojih je zrak napunjen kao tunom, samo došle dopira, hajne ruka Spasiteljeva pokazuju, a onda odskakuju kao od šček-nida, te padaaju nemocne na tla, i tako ne mnudiši si jednoma od onih šticenika Sru Isusova, koji su stalni ostadoše uz smrtavu njegovu, poši ujegorim okriljem. Ali nekoliko slotrećnika, isverjeriv se svojoj hravjeri, počinje ispod barjak-a Bož. Sreća i osigavlju mu sigurno mjesto, što zaklanja desnicu Isusova pa sve ih, kako su tamno ugreali u vlastitoj krti; sila u njima strjelica kan igrač na igleniku.

Ta nas slika netko i prebašila; nijesimo se u riznicu Sru Isusova usdali pogledu takvih nezrećnika. Bože mislivaj, da ova nezreća i nas stignu!

11. Zamišljeni su uslijedimo, kadno kod sljedećeg odjela prvečili nam vjaj i pogled nebrojena blaga sve vrlo opet radiošu obusine. Dignemo oči te žljamo napis, koji se svježljava kao od fizičkih iškriva:

„Svojao da nagraditi one, koji po mogućnosti dire ova pobedovat.“ (XL. eboč. Isus.)

Opet i opet otimaju nam se oči za tim blagom i ne znamo mo se naduđiti doza. Šta su avo kolajne ili redovi ita udjeljiva semai vladari, ita li carske krune, ita blago svoga svrjeća prjama ovim nagradama, čemu daruju Bož. Spasitelj one, koji kroz ovu pobednost?

12. Sve doveli, mili čitaoče, sve ti je davle

manje više već poznat bila riznica Sreća Is-a-
nova. Ali joj nam prestaje:

Zadnji odio riznice.

U taj odio, dragač moj, jač už zavire
mijosi. On sve ostale sjajom i krasom u daleko
nastrijuje. Kad padaš u njegov pogled upireš,
silno ti se zabilisti pred očima. Svoj se u
njemu svijest i cakli, a nije ni srođujući zlato;
sve se u njemu žuti i šari, kao da gledas u
razorenu peć, pa opet nije ni oganj ni plam-
en. Ma što je to dakle? Ne znajući, dragi
moj, ni ja drugo knzati, nego da je to blago
tajinsvono: blaga nado sve osala blago;
blaga, koje same osušiš slavida, koga njim Spasitelj
darivao; blago pričuvano samo izabranim
dušama, koje si za što drugo živu ni za
što drugo dišu, nego za ljubav i proslavu
Božjeg Sreća. Jer gledaj sumo natpis, koji kao
oganj živi trepti:

„One, koji se potpuno doda už to, da
se i kroz ovu poklanjanost, — juće ljubazni
prijatelj u Sreću svoje i hramet da se za vodstvo
i proslavu užihava preš cječnju Očes svijeta.“
(XII. obec. Ison.)

Ca li, brate, kako ovo obećanje slatko
poje? Pa kako boli ja smogao rijeći, da ti ovo
blago opisem, kad i sama bi Margareta, nećenica Božjeg Sreća, riječi ne smaže? „Ovo je blago,“²⁰
piše ona poplavarski nekog samostana, „ovo
je blago toliko, te mi je upravo nemoguće, da
se drukčije izražis, nego kad vratim vrtinu, e
da ste artešte, vi i osam zadruga, jer měšim,
da sum pripada davber dio tog blaga.“²¹

²⁰ Ljet. 83.

Drugi put daje nam ipak bl. Margareta bar u neke pojedini onu nagradu, gdje veli:
*„Oz (Iesus) dade, te razumjek, kako je on
njegova želja (da ga ljudi spoznaju, ljube i
častiti), tako predočjerma, te svim svima, koji
mu se žrtvenju i posvete, da mu . . . iskača
i prljave smjeli ljudi dast i slavi, koliko samo
mogu . . . mi obudeće, da ne će nikada do-
pušćati, te se mi izgubi; da će im biti sigurno
utoljite proti svima zaupadani nepriznatela upi-
šanik, osvobođe u dan svartni; da će ih ljubazno
primjeti u Šree moje, osiguravajući im spas i
berinčić u za svetost i premlava njihom pred
njedškim Ocem svjitim, a toliko se mi
treba, da raslijes carstvo ljubavi njegove u svim
ljudskim.“¹⁷⁾*

Ne znam, dragi čitatelju, je li ovo blago
nepriispodobivo, što ero davanje točnugje, i kaž-
te be, jer ne znam, imam li osobito gume po
i sreću doći, da se osaku potpunom dadnici
na tu pobožnost, kao da je ovo tvoj jedini
posao, tvoj kanat i sve zaintimanje troje, tvoja
radoš i žalost, tvoj život i smrt. Ne znam to.

13. No za sve ostalo blago i ostale na-
grade po svim ostalim odjelima riznico Šree
Isusova lijepo ti znam, da ih se uz obiljanu
volju može u većoj ili manjoj mjeri dobiti
da sam ja stoga tijekom ova godine i nastojući,
kako bih se uposlij u tem blagom, kako bih
u tvojim gradima što šljiva želju probudio
za ovim blagom, što „ni mojse ne riješe ne
krov“ i što „kradljivci ne polakošuju i ne
krodi“. ¹⁸⁾

¹⁷⁾ List 100.

¹⁸⁾ Mat. 6, 19.

A sada čujder još zadrža;

Na rastanku.

Jest, rastati nam se je sa riznicom Božjim Svetim je progjesmo, svu ju razgledasemo; sve ušao ipak na ulazu, kud smo i unjeli.

Baci još jedan pogled u riznicu, no ne želostan pogled, jer se možeš samo opet unvrati, koliko ti puta drago, a bez rogje, kad ova već i sam znak riznice Svetog Iosipa — njegova divna obedačja, i put k njoj — pobožnost k Presv. Svetu.

Nego baci još jedan pogled u riznicu ovu; sandaj se još jednom na zrakama Božanskoga Svetog — Božanskogu Svetu; nadaglij se još jednom pogledom te prebogate, presjajne riznice; omjeri još jednom okom visodinu slatna svuda sa plitocinu Svetom u sredini; prebroj još jednom onih jedinstvenih riznica sa svojim rastinom, predragocjenim blagom — a sada na pragu te nebeske riznice stavi si ruke na srce pa mi ljepe odgovaraš:

Poznaješ li sada, sinko, silno blago Svetog Iosipa? — Poznaješ li sada divna njegova obedačja? — Poznaješ li sada svjeće nagrađuju što žekaju svakog rovnoga Isusitelja Presv. Svetog? — Želi li sve to na oči stvoriti u riznici vidio, istima svojim čao, omam slavatio i u srce si usadio?

Šta doš da kde sad? —

Hodeš li ovo blago samo gledati, kao što se često kakvo gleda, pa ga se mirno proći? njega se proći, kad je tenja? njega se proći, kad ti ga Isus augla? Ovo si zar blago ne

treba kao hlijeb gladnomu, kao napjek řednomu, kao odijelo gorenom, kao ljepek bolonomu?

Hodeš li se prodi toga blaga, kad ne treba drugo, da se ujim obogatiti, van same da ljubiš i ţuješ Srce Isusovo? Zar ti je miraklo a dragim Isusom prijateljevati? Zar je teško stovati sliku ljubaznu mu Sreću? Zar je pretečko, nješto polkloniti i posvetiti svoju srce, mijesno da bi ga dao tăstomu svijetu? Zar ti je muka, njemu se dan na dan moliti, a njevolji njemu se ujezati, a arđi mu se zahvaljavati, njemu se na čast predstiti, osobito na blagdan njegov, a svaki mjesec u prvi petak si barem u prvu nedjelju ili u koji drugi dan?

Hodeš li se prodi tog blaga, a Sreć tuvg Spasau ljuto tim uvrijediti? Jer nije više do tebe, hodeš ne da li primili ovo blago, potraži razumio, da ti ga Isus uogla i s tolikom ljubavi mugja. Sad ili primi — ili toliko razloži Srce Isusovo. Ne možeš mu već ponuditi odliti herce urede. Ne možeš prekruti i malo cijeniti ovo blago, a da ne prečini i malo cijeniti Isusa samoga.

Ali ne dan Bog, za bi takve bespominotissne učinio i tolika se blaga ljud prokao.

Ne! No čni su peći ovoga blaga nažnijernega, što je sahranjeno u Pešti, Sreć Isusovu.

Ne ćeš nikada saboraviti na divna obećanja Spasiteljeva, što ih je učinio na štovatelje svogog Bož. Sreć.

Ova ček obećanja po mogućnosti i držima saopštiti, kako bi se i oni upoznali sa

pečobogatom riznicom Sreća Isusova, kako bi
i oni prigrili ovu tako blago-slavljenu po-
boljnost.

K ovoj četvrti riznici spet i spet upraviti
korake sveti, kad si je sada sveta poznata.

U ovoj četvrti riznici, kružiće Presv. Sreća
Isusovo, tradicije ljudskoj svakoj boli i nabolji,
svakoj potrebi i oskudiji, bud dalečine bud
tjednosti!

Tradit ček, dok ne nagije; kruni ček dok
ti se ne očuri, malič ček, dok ne zadobijes.

A ti zatim i posreda daj razglas, kako
nije nikte lakše suti, ne u Sreću Isusova po-
mni; nikamo lakše doprijeti, ne u riznici
Sreća Isusova vazda nivremen; ne nikoga lakše
što zadobiti, ne u Sreću prelijubnog našeg Isusa.

A sada, mili stope, s Bogom! Hvaljen
Ime i Marija!

S. N. V. S. B.

B o ž i t.

Tako zovemo sveti dan 25. mjeseca pro-
stora, kada slavimo ugovaranu svjedovljivoština
Budjego, spremne na dulazak Spasitelja na
zemljin. Vrijeme, kada je sveti blagdan sv. crkva
slaviti prešla, ne može se za stalno osamatiči.
Zato se samo tu, da jo u zapadnoj crkvi bio
uži najstarijih vremena običaj, da se je taj
blagdan slavio redovito 25. prosinca. Crkva
istočna, a s njom i Grčka, razlikovala se je
od latinske ili zapadne u tom, što ju stavila
taj blagdan 6. siječnja zajedno sa blagdanom
trojice kralja ili Bugojavljenjem. Taј običaj

trajao je sve do 4. veka. Sv. Ivan Krizostom je prvi, koji spominje, da se je grčka crkva gladom na taj blagdan priagodila crkvi zapadnoj, i to slavi kao i crkva zapadna dne 25. prosinca, kada se je i u hilje godina Spasitelj svijeta.

Katolička crkva slavi taj blagdan oslaganje kršćanstva sa velebnom liturgijom. Posebni skup svetkovina okružuje taj veliki dan sve od prve nedjelje Adventa, pa do nedjelje Sedamdeseteće, odnosno Svetih. Već u vremenu sv. Augustina⁹) odlikovala se je ovaj svetkovina posebnim predhodnim hodošnjem ili Vigilijom. Hodoje trajalo cijelu noć, i tako snađinjavale se danom jednu svetkovinu.

Već sv. Grigor Veliki govori,¹⁰ da su se na taj dan tri sveci mire obitale, da se spomenjuju trostruka rođenja od nebeskoga Oca po božanskoj naravi, njegova vremenitoga rođenja od Bl. dј. Marije, i njegova duhovnoga rođenja ili obitavanja u svaskoj pebođnoj duž po njegovoj ljubavi i milosti. Već u davnih vremenima bio je u Rimu taj običaj, da su se u ovaj dan držale tri procesije: prva bila je u crkvi zvana Sancta Maria Maggiore oko početi, druga je vođena u crkvu sv. Anastazije pri evanđeliku, treća u crkvu sv. Petru po zidušu sanca, to se je u svakoj od tih crkava odslužila posebna sv. misa. Tuju običaj nadinjivalo su i drugo crkveno pokrajine, ali mjesto trijih crkava određljeno su bila u istoj crkvi tri posebna oltara. Posto je po

⁹ Epist. 45. ad Xanthop.

¹⁰ Epist. 8.

mnoge župne i druge crkve po sebih nisu imale po tri svećenika, to nastade u srednjem veku običaj, da je svaki svećenik na ovaj dan u svojoj crkvi tri svete misa govoriti. Prva se žuta oko početku, jer se je Isus okolo po noći rođao, na dalje i za to, jer je božansko rođenje Isusovo, tajna vjere, koju ne dokazujuemo, već ju samo imamo sa udivljenjem štovati i na svome vjekovito spasenje obratiti. Ova misa znamenjuje ono tuzko predzakonsko stanje, kada su svi ljudi bili u tmini neznanstva. Druga misa, u sredini, znamenjuje vrijeme, kada je vladao stari zakon, kada se je samo kroz maglu navještao i označavao Isus Spasitelj. Treća misa znatiči vrijeme milosti po dovršenom od Isusa odkupljenju.

Bodić je, osim Čakova i Duhova, pak najmljnja svetkovina. I predstavlja dan obidnja ili kako ga puk naziva, „Badijanak“ je osobito znamenit radi nekih dnevnobudnih narodnih običaja. Riječ „badijanak“ postala je od riječi obidnjak; riječ pakobdinjak dolazi od glagolja bđiti, jerbo su prvi kršćani obidjavali, u oči velikih blagdâna, po cijelu noć, bez pauza, probediti. Danas je običaj bđiti samo u oči Bodića: od tuda dakle odsiv „Badijanak“. U nekim mjestih obidnje se veliko kvrgnsto drvo sačuvati za hadnjak, da se na večer u oči Bodića metne u pec, te da guri do vremena, kad se polazi na polnočku, i to drvo zorni neki hadnjakove na nekih opet mjestih je taj običaj, da se usisće u župni svećnik i po mogućnosti zeleni grana, koja se metne na kućni krov iznad

ulaza, te stoji tu cijelo božićno vrieme, a zove se božnjak.

Na božnjaku običaju krčkuške obitelji, za božićnu obiteljsku radost, postavili u sobu „Božićno drvo“ te ga svećcami, evanđeljima, raznim voćem i slasticama, a na vrhu sa slikom djeteta Isusa nакititi. Ovo Božićno drvo, sjeda drvena u rajn zemaljakom, s kujegu jesti bilo je zahranjeno Adamu i Evi; pa takođe takogje Isusu Kristu, koji nam je pravo stablo vjeđnoga živata, s darovi, kojimi je božićno drvo, na radost ponajviše djece, izkićeno, aječaju na milosti, što ih je stekao čovjek po Isusu.

Sveti dogoditaji, na kojih se osniva Božić predstavljaju se po starodrevenom običaju, kako u crkvi tako i u kruga obitelji, priredjuvajući „Božićne jaslice“. Sveti Franjo Assiski razmatrao je sa osobitom ljubavlju ubožtu božićnog djeteta Isusa u jaslici. Na sveti Božić dan bio je sviek u to razmilitanje snarvin zadubljen, a toplo suno obiljevale su mu lice. Tri godine preje svoje smrti dodje on paže na tu misao, da, za predodjeđenje rođenja i siromatva Kristova, napravi t. z. Božićne jaslice. On će odabrat u ta svetu mjesto u Šumici, ne daleko od Castrum-Gremi; tuda biće sagradjena stolica i u njoj jaslice i oltar smješten. Tu se vidju gdje moko djetetko Isus leži u jaslicah, tu pokraj stajaju Jošip i Marija te angjeli i pastiri. Na većer u oči Božića bilo je sve svedzano rasvijetljeno, a sv. Franjo zahirao je oko noge svoju redovničku braon. Ja blizu i daleka gruno je krčkuški pak, da toj lijepoj Božićnoj svedanosti prisustvuju. Po

tom je držana sveđana služba Bođja, posle koje je sveti Franjo sam propovjedao, i tokom kvalitativnog opisa ubožtva djeteta Isusa i njegovu ljubav prazna nam, da se svi slušači gnuti jesući i pliskali. Ta ugodna svedanstvo ponavlja se svake godine, a krčanski pušk veselio se tomu na toliko, da se je običaj priredjivati jaslice sve to daje razkritio. Tako je potetnik gradnjena Božićna statua i jaslica veliki svetoce katoličke crkve, sv. Franjo Asiatski. Posle su crkveni umjetnici i kipari sa znanjem i privolom papa i biskupa predstavili jaslicu, prema evangelijskoj povijesti, dogazi i crkvenoj predaji uavršili. U Rimu, u crkvi franjevačkoj „*Are osti*“ obavija se svedanstvo jaslica osobito gnutljivim načinom. U samostanskoj crkvi otaca franjevaca nalazi se kip *djeteta Isusa*, koje Rimljani toliko žijuju, da si ga bolestnici često (u posebnih državnikih kolih) daju u svoj stan doneti, da is pogleda na isto u svojih mukah utjehu srca. Te se djetetice o Božiću izpostaviti u prekrasne jaslice. Na protiv tim jaslicama postavi se mala propovjedaonica i na toj propovjedaonici drže kroz malo vrieme božićno djece od 8—10 godina poslijepodne propovjedi, u slavu i hvalu djeteta Isusa. Obično svi prisutni sljedeću napetost pozlijivočku te *osale propovjedaonice*, a mnogi, osobito stariji slušači, platu slušajući propovjedati ih nedužnu dječion. Na sv. Tri kralje sam državnik franjevačkog reda, po obavljenoj processiji sa, od svih strana sgušenim, narodom, podigli puku, za štovanim djetetom Isusom sveti blagoslov.

U Hrvatskoj i Slavoniji običaj je za
badnjak slamu u sobu doniesi ter ju po poda
rasprostreti i ta slama dini vodini stanovnika
u kući za posliju, što značenje je, da se je
Iesus siromadun (na slani) rodio na svet.

Bosutski koloč (gibanica) koji obitelji poseb-
nim usinom za mnogimi slatkim primjesama
priredjuju spominje nas na uživanje osoga
šivoga krsta, koji je s neba došao, da svi
oni, koji ga budu blagovali, ne umru.¹⁾ Badnjak se svake godine prvo misom ili polnoćkom.
Oko po noći zadrže se na crkvenog tornja
veličanstveno zvonojenje zvonova, koje različitod
se po brišgovih, dolinah i ravnišnah pravovier-
nike reč bi angloškim glasom pozivaju:

„Veselje ti navješćujem puće krčanski,

Jerbo se kralj u Betlemu rodi nebuski!²⁾
Kad krčanin iznenada iz tamne noći s jasno-
razvjetljenu i bogato ukrašenu crkvu stpi,
kad dođe pozvate si glosni i radostni crkvene
pjesme, onda mi se prea dižu od radoći, te
ga spasosana pohođnost duboko prouđe.

Tade zajedno sa svetimi angjeli, koji
radostno „Gloria“ — slavi Boga na visini,
— pjevaju, i on skrđuje svoju poniznu
molitvu i zahvaljuječ Otmu nebeskom, što
nas je po utjelovljenju i zavinuo mreži botan-
skoga Sina svojoga opet sa sobom pomirio,
i tako novi savez mira s nama sklopio.

Namjena molitava i dohrih djeja u studenom:
„Sr. crkva u Španjolskoj i u Portugalskoj.“

Mi se nedavno Boga zmljammo za dvije posontrine crkve: hrgijsku i holandsku. Sad evo opst dva naroda slavna i vojnica, koja se oba lijepo ističe time što nepokošljivo prijavljuju us sv. crkvu katoličku, i to oba nješto sv. crkvi učinili nešta vanrednih. Nema sumnje da bi i u naprijed još mogli u velika koristi sv. vjeri; samo im za to treba — kako su sada priliko — znatne primjedi molićene.

Sr. Otac Leon XIII. a pohralom je rekao, da se vinski narod Španjolsku i mnogome odlukuje; no nuda sve da je u njega hvala vrijedna, što on poput lastine bezno čeva stara revnost na vjeru katoličku, a kojom je vevjek kanoni verazgluđuju spojom bilo blaženstvo i veličina Španjolske. (Okruženica 8. prosinca 1882.)

Zaistno i sad još tako zamijeniti očvidne dolake naprijed refere revnosti. Lijepi sklovi vlasti Španjolske su sv. Stolicom; dječinstvo i assantri biskupa; amnedenje i izvanredna džela dušovnih redova i congregacija obujega spola; mogulorjez zvanje u stolis svčenički i u život savvien; bojne vještine djeja katoličkih i nevjerskih svake narode (kao što su n. pr. azdrage, bratovštine, katolički sostanci, dober stampa itd.) svi ti bogoljubni pohtati, a palmačas divan prešav pokret u „apostolsku molitvu“ i u pobočnosti k Prest.

Seva Isusova u Španjolska i katolika, veliku
u sam moraju da pobjude nadu na budućnost.

Ali nekako od god. 1868. t. sv. „moderne
ideje,“ krvavu abraziju sloboda, složeci izgledi
od drugih naroda, s poglavito časom i uslugu
međju samijem katolicima zadržale Španjolsku
oko j. ljudi ih rasa. No i same ih ljeha,
samu sku u svemu poput dobre djece bube
uni da sinčuju mudre i sposobne opomene
općega Oca i Namjensnika Kristova na zemlji.

Na isti je zatin i narod portugalski
koji se radu are „na vjernici,“ u naše
doba i u morskom i u religijskom smislu
gritnješi prstrijep steni. Kako ne će da se
raznili svaki, koji iskrene ljubi oca krasnu
zemljinu, zapravo li sudjelje poj stanja sa slav-
nom dobitom blagocinja vojsku, komu toliko
nali para! Ta za onda je, — žujmo
opet Leona XIII. — Portugalska bila
raznahala svoju vlast Afrikom, Azijom, Osi-
mkom, te stalo da nije bila ravna najvećim
državama. No tada se i više isto na tim, da
se razri kršćanstvo, nego da se raznake
nasjed kruze portugalske. Pokraj Raza Isusa
Krišta, što bijelo stijeg narodni, osveti važi,
o Portugalcima, običavali bi nadziri prav. drže
Krišta na izoveljaka svoja, među time pokazati,
da njihove sjećne pobjede, kojima se i
sada još slava ost, ne pojeđu toliko od nji
bora oružja i hrabrosti. Koliko od modi sv.
Krišta. (Okrupnica 14. rujna 1886.)

Ali vajno! Koliko je na prošlog vijeka
jedni filozofizam Pombalov i tiranstvo gudan
slobodao-zidarište portugalskoj promjenili

hee? Danas zemna gotovo kraju, pa ni u zemljama peganjskim i krvorješkim, gdje bi se rođiva nastradalo i usmrdalo za sv. crkva kandidku, nego li te bira u zemlji „naj-vjerniji“⁵ a pod kriksom „liberalizma.“ Taj se reduci crkveni, ta dika njegovanja Portugalska, posvihjeni i izgnani; taj se dobro crkvena „službeno“ naplijenjena; taj se hrvatsko posreda i bezazme žari. — Pa spet nis učio da staru vjersu portugalsku treba još u svom narodu portugalskom, i uvećio je „apostolatu moliće“ i pobednosti k. Prv. Nisi na sve strane sve živje probija.

Zato da si stekimo se u gospodjini molitvi za ovu dva plemenita naroda španjolski i portugalski! Isposimo ih od Bož. Sreća umnoženja sv. vjere, na vjere — djetovstvene, što će po njih biti zera hrvatskih danka, poštak: sretneće konfederaciju.

P. n. predhrođnikom „Prezv. Srca Isusova“ na žrtvije.

Šteranje Prezv. paklonu tricima Sreća Isusova, postala je zajednička hajtina skoro svih zemalja, svih narodnosti, te svaki narod želen narod ima sa to svoje glasile u kom se ujedinjuju misli, pobognjaju našokna čestva, budri jedan dragog na svu više ravnopravje za predmetom Prezv. Srca Sina Božjega i prislučava bogate nagrade i plodove, koje je od mnoga Prezv. Srca sa svoje raznovrastne životinje i naučava primu.

To ga glasila ili „Glasnica Prezv. Srca Isusova“ u našem hrvatskom jeziku bio je

podpisao do sada vlastnik i urednik; ali višeći da njegov zvančni položaj na štapi, koja je nad haj u početku svoga razvijanja, neće mu uvek dopuniti, da svoje slabačne silo za razdvajanje položnosti i štampanja Presv. Srca Spasiteljeva omak posveti kako bi to svetost iste stvari zahtjevala, predao je vlastništvo i uredništvo u ruke časnih otaca Iosefovaca u Travniku (Bosna). Veleć, otac koji će za tu svetu imati vite i vremena i sredstava priglili se s redoljubom zadužiti te će sada „Glasnik“ nastupiti s godište svoga života pod uredništvom veleć. a. Jos. Celićalca u Travniku. „Glasnik“ će izlaziti točno i redovito početkom svakog mjeseca, a biti će mu cijena 24 st. bes postarine. Tako se proporuču svim p. n. dojakačkim preplatnicima Presv. Srca Iosefa, da kolju predložište za buduću god. 1894. muklošnoj tiskari Antunu Nehulzu u Zagrebu, gdje će se odatre „Glasnik“ isdati. Oni pak su prebrojni, koji ovoga godišta neplatiće, noći izvole postati novac na lice i naslov dobi podpisovanoga, knoji će tim pokriti značajec, jer traktoke utisnjene za „Glasnik Presv. Srca Iosefa“. Reklamacije i narudžbe prethodnih godišta imaju se u svila upravljati na podpisovanoga.

Sarajevskopoldju 30. prosinca 1893.

Matija Pajić, štamnik.

Smještaj: Oba, i napravljeno dalo mi se, da vise i dire učit jednost, je da ljubazno prisjeti u Sret svake i delatci da se ne smotri i predava misterij pred svakim novim vođom. — Pač, — Namještanje politika i doljeć očeta u obliku, — i tako.